MERCENAR

72 WAR FOREST WAR FOREST WAR

JO DEXTER

FILIERA PAKISTANEZĂ

JO DEXTER

FILIERA PAKISTANEZĂ

Editor: Zamfir M. RUSU
Coperta: EDITURA BOGDANA

Copyright © Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin EDITURII BOGDANA

EDITURA BOGDANA – Bd. Nicolae Titulescu nr. 163, bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, București
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii.

Redactor: Adriana Diaconescu
Tehnoredactor: Ilcenco Ramona

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
fed print
tipografie
O societate Bates Gen
Tel.: 411.08.58; 411.47.76 fed@promo.ro

JO DEXTER

FILIERA PAKISTANEZĂ

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA

2004

CAPITOLUL I

Petra Liebknecht nu avea nevoie nici de hartă, nici de busolă. Studiase suficient timp geografia țării ca să știe că urmau să părăsească provincia Jalalabad și să intre în Kunar. În plus, cunoscând perfect pachtu și dari, principalele limbi din Afganistan, reușise să prindă crâmpeie din cuvintele schimbate de rebelii care îi însoțeau. Aflase astfel că, după ce vor traversa râul Kunar, afluent al fluviului Kabul, vor avea de parcurs un drum și mai dificil, un drum arid de munte, ca să ajungă la baza unde trebuia să petreacă noaptea. Dar a doua zi, dacă totul mergea bine, vor fi în siguranță în Pakistan. Imediat ce vor sosi la Peshawar, Petra intenționa să ceară azil politic în Republica Federală Germană.

De două zile, de când părăsise Kabulul, trecuse prin multe dificultăți. Tot drumul văzuse numai grozăvii și dezastre. Sate întregi fuseseră rase de avioanele și blindatele rusești. Culturile fuseseră devastate. Turme de animale decimate putrezeau în soarele torid, un adevărat festin pentru muște, și apoi, o dată cu lăsarea nopții, pentru hoardele de lupi și șacali. Cu o zi în urmă, descoperiseră în piața unui sat vreo douăzeci de cadavre groaznic mutilate. Unele fuseseră decapitate, altora le fuseseră amputate membrele, iar altele, despicate sau arse cu benzină. Îngrozită, Petra nu se putuse împiedica să nu-și imagineze scena care se derulase cu câteva ore mai devreme.

Atât cât putu vedea, cadavrele de nerecunoscut erau cele ale unor femei, bătrâni şi copii.

— Şi... şi bărbaţii? întrebase ea, stupefiată de oroare.

— Sunt încorporaţi cu forţa în armata guvernamentală, îi răspunsese comandantul Jhan Akbar, şeful detaşamentului de războinici. Cei care au rămas în sat, bineînţeles. Pentru că cei mai mulţi dintre ei s-au alăturat de mult nouă.

— Ce mârşăvie! Cum au putut să tortureze civili nevinovaţi şi absolut inofensivi?

— Ce-i interesează pe *shuravi*[1] este teritoriul afgan, nu populaţia. Încă de la începutul războiului, au recurs la masacre şi teroare ca să alunge populaţia din ţară. Doar în marile oraşe populaţia se poate simţi oarecum în siguranţă. Cei care refuză să îmbrăţişeze comunismul caută azil în Pakistan.

Petra Liebknecht încuviinţase din cap. În timpul sejurului la Kabul, văzuse mulţimea de refugiaţi revărsându-se în oraş, capitala afgană devenind suprapopulată. Mai văzuse, în timpul călătoriei alături de mujahedinii din Rezistenţă, jalnicele coloane de ţărani care plecau în exod, împreună cu familiile lor, pe drumuri prăfuite şi pe cărări de munte.

Era evident că blindatele sovietice plecaseră cu puţin înaintea lor. Se putea vedea încă amprenta şenilelor pe câmpurile devastate.

— Să mergem, spusese ea, înspăimântată. Nu pot suporta să mai văd aşa ceva.

Dar un musulman nu lasă alţi musulmani fără mormânt. Jhan Akbar ordonase mujahedinilor să îngroape cadavrele, după care celebrase chiar el un scurt serviciu funerar.

Cu şase luni mai devreme, când se despărţise de părinţii ei în Berlinul estic, Petra Liebknecht nu-şi imaginase că această călătorie în Afganistan îi va schimba radical viaţa.

[1] Nume dat sovieticilor de către afgani.(n.tr.)

Desigur, aventura fusese extraordinară pentru o fată de douăzeci şi patru de ani, născută şi educată într-o ţară-satelit a URSS, dar cum ar fi putut să-i dea prin gând că soarta ei va cunoaşte o asemenea cotitură? De câteva zile, Petra văzuse mai multe grozăvii decât ar fi crezut vreodată. Dar, astăzi, găsise ocazia să trăiască liberă într-o ţară liberă. Escortată de micul detaşament de mujahedini, din care făcea parte şi un american, spre Peshawar, avea sentimentul că, cu cât se apropia de Pakistan, cu atât mai uşor se rupea de trecutul ei, ca şi cum îl lăsa în urmă, în ţara scăldată în sânge, simbol al tuturor relelor de care este capabilă lumea comunistă. Îi venea să vomite la amintirea războiului josnic pe care trupele sovieto-afgane îl duceau împotriva populaţiei civile neînarmate. În lumea liberă, va putea să depună mărturie, să se facă auzită, să povestească cele văzute şi, cine ştie, să-i ajute pe mujahedinii care de peste şapte ani ţineau în şah armata cunoscută ca cea mai puternică din lume. Nu, nu regreta alegerea făcută.

Studentă la Universitatea de Limbi Orientale, Petra fusese admisă împreună cu zece alţi est-germani la cursuri universitare de pachtu şi dari la Facultatea de Filologie din cadrul Universităţii din Kabul. Îşi dăduse seama repede că regimul democratic de la Kabul era la fel de „democratic" ca cel din ţara sa natală. În Afganistan, ca şi în Republica Democrată Germană, „democraţia" era numai minciună şi prefăcătorie – prosperitate de ochii lumii, propagandă politică şi industrială exagerată, care părea destinată unor debili mintali, corupţie pe toate treptele birocraţiei. În ce privea securitatea, era şi mai rău. În fiecare noapte, Kabulul era trezit de împuşcături şi de atentate cu bombă ale mujahedinilor, care vizau Ambasada URSS şi cartierul Microraion ce adăpostea „consilierii" sovietici şi înalţii funcţionari din guvernul-marionetă al Republicii Democrate şi Populare a Afganistanului.

Petra se împrietenise cu studenții afgani care ziua urmau cursuri, iar noaptea luptau alături de rebeli. Prin intermediul acestora, venise în contact cu FNIA, Frontul Național Islamic din Afganistan, una dintre importantele grupări care erau membre ale coaliției partidelor de rezistență afgane. Mujahedinii acceptaseră să o ajute să ajungă în Pakistan. Jhan Akbar, în fruntea a douăzeci de mujahedini, o conducea spre Peshawar. La Kabul, prietenii ei afgani îi spuseseră că mai mulți est-germani ajunseseră în vest pe aceeași cale. Toți reușiseră să obțină rapid azil în Republica Federală. În ciuda călătoriei îngreunate de lipsa vehiculelor motorizate, forța tinereții și elanul Petrei învingeau toate obstacolele.

Într-un sat de lângă Jalalabad, comandantul Jhan Akbar închiriase doi catâri de la un țăran, al cărui fiu de doisprezece ani îi însoțea, ținând animalele de căpăstru. Copilul trebuia să ducă măgarii înapoi în sat, când drumul va face imposibilă înaintarea animalelor. Pe unul dintre măgari, călărea Petra, iar pe celălalt, un bărbat solid care li se alăturase într-o bază a FNIA și pe care ea îl identificase rapid ca fiind american. Dornic să-și păstreze anonimatul, acesta pretinsese că este ziarist și se recomandase „Bull".

— Este porecla pe care mi-au dat-o prietenii. Ăăă... din cauza fizicului meu, explicase el cu un zâmbet.

— Ți se potrivește, spuse nemțoaica, privind spre umerii lui masivi și spre corpul atletic al noului tovarăș de drum.

În ciuda pantalonilor largi și a hainei kaki spălăcite a *shalwar kamiz*-ului afgan, pe dedesubt se conturau pectoralii și bicepșii impresionanți. Petra purta, de asemenea, un *shalwar kamiz*, de culoarea nisipului. Era o femeie înaltă, atletică, cu trup suplu și zvelt. Îi surprinse privirea americanului care încerca să-i descopere rotunjimile generoase pe sub pânza hainei afgane, fapt care o uimi. După cum o uimise la plecarea din Kabul, rezerva aproape pudică a mujahedinilor musulmani în privința ei. Doar Jhan Akbar

îndrăznea să o privească în ochi când i se adresa. Deşi se arătau distanţi, rebelii o copleşeau, în schimb, cu mici atenţii. Când detaşamentul se oprea ca să se aprovizioneze cu apă, îi aduceau mai întâi ei apă. De asemenea, era servită prima la masă şi cele mai bune bucăţi îi erau rezervate întotdeauna. În timpul unei halte într-o peşteră, un bărbat se oferise chiar să-i facă vânt cu un evantai. Se obişnuise repede să fie tratată ca un obiect delicat şi fragil. Această atitudine faţă de ea avea ceva reconfortant, nesperat de preţios în mijlocul aventurii. Se obişnui, de asemenea, ca americanul să o privească la fel ca pe o femeie. Petra era foarte frumoasă. În vederea pregătirii călătoriei, îşi tăiase părul blond-cenuşiu, ceea ce nu îi ştirbise graţia feţei prelungi şi fine, luminată de ochii verzi, alungiţi ca ai unei pisici.

Încă de când li se alăturase, Bull nu încetase să îi pună întrebări, vizibil încântat să poată vorbi cu cineva în engleză. Dar, când şi ea îi puse întrebări, acesta se dovedi ciudat de laconic.

La un moment dat, trecură pe lângă carcasele a trei tancuri sovietice calcinate, care îşi înălţau siluetele înnegrite ca un omagiu tăcut adus rebelilor slab înarmaţi, angajaţi într-o luptă inegală împotriva unei mari puteri dotate cu mijloace de război dintre cele mai sofisticate. Deşi era sfârşit de august, erau mai mult de cincizeci de grade; Petra îşi desfăcu turbanul ca să-şi şteargă transpiraţia care îi şiroia pe faţă şi pe sub gulerul *shalwar kamiz*-ului. Surprinse din nou privirea americanului care nu scăpă ocazia să-i admire buzele pline ce păreau să zâmbească continuu, şi delicioasele gropiţe din obraji. Curios comportament pentru un „ziarist". Petra îşi spuse că oricare alt reporter ar fi scos aparatul de fotografiat ca să nu scape ocazia de a imortaliza vestigiile războiului în loc să fie interesat de nurii însoţitoarei sale. Era curios faptul că nu lua nici o notiţă, deşi se presupunea că se întorcea în Statele Unite cu material pentru un lung reportaj. Cu cât Petra

privea mai îngrozită şi fascinată satele rase de pe suprafaţa pământului, tancurile arse, munţii arizi sub soarele torid, cu atât era Bull mai indiferent. Atunci fata remarcă alt detaliu – bărbatul nu avea nici cameră de filmat, nici aparat de fotografiat. Dar, la fel ca mujahedinii, purta benzi cu cartuşe de-a curmezişul pieptului şi un Kalaşnikov AK-47 încins la spate.

Fidel obiceiurilor comandanţilor mujahedinilor, Jhan Akbar mergea înaintea micii coloane. Din când în când, se oprea, aştepta să fie ajuns din urmă de măgari şi îi dădea lui Bull informaţii despre bazele de rezistenţă din regiune, numărul oamenilor, precum şi starea armamentului şi a muniţiilor pe care le deţineau. Era singurul care vorbea destul de bine engleza ca să se facă înţeles de american.

Comandantul se opri, îşi aşteptă secundul, pe Rahim Khan, un băiat înalt, cu o barbă neagră creaţă, cu mult mai tânăr decât Petra, şi îi explică:

— Ne apropiem de garnizoana din Landai Khyber. Trebuie să înaintăm fără zgomot. Vom trimite măgarii înapoi. Am pierdut prea mult timp, nu mai putem ocoli zona minată care înconjoară garnizoana. Trebuie să o străbatem dacă vrem să ajungem la baza noastră din Bakta înainte de căderea nopţii. *Feranghi*[1] vor merge pe jos conform procedurii uzuale. Eu o să am grijă de femeie, iar tu, de bărbat. Fii atent.

— Înţeles, spuse Rahim Khan.

Jhan Akbar se apropie de *feranghi* ca să repete ordinele. După faţa descompusă a Petrei Liebknecht, înţelese că îl auzise când vorbise cu secundul, şi îi ceru doar să îi traducă şi lui Bull.

— Îmi pare rău, spuse el, dar nu avem de ales. Trebuie să părăsim regiunea cât mai curând posibil. Serviciul nostru de informaţii a aflat că sovieticii pregătesc o ofensivă puternică

[1] Străini (n. tr.)

ca să închidă o parte a frontierei. Vor trece pe drumul spre Jalalabad. Este mai periculos dacă întârziem în acest ţinut decât dacă încercăm să traversăm câmpul minat. Fii liniştită, cunoaştem bine cărările şi recunoaştem de îndată pericolul. Merg eu în faţă şi nu va trebui decât să calci pe urmele paşilor mei.

Fără să mai aştepte reacţia fetei, se îndepărtă ca să dea ordine oamenilor.

Petra coborî de pe măgar. Trase de câteva ori aer adânc în piept, ca să-şi facă curaj să-i traducă lui Bull. În ciuda soarelui torid, a cărui căldură era reflectată înzecit de munţii cenuşii-albăstrii deasupra câmpiei stâncoase, simţea fiori reci pe şira spinării. Nu-şi dădea seama ce o neliniştea cel mai mult. Ideea că va trebui să străbată o zonă minată sau faptul că cineva se oferise să calce el primul pe mine ca s-o protejeze?

— Nu te nelinişti, spuse americanul, bătând-o pe umăr cu familiaritate. Mujahedinii sunt aşi în detectarea trecerilor pe câmpurile minate.

Câtă dezinvoltură din partea unui ziarist! Chiar corespondent de război! Bănuielile Petrei se confirmau – Bull era un războinic. Probabil un trimis al Serviciilor Secrete americane.

— Cum reuşesc? întrebă ea.

— Minele sunt semnalate de mici ridicături de pământ pe care sunt plasate pietricele. Le repereză rapid.

— Cu tot pietrişul ăsta! exclamă Petra. Nu se întâmplă niciodată să nu observe o mină?

— Bineînţeles, se mai întâmplă, recunoscu americanul.

— Şi atunci? bâigui tânăra, tot mai îngrozită.

— Atunci, *Inch'Allah*, cum spun ei. Asta le dă curaj, să ştii. Cum crezi că au rezistat în faţa MIG-urilor, elicopterelor blindate şi tancurilor Armatei Roşii?

Bineînţeles, fervoarea lor religioasă se baza în mare parte pe succesul repurtat de către mujahedini asupra forţelor mult

superioare lor ca număr şi armament. Dar era un argument la care tânăra est-germană nu putea fi sensibilă. Şi nu reuşi să o liniştească. Când micul afgan îşi luă adio de la ei şi porni spre satul său împreună cu măgarii, aproape regretă că alesese libertatea.

Datorită privirii agere a mujahedinilor, trecerea prin zona minată avu loc fără nici o problemă. Apoi, fâşia de verdeaţă care se întindea de-a lungul Kunarului îi permise Petrei să se răcorească după căldura îndurată în ţinuturile stâncoase şi prăfuite prin care trecuseră. Se mai calmă când un luntraş îi trecu râul pe o plută din traverse de lemn brut legate între ele, de care erau fixate piei de vită umflate cu aer. Trebuiră să-şi menţină echilibrul pe ambarcaţiunile instabile, uzi până la brâu de apele tumultuoase ale râului care transporta aluviuni albe. Dar afganii erau în largul lor pe luntrile care trosneau din toate încheieturile. Doar Petra părea să fie dezamăgită de inconfortabilul mijloc de transport.

Epuizată, udă până la mijloc, se lăsă să cadă pe celălalt mal. Jhan Akbar lăsă trupei timp doar să-şi potolească setea, după care dădu semnalul de plecare.

— Să ne grăbim, spuse el. Trebuie să-i dăm bătaie dacă nu vrem să ne prindă noaptea pe drum.

Petra se ridică şi îi urmă ca un automat în timp ce murmura:

— Bine că ce-a fost mai greu a trecut.

— Te înşeli, spuse Bull. Mai trebuie să escaladăm muntele de-acolo. Baza Bakta este un cuib de vulturi situat în vârful lui.

Americanul arăta cu degetul spre un munte aflat la mai mult de opt kilometri în faţa lor. De cealaltă parte a unei câmpii presărate cu bolovani şi pietriş provenit din morene, razele soarelui străluceau ca un strat de lavă peste masa de granit. După ce parcurseră un kilometru în mijlocul căldurii infernale, Petra Liebknecht regretă că nu se încălţase cu o

pereche de *ciapli*[1] la fel ca mujahedinii. Uscându-se sub căldura toridă, pantofii i se strânseseră şi-i transformaseră picioarele într-o rană vie. În ciuda calităţilor ei de sportiv, care adeseori îi atrăseseră invidia colegelor de studiu, simţea că ajunsese la capătul puterilor. Pista de stadion nici nu se compara cu drumul presărat cu pietriş pe care mergeau. Cu toate acestea, rebelii îi impuneau o cadenţă infernală. Jhan Akbar îi luă rucsacul cu haine pentru a-i uşura mersul, Bull şi Rahim Khan o trăgeau cu rândul de mână, ajutând-o să meargă şi să nu se împiedice de muchiile ascuţite ale stâncilor, dar ştia prea bine că le îngreuna mult mersul celorlalţi.

Urcaseră jumătate din panta abruptă care ducea spre Bakta, când zări lumina roşiatică a soarelui în vârful muntelui şi înţelese că nu vor ajunge la bază înainte de lăsarea nopţii. Îi era mai puţin cald acum şi îşi înnodase turbanul în jurul gâtului, dar era epuizată. O chinuia îndeosebi durerea atroce care urca dinspre picioare şi iradia în tot corpul.

— Am putea să ne oprim o clipă, propuse Bull, pentru ca Petra să se odihnească. Oricum, vom fi obligaţi să ne terminăm drumul pe întuneric. Nu putem ajunge înainte de lăsarea nopţii.

Dacă ar mai fi avut putere, Petra l-ar fi sărutat. Jhan Akbar păru să ezite. Petra îl privi. Frumoşii ei ochi verzi blânzi se înroşiseră din cauza soarelui, prafului, oboselii şi suferinţei. Lungile gene blonde erau umezite de lacrimi. Se prăbuşi la picioarele unei stânci, murmurând abia auzit:

— Dacă vă întârzii mersul, lăsaţi-mă aici. Cu atât mai rău. Nu mai pot să merg.

Jhan Akbar primi propunerea ca pe un afront de netolerat. Încremeni brusc şi îi aruncă Petrei o privire care o străpunse ca un pumnal. Apoi îşi drese glasul şi ordonă pe un ton sec:

[1] Sandale afgane tradiţionale (n. tr.)

— Două ore de odihnă. Toți avem nevoie. Și *Inch'Allah*!

Petra îi zâmbi recunoscătoare. Celălalt se relaxă și vru să spună ceva, dar tânăra adormise deja. Nu simți când șeful afgan îi puse un *patu*[1] pe umeri pentru a o apăra de răcoarea înserării.

Când simți că cineva o scutura ca s-o trezească, avu impresia că nu dormise decât câteva secunde, dar, spre uimirea ei, corpul răspunse apelului. Se frecă la ochi și se înfioră. Era întuneric beznă și mii de stele străluceau pe cerul afgan, nepăsătoare la nebunia măruntelor ființe umane care se ucideau între ele pe planeta Pământ. Sub ei, șarpele albăstrui al Kunarului părea o oglindă în mijlocul deșertului de pietriș argintiu în lumina astrelor cerești. Într-un interval de câteva ore, temperatura scăzuse cu aproape patruzeci de grade și i se făcu frig.

— La drum! spuse Bull. Mersul ne va pune sângele în mișcare.

Cum reușea să fie atât de relaxat? Petrei îi era frică, dar picioarele nu o mai dureau ca până acum. Arsura de mai devreme se transformase într-o durere surdă care pulsa în ritmul bătăilor inimii. Se forță să meargă fără să se gândească la nimic, străduindu-se să nu tragă cu urechea nici la conversațiile mujahedinilor. Câțiva pini sărăcăcioși reușeau să crească pe panta muntelui, dar nu erau destul de deși ca să alcătuiască o pădure. Un kilometru mai sus, drumul era barat de un grohotiș de stânci. Fără să înceteze să discute între ei, afganii escaladară obstacolul fără griji, agili ca niște capre negre. Când îi veni rândul, Petra întâmpină dificultăți ca să treacă de grohotiș. În timp ce-și trăgea zgomotos răsuflarea, simți sub fund presiunea a două mâini care o propulsau înainte. Tocmai îi mulțumea cerului, când brusc își dădu seama de necuviința gestului. Să fi fost un mujahedin?

[1] Șal afgan.

Imposibil. Concluzia: nu putea fi decât Bull. Primul american pe care-l întâlnise în carne şi oase îi punea mâna pe fund şi ea simţea o plăcere indiscutabilă. Imediat, întreaga ei educaţie marxist-leninistă se mobiliză ca s-o facă să se simtă vinovată, dar rezultatul fu neaşteptat, simţind o plăcere şi mai intensă, uitând durerea care o tortura încă. Se lăsă instinctiv cu toată greutatea pentru a simţi mai bine contactul cu mâinile care o ridicau practic de la pământ până în vârful grohotişului.

— Aşteaptă, spuse Bull. O să te ajut să cobori.

La limita dintre strălucirea lunii şi umbra unui pin, zări silueta impunătoare a bărbatului care o ajunse din câţiva paşi agili, o depăşi şi se opri în faţa ei, prinzând-o de talie. Simţind încă plăcerea provocată de presiunea mâinilor bărbatului, se lăsă purtată de el. Nu dură decât o clipă, dar atingerea lui îi provocă senzaţii nebănuite. Cu şase luni mai devreme, Petra Liebknecht era o studentă model, care reprezenta mândria părinţilor săi, a Universităţii din Berlin şi a regimului, în general. Flirtase cu studenţii, dar nu se dăruise niciodată unui bărbat.

Când îşi veni în fire, se afla de cealaltă parte a grohotişului şi americanul o strângea în braţe ca s-o ajute să-şi recapete echilibrul. Se abandonă o clipă strânsorii lui, ameţită de relaxarea pe care o simţea la contactul cu braţele puternice ale bărbatului. Un val de căldură o cuprinse, în ciuda frigului, după care educaţia primită o făcu să revină cu picioarele pe pământ.

— Mulţumesc, murmură ea, depărtând-se astfel încât el să nu profite prea mult.

— Plăcerea a fost a mea, râse americanul.

Petra consideră că lucrurile merseseră puţin prea departe. Şi totuşi, se simţea liniştită şi veselă. La urma urmei, Bull nu avea cum să fie un agent secret. În orice caz, nu corespundea cu imaginea unui agent secret, aşa cum reieşea din foiletoanele est-germane pe care părinţii ei le urmăreau la televizor.

Era prea direct. Şi nu foarte atrăgător. Era probabil unul dintre mercenarii oribili descrişi de ziarele din ţara ei. Se jură să nu se lase sedusă prea repede. Ah, nu, nici vorbă să cedeze atât de uşor!

Simţi un nou fior, un fior plăcut, la gândul că acum era liberă să cedeze atunci când voia, fără ca cineva să-i poată spune ceva, nici părinţii, nici universitatea de stat, nici regimul totalitar.

Petra şi Bull se aflau în mijlocul coloanei. Înaintea şi în spatele lor, afganii discutau liniştiţi, ca şi cum s-ar fi aflat într-un salon. Din când în când, se auzea o glumă care era urmată de hohote de râs.

— Ai vrea să-mi traduci ce spun? întrebă americanul ca să rupă tăcerea care se aşternuse între ei după ce depăşiseră grohotişul. Mi-ar plăcea şi mie să râd.

Petra îi răspunse cu o întrebare:

— Nu ţi se pare că sunt prea zgomotoşi? Îmi închipuiam că rebelii călătoresc în tăcere în timpul nopţii, într-o zonă aflată în plin război.

— Îi cunosc bine pe mujahedini, spuse Bull, redevenind serios. Sunt luptători foarte buni. Dumnezeu ştie câte războaie am văzut în viaţa mea şi, totuşi, nu am întâlnit niciodată luptători atât de curajoşi. Dar nu trebuie să le ceri niciodată să fie discreţi. Când atacă, urlă din toate puterile. Când călătoresc, o fac mereu vorbind între ei, desigur asta dacă nu le este interzis printr-un ordin expres. Nu cred că fac pe vitejii, cred că aşa sunt ei.

— Şi dacă ne aud ruşii?

— Nu-i nici un pericol. Garnizoana se află la mulţi kilometri sub noi, iar zgomotul se îndreaptă în sus. Dacă ne aude cineva acum, sunt mujahedinii care ne aşteaptă la Bakta şi, crede-mă, asta îi linişteşte în privinţa sorţii noastre.

— Nu te temi că în sector se pot afla comandouri de patrulare? insistă tânăra nemţoaică.

— Singurele comandouri care operează pe timp de noapte sunt Spetsnaz[1] care sunt paraşutaţi. Soldaţilor din armata terestră le este prea frică de mujahedini. Ai auzit vreun elicopter?

— Nu, admise Petra.

— Fii liniştită, reluă Bull. Peste mai puţin de trei ore, vom fi la Bakta. Acolo, ni se va servi o cină caldă şi ni se va da un *ciarpoi*[2] unde să punem capul.

Se înşela. Îşi dădu seama peste numai câteva minute, când Jhan Akbar ridică mâna în lumina astrelor şi dădu ordin coloanei să se oprească şi să facă linişte.

Drumul se lărgea ca o pâlnie spre un palier stâncos presărat cu câţiva pini şi tufişuri de plante cu spini. În spatele unui pâlc de arbuşti, peste stânci şi vegetaţia săracă, se vedea umbra a două forme cenuşii care păreau autocare.

— *Fucking gunships*! şuieră americanul, stupefiat.

În clipa în care rosti aceste cuvinte, Petra zări elicele şi recunoscu elicopterele sovietice HIND MI-24. Le văzuse adeseori în articolele de propagandă, astfel încât ştia bine că monştrii blindaţi erau maşinile distructive cele mai performante din lume. Fiecare asemenea aparat transporta o sută douăzeci şi opt de rachete, patru bombe şi cincisprezece Spetsnaz. În plus, aparatul era echipat cu tunuri cu vizor laser capabile să tragă o mie de proiectile pe minut. Avea de ce să se teamă. Şi Petra Liebknecht fu brusc cuprinsă de un tremur de nestăpânit.

— Linişteşte-te, murmură Bull, punându-i mâinile pe umeri. Trebuie să aflăm mai întâi ce fac aici. Probabil că autovehiculele s-au rătăcit ori s-au defectat în plin munte. S-ar părea că nu e nimeni înăuntru.

Dar mintea intenţionat pentru ca fata să nu intre în panică. Niciodată sovieticii nu ar fi abandonat asemenea aparate atât

[1] Prescurtare în limba rusă, semnificând soldaţi aflaţi în misiuni speciale. (n. tr.)
[2] Pat afgan tradiţional din lemn şi trestie împletită. (n. tr.)

de prețioase pentru care americanii oferiseră ani de-a rândul o avere oricui le-ar fi adus un HIND MI-24 intact ca să-l dezasambleze și examineze. Strânse în mână Kalașnikov-ul și o aruncă pe Petra la pământ, culcându-se lângă ea, pe coate, străduindu-se să zărească ceva în întuneric.

Comandantul Jhan Akbar făcu semn către doi războinici să meargă să inspecteze elicopterele. Oamenii începură să se târască prudent spre aparate. Petra tresări din nou auzind, la câțiva metri în spate, un foșnet în tufiș. Când vru să atragă atenția americanului asupra foșnetului, îi îngheță sângele în vene la auzul unui urlet atroce, apoi, brusc, răsună un strigăt de alarmă repede înăbușit într-un horcăit:

— *Shuravi...*

Comandantul dădu imediat ordin să se răspândească și îi porunci lui Rahim Khan să asigure protecția *feranghilor.*

— Spetsnaz! scrâșni Bull printre dinți. Nemernicii erau informați în legătură cu sosirea noastră. Probabil că ne așteptau de ore întregi.

Petra era prea înspăimântată ca să mai întrebe cine-i informase pe Spetsnaz. Auzi timp de câteva secunde zgomotul luptei cu arme albe, apoi, în clipa în care răsunară primele împușcături, Rahim Khan și Bull o apucară de braț și o traseră spre o mică grotă. Deși nu aveau echipamentul și instruirea militară foarte avansate ale sovieticilor, mujahedinii aveau în schimb, cel puțin, avantajul cunoașterii perfecte a teritoriului.

Spetsnaz... Tânăra est-germană nu îndrăznea să creadă că era vorba despre unul dintre atacurile comandourilor de elită aeropurtate, compuse din voluntari aleși pe sprânceană și bine antrenați.

Specialiști în ce privea apropierea în tăcere de inamic și uciderea acestuia, sovieticii erau, de asemenea, pregătiți foarte bine în căutarea și distrugerea rapidă a obiectivelor de orice fel. Erau dotați cu echipamente speciale care le

permiteau să vadă pe întuneric şi fuseseră trimişi împotriva rebelilor în locul soldaţilor obişnuiţi, pentru că, spre deosebire de aceştia, aveau un avantaj, şi anume elementul-surpriză. Expeditivi, implacabili, erau adevărate maşini de ucis care constituiau mândria Armatei Roşii şi teroarea adversarilor lor. Chiar şi sălbaticii mujahedini afgani îi respectau pe aceşti luptători de temut. Se făcuseră cunoscuţi în 1979, încă de la începutul invaziei, când intraseră în palatul prezidenţial ca să-l asasineze pe preşedintele Hafizullah Amin.

Adăpostul în care cei doi oameni o împinseseră pe Petra nu era o grotă, ci mai curând un fel de bârlog, situat sub o boltă stâncoasă, a cărui intrare era ascunsă de un tufiş arborescent. Nu se putea sta decât în genunchi sau în poziţie ghemuit. După câteva secunde, privirea Petrei se obişnui cu întunericul şi putu zări siluetele celor doi bărbaţi care se conturau la intrarea în adăpost.

— Du-te să te lupţi alături de prietenii tăi, îi spuse Bull lui Rahim Khan. O apăr eu pe fată. Nu te nelinişti. Dacă sovieticii vin aici, vor avea cu cine să stea de vorbă.

— Ce spune? o întrebă afganul pe Petra.

Fata îi traduse.

— Nici vorbă, răspunse Rahim Khan. Mi s-a dat ordin să vă apăr, aşa că nu plec nicăieri!

Afară, lupta atinsese apogeul. Rebelii răcneau după cum le era obiceiul:

— *Allah u Akbar! Mordabakh shuravi*[1]*!*

Ruşii nu spuneau nimic. Erau obişnuiţi să lupte în tăcere, ceea ce nu le ştirbea cu nimic eficacitatea.

— Insistă, pentru Dumnezeu! protestă americanul. Imbecilii ăştia sunt pe cale să-i masacreze colegii! Spune-i că, dacă rămâne aici, plec eu, chiar de-ar fi să trec peste cadavrul lui!

[1] Allah e mare! Moarte sovieticilor! (n.tr.)

De data asta, bănuiala Petrei Liebknecht era confirmată: americanul care își spunea Bull era un soldat. Urmă o discuție înflăcărată între cei doi, tânăra nemțoaică servind ca interpretă și, în cele din urmă, Rahim Khan se lăsă convins de argumentele lui Bull. La urma urmei, nu era foarte greu să convingi un mujahedin afgan să meargă la luptă. Lupta împotriva necredincioșilor, îndeosebi a comuniștilor, era o mare onoare și, dacă murea ca martir în Jihad[1], ajungea direct în rai.

Când rămase singură cu Bull, întreaga tensiune înmagazinată de la începutul aventurii se refulă dintr-o dată. Cu genunchii pe pământ, izbucni în hohote. Lacrimile îi șiroiră pe obraji și tânăra murmură printre hohote:

— Este din vina mea. Dacă nu v-aș fi întârziat pe drum, am fi ajuns deja la Bakta și n-am fi căzut în capcană.

— Nu, spuse americanul, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai blând și convingător. Nimeni nu a auzit elicopterele venind, ceea ce înseamnă că ne așteptau să sosim de mai multe ore. Sovieticii ocupaseră poziții care le permiteau să închidă rapid capcana în urma noastră. Știau că o să trecem pe aici. Cineva ne-a trădat. Nu există altă explicație.

— Trădare..., bâigui Petra printre hohote. Dar... dar cine? Nimeni nu a părăsit grupul de azi-dimineață.

— Ba da, răspunse Bull. Ia mai gândește-te.

— Nu! exclamă Petra, fiind atât de stupefiată, încât uită să mai plângă. Micul afgan care trebuia să se întoarcă cu măgarii la tatăl său? Nu este posibil!

— Bineînțeles că este posibil. Într-o țară aflată în plin război, nu trebuie să ai încredere în nimeni.

— Nu-mi vine să cred, spuse Petra îngrozită.

În întuneric, îl văzu pe Bull dând din cap.

[1] Război sfânt. (n. tr.)

— Eu n-am nici o îndoială. Şi, după cum îl cunosc pe Jhan Akbar, în prezent este convins şi el de acelaşi lucru. Şi probabil că-şi muşcă mâinile pentru că a închiriat animalele. Cei mai buni informatori ai KGB şi Khedamat-e-Atla'at Dawlati[1] sunt copiii şi bătrânii pentru că par absolut inofensivi. În faţa lor, oamenii nu mai au atâta grijă, spun şi ce nu trebuie şi, înainte să-şi dea seama ce se-ntâmplă, se trezesc cu unul sau două detaşamente ale ruşilor în spate. Probabil că, înainte să se întoarcă în sat, micuţul nemernic a făcut un ocol pe la garnizoana din Landai Khyber. Ca nişte şmecheri ce sunt, sovieticii au trimis elicopterele imediat, dându-le ordin să meargă prin spatele muntelui şi să ne aştepte aici.

Petra se înfioră.

— Nu spune aşa ceva, Bull. Puştiul nu ştia ce face. Nu... nu era conştient de consecinţele faptelor sale.

— Se poate, rânji americanul, dar probabil că era conştient de suma în ruble sau bani afgani câştigată.

Petra Liebknecht primise prea multe lovituri. În mai puţin de trei zile, trecuse de la cunoaşterea livrescă a războiului la cunoaşterea realităţii şi nu reuşise să cuprindă cu mintea întinderea ororilor pe care le descoperea. Ca şi cum ar fi vrut să respingă cruda realitate, începu să-şi balanseze capul şi apoi tot corpul, dintr-o parte în alta. Afară, armele şi strigătele combatanţilor se amestecau într-un concert înspăimântător.

— Linişteşte-te, îi porunci americanul, apucând-o de umeri. Nu este momentul să clachezi.

Îşi ridică spre el ochii ei mari şi verzi. Putea distinge în penumbră trăsăturile lui Bull cioplite parcă cu barda, chiar lângă faţa ei. Nu mai simţi frigul. Nu se mai simţi rău. Nu mai

[1] Khedamat-e-Atla'at Dawlati sau KHAD era serviciul de informaţii al guvernului de la Kabul. Direct finanţat de Moscova, dispunea de un buget superior celui al armatei afgane, numărând aproximativ douăzeci de mii de agenţi formaţi la şcoala KGB. (n. tr.)

simțea decât o senzație binefăcătoare, mișcările lui Bull care îi masa spatele. Se cuibări între brațele lui şi buzele li se întâlniră. Deodată, afară, împuşcăturile se auziră mai aproape, fiind urmate de strigăte de mânie, şi rămaseră încremeniți. Bull se îndepărtă de Petra şi o apucă de poalele hainei.

— Trebuie să mă duc să-i ajut, spuse el. Sunt pe cale să fie uciși. la asta şi nu ieşi de aici decât când mă întorc.

Îi întinse tinerei un pistol Makarov de nouă milimetri după care luă Kalaşnikov-ul şi se întoarse cu greu sub bolta joasă, spre ieşire. Fata înțelese că se ducea să lupte alături de mujahedini şi nu încercă nici o clipă să-l rețină. În lupta cu sovieticii, Jhan Akbar avea nevoie de toți cei care erau în stare să poarte o armă.

— Pe mine mă vor, scumpo, adăugă Bull, ca şi cum simțea că are datoria morală să i se destăinuiască. Vor încerca să mă prindă în viață ca să mă ducă la Kabul să mă tortureze, să-mi smulgă mărturisiri complete şi să mă condamne la moarte într-un fals proces pe care îl vor difuza la televizor. În caz că ne vor ucide, nu uita că un soldat rus nu se înduioşează la vederea unei biete fete lipsite de apărare. Dacă te găsesc, ucide cât poți de mulți, dar păstrează ultimul glonț pentru tine.

— Te vei întoarce, spuse Petra cu voce fermă. Nu te vor ucide!

Nu-i mai era teamă.

— Sper, micuțo. Intenționez să continuăm în condiții mai favorabile ce-am început.

Îl prinse brusc de pantalonii afgani şi îl reținu, chiar în clipa în care voia să iasă.

Surprins, întoarse capul spre interiorul bârlogului.

— Bull, spuse ea. Aş vrea să-ți cunosc adevăratul nume.

— Imposibil, scumpo. Dacă afli prea multe, ar deveni periculos pentru tine.

— Nu eşti ziarist. Bănuiam eu.

Nu-i răspunse, mulțumindu-se să ridice din umeri. Și, deodată, Petrei Liebknecht îi veni o idee.

— Bull, și dacă din întâmplare nu te mai întorci? Trebuie ca cineva să știe cum să-ți continue misiunea. Gândește-te că ți s-ar putea întâmpla ceva rău. Trebuie să-mi spui cine ești și ce faci aici!

De această dată, argumentul păru să-l convingă pe american. După un moment de ezitare, spuse:

— Bine. Dar îți voi da minimum de informații.

Tânăra scoase un oftat, apoi zâmbi în întunericul din bârlog. Faptul că știa că are o misiune de îndeplinit o făcea să se simtă liniștită.

— Mă ocup cu livrarea de arme către mujahedini, continuă americanul după ce reflectă un moment. Ai dreptate, îți voi da un mesaj pentru prietenii mei. Dacă mi se întâmplă ceva, trebuie doar să le comunici numele de Omar Rahmatullah din Peshawar și Faizl Ghazni din *Mailmah Pall*, Kabul. Știu ei ce au de făcut.

— Prietenii tăi? întrebă tânăra. Cine sunt? Mujahedinii din FNIA? Pakistanezii? Americanii?

— Ar fi mai bine să nu afli acest detaliu pentru moment, spuse Bull. Nu te supăra, dacă dispar și tu rămâi în viață, vor face tot posibilul să te găsească. Nu sunt niște amatori.

— Dar cum pot să fiu sigură că ei sunt?

— Îți vor demonstra că mă cunosc. În plus... când îi vei întâlni, îți vei da seama imediat. Crede-mă, e mai bine să nu știi mai mult de-atât.

Tânăra înțelese că nu trebuia să insiste.

— Bine, voi ține minte ce mi-ai spus. Omar Rahmatullah din Peshawar și Faizl Ghazni din *Mailmah Pall*, Kabul.

— Ei! N-am ajuns încă acolo! continuă americanul pe un ton voit liniștitor. Am intenția fermă să-mi duc la bun sfârșit misiunea... ca și o altă misiune cu caracter intim împreună cu o frumoasă candidată la libertate. Pe curând, scumpo.

— Pe curând, spuse Petra, privindu-l în timp ce ieşea.

Bull ieşi din bârlog, îndepărtând bălăriile ce acopereau ieşirea. Perdeaua vegetală astupă intrarea în bârlog în urma lui şi bărbatul se făcu nevăzut pe câmpul de luptă.

Fata se ascunse în fundul vizuinei. Makarov-ul era rece. Pentru prima dată în viaţa ei, atingea o armă de război. Şi Bull nici măcar nu se gândise să-i arate cum funcţionează. Fără îndoială pentru că era inutil. Astăzi, toate armele sunt automate; este de ajuns să ocheşti şi să apeşi pe trăgaci. Deodată, un ordin asurzitor o întrerupse din gândurile sale. Nu înţelese ordinul, dar îşi dădu seama că era în limba rusă. Până în acea clipă, se auziseră doar vocile mujahedinilor. Dacă sovieticii nu mai păstrau tăcerea, însemna că puneau ceva la cale. În ciuda voinţei sale, Petra Liebknecht începu din nou să tremure. Dar nu pentru mult timp. Peste o clipă, tresări la auzul bubuitului armelor de calibru mare şi înţelese că şeful sovieticilor, considerând că mujahedinii le dădeau prea mult de furcă, optase pentru o metodă mai expeditivă decât lichidarea lor discretă. Le ordonase oamenilor să se retragă spre avioane, apoi deschiseseră focul cu mitralierele montate pe aparate. Strângând din dinţi, Petra Liebknecht dădu drumul pistolului ca să-şi acopere urechile cu mâinile. Dar degeaba. Nimic nu putea diminua câtuşi de puţin trosnetul armelor grele şi sinistrul pocnet al proiectilelor care secerau vegetaţia montană, masacrându-i însoţitorii şi împroşcând în toate direcţiile cu pietriş.

— Bull..., şopti ea.

Apoi murmură pe rând numele lui Jhan Akbar, Rahim Khan şi al celorlalţi mujahedini pe care-i cunoştea. Toţi arătaseră atâta devotament faţă de ea! Şi amabilitate. Simţi că se sufocă. Ştia că nu avea să-i revadă. Nimeni nu putea supravieţui tirului asurzitor de afară executat de la mică distanţă.

— Asasinii! Porcii! şuieră Petra printre dinţi.

Jură că va îndeplini cu bine misiunea pe care i-o dăduse Bull şi că îi va răzbuna pe prietenii ei ucişi de ruşi.

Pe platforma stâncoasă, se aşternu o tăcere mormântală. Mirosul de praf de puşcă făcea aerul din ascunzătoare de nerespirat. Peste câteva clipe, se auzi zgomot de paşi, urmat de discuţii în limba rusă şi de câteva hohote de râs. Deodată, se văzură mai multe străfulgerări albastre prin umbra aruncată de vegetaţia de la intrarea vizuinei, care scăpase de ploaia de oţel. Petra îşi dădu seama că nu erau fulgere ce anunţau o furtună. Ruşii imortalizau măcelul în fotografii destinate specialiştilor în propagandă. Flash-urile încetară. Tăcerea se aşternu din nou. În timp ce aştepta plecarea elicopterelor ca să iasă din ascunzătoare, Petra auzi un murmur prudent:

— Sunteţi aici?

Vocea lui Rahim Khan! Nu-i venea să creadă. Când vru să-i răspundă, se auzi zgomot de paşi şi nu-i răspunse afganului. O fracţiune de secundă mai târziu, două siluete încleştate se prăbuşeau peste tufiş. Rahim Khan scoase un urlet. Cealaltă umbră se ridică, ştergându-şi baioneta de şalvarii victimei sale.

Ruşii curăţau acum terenul ca să nu lase în urmă supravieţuitori. Petra luă din nou în mână Makarov-ul, hotărâtă să-şi vândă scump pielea dacă vreunuia dintre ei îi dădea prin minte să intre în gaura în care se ascundea. Era hotărâtă, de asemenea, să păstreze un glonţ pentru ea, aşa cum o sfătuise Bull. Nici vorbă să se lase prinsă. La universitatea din Kabul, prietenii ei afgani îi povestiseră multe despre sălbăticia trupelor aeropurtate.

În unele regiuni, una dintre distracţiile favorite ale echipajelor de pe MI-24 era să aterizeze în mijlocul triburilor nomade, semănând teroarea, şi să răpească fetele, după care se ridicau de la sol. Peste câteva minute, hainele tinerelor afgane puteau fi văzute zburând prin aer. Urma un moment de linişte, după care soldaţii aruncau fetele dezbrăcate, în viaţă,

din aparatele aflate în zbor. Uneori, urletele de groază acopereau zgomotul elicelor. Bineînțeles, nu scăpa nici una. Mureau toate, cu trupurile sfărâmate în urma impactului cu solul. Îți puteai da seama ușor ce soartă avuseseră înainte să fi fost aruncate în gol.

Pentru afgani, dezonorarea fiicelor lor de către ruși era cea mai mare crimă, mai crudă decât tortura și asasinatul.

Petra știa că nu se putea aștepta la milă din partea acestor indivizi. Nu se putea aștepta decât la chinuri și, în final, la moarte.

Deodată, inima încetă să-i mai bată, când în lumina difuză de afară văzu buruienile dându-se la o parte deasupra corpului inert al lui Rahim Khan. Apucă Makarov-ul cu ambele mâini și-l îndreptă spre ieșirea bârlogului. O clipă mai târziu, în conul de lumină se contură o figură. Petra nu se clinti. Celălalt o vedea sau nu? Acesta nu spuse nimic. Privea spre ea și tânăra îi putea zări ochii limpezi, albastru-deschis. Nu purta ochelari cu infraroșii. Probabil că nu o putea vedea încă. Deasupra frunții sale lucind de transpirație, părul blond și des era tuns scurt. Părea să fie tânăr, de douăzeci de ani. Dar Petra știa că el era ucigașul lui Rahim Khan. Un ucigaș fără milă, fără sentimente. Un rus.

Acesta scruta acum interiorul adăpostului, așteptând ca vederea să i se obișnuiască cu întunericul. Nu va mai dura mult. Petra Liebknecht știa că, deschizând focul, îi va alarma pe ceilalți. Dar nu avea de ales. După ce îl va ucide pe bărbatul din fața ei, se va sinucide ca să nu cadă în mâinile colegilor lui.

Ținti spre capul omului, decisă, fără să ezite, și apăsă pe trăgaci, pregătindu-se pentru detonația care urma. Dar gestul nu avu efect. Nu putu apăsa trăgaciul până la capăt.

Nu știa că trebuia să deblocheze siguranța armei.

CAPITOLUL II

De când era folosit ca azil de majoritatea refugiaților afgani care se retrăgeau spre Pakistan, și de când grupările de rezistență își instalaseră aici sediul, orașul Peshawar își disputa cu Berlinul de Est titlul de capitală mondială a spionajului. Agenții secreți din întreaga țară mișunau în oraș, călcându-se în picioare; pe primul loc se aflau agenții KGB și CIA, urmați de aproape de secția mixtă a Diviziei Speciale pakistaneze și de KHAD, serviciul secret al guvernului prosovietic de la Kabul. Toată lumea își petrecea timpul supraveghindu-se reciproc, bănuindu-se, dându-și coate sau punându-și bețe în roate, încercând să afle mai mult decât vecinul. Corespondența era deschisă fără jenă; liniile telefonice erau permanent ascultate. Angajații hotelului și șoferii de taxi păreau să fie mereu la curent cu tot ce se punea la cale și spuneau oricui era gata să-i plătească ultimele secrete ale gherilei afgane. Totuși, sarcina nu era ușoară, căci rebelii afgani treceau dintr-o parte în alta a frontierei prin posturile de control pakistaneze cu tot atâta ușurință ca pe vremurile când națiunea lor era alcătuită în principal din nomazi.

Pe lângă forfota agenților serviciilor de informații, la Peshawar mai existau și traficanți de arme sau droguri, contrabandiști și chiar câțiva mercenari aflați în căutarea unei slujbe. Ca să nu mai vorbim, desigur, de mulțimea de ziariști,

fotografi, echipe de televiziune, gata de orice ca să obțină o informație senzațională sau un interviu, și care se îngrămădeau în camerele hotelului *Dean's*.

Intrigile puse la cale se soldau uneori cu adevărate tragedii, dar, cel mai ades, căpătau dimensiuni grotești demne de cel mai jalnic roman polițist. În mijlocul acestui haos, mujahedinii se descurcau cum puteau cu mutarea arhivelor dintr-un birou în altul și a armamentului dintr-un depozit în alt depozit, ca să scape de vigilența serviciilor de informații sovieto-afgane sau ca să se conformeze „invitației ferme" a autorităților pakistaneze care, neliniștite că războiul din Afganistan se prelungea sub forma atentatelor cu bombe și a împușcăturilor pe străzile orașului, îi obligau să-și mute sediile cât mai departe de centrul orașului.

Astfel, din motive ușor de înțeles, Jack Collins, agentul CIA din Peshawar, își fixa întâlnirile cele mai importante la câțiva kilometri în afara orașului, poarta cunoscutului defileu Khyber. Se întâlni într-o cameră de hotel din Islamabad, capitala pakistaneză, cu Mercenarul, proaspăt venit din Statele Unite.

— Asta este situația, Nike, spuse el stând picior peste picior.

Nike Forest, care cunoscuse orașul Peshawar într-o vreme mai puțin tulbure, era de-a dreptul îngrozit de descrierea lui Collins. Deși nu-și revenise încă de pe urma decalajului de fus orar și a căldurii toride care îl întâmpinase încă de la ieșirea din aerogară, se frecă la ochi și își plimbă instinctiv mâna peste banta din piele neagră care îi acoperea ochiul stâng. Acționă rotița vechii sale brichete Zippo, aprinse o țigară Camel, suflă fumul mai întâi pe nas, apoi se lansă într-o scurtă recapitulare a misiunii sale:

— Dacă înțeleg bine, Jack, trebuie să descoperim și să astupăm gaura imensă din rețeaua de aprovizionare cu arme a rebelilor afgani.

Omul CIA dădu din cap.

— Exact. După greşelile monumentale comise de cei de la sediul CIA în amonte, afacere pe care toată lumea o cunoaşte în detaliu sub denumirea de Irangate, Washington a decis, totuşi, să ia măsuri şi să astupe cât mai rapid breşa din aval, de aici.

Bărbatul cu banta neagră trase adânc în piept fumul şi suflă un rotocol albăstrui spre tavan.

— Da, mormăi el, profitul obţinut de pe urma vânzării de arme în Iran, absolut ilicită şi în principiu secretă, era destinat de către guvernul nostru grupării Contras din Nicaragua. Alte fonduri, teoretic la fel de secrete, dar aprobate în mod oficial de către Congres, sunt destinate înarmării mujahedinilor afgani. Au început să-şi dea seama de ce se întâmpla în amonte, atunci când au descoperit că, la sediul CIA, un şmecher care nu avea chef să facă ore suplimentare depusese cele două fonduri, deşi distincte, în acelaşi cont din Elveţia.

— Este un rezumat relevant, afirmă Collins. Dar nu trebuie să uităm că, din suma de aproximativ trei sute patruzeci şi două de milioane de dolari alocaţi din buzunarul contribuabilului american, ancheta a demonstrat că doar circa o sută de milioane intrau sub formă de arme în filiera care îi aproviziona pe mujahedini.

— Este de înţeles, dacă ne gândim că majoritatea furnizorilor de arme destinate rebelilor sunt foşti angajaţi CIA. Colegii lor de la Langley le-au făcut un frumos cadou sub aspectul preţului armelor.

— Ceea ce nu este de înţeles, interveni Collins, este că din suma respectivă, binişor înjumătăţită în urma acestei înţelegeri, doar treizeci de procente ajung efectiv în mâna afganilor.

Pentru Mercenar, lucrul era explicabil prin faptul că atât guvernul pakistanez, însărcinat să distribuie arme afganilor, cât şi CIA, însărcinată cu aprovizionarea, negau existenţa unei asemenea filiere. Evident, situaţia era o uşă deschisă în faţa corupţiei şi a însuşirii de venituri necuvenite la diverse

niveluri ale distribuției armelor.

— Armele au mai fost găsite vreodată? întrebă el.

— Da, răspunse Collins. O parte dintre ele a apărut o dată cu armele luate de la ruși și cu cele produse pe plan local, pe piața liberă de la Darra. Dar nimeni nu și-a putut da seama pe ce cale ajungeau aici.

— Pe scurt, un nod gordian. Asta-i tot?

— Informatori ai FNIA pretind că au văzut astfel de arme la Kabul, dar nimeni nu știe cine era posesorul lor.

Bărbatul cu banta neagră trase din nou din țigară, apoi o strivi în scrumiera de pe o tavă din acaju.

— Asta este tot ce trebuie să știu? se interesă el.

— Poți începe ancheta cu un anume Omar Rahmatullah. El asigură grosul transportului de arme între docuri și depozitele guvernamentale. Tipul este un contrabandist notoriu. O pasăre ciudată. Dar nu cred că și-ar asuma riscul să fure el însuși armele. Este în grațiile autorităților, este un personaj cu vază în oraș și conduce o importantă firmă de import-export din Peshawar.

— Tot e mai bine decât nimic, mormăi Mercenarul. Dă-mi coordonatele lui.

În afara lui Rahmatullah, nu vedea pe cine altcineva ar fi putut aborda, cu excepția conducătorilor grupurilor de rebeli.

— Sunt două grupări, Jamiat și Yunes Khales, îi spuse Collins, foarte credincioși, bineînțeles, dar foarte corecți. Mai există și FNIA, o mișcare modernistă și... ăăă... cum să spun... occidentală. Mai este și Hezb-i-Islami.

Forest dădu din cap cu un aer înțelegător, dar Collins consideră necesar să precizeze:

— Să nu ai încredere în Hezb-i-Islami, Nike. Sunt niște integriști fanatici. Șeful lor este un fost coleg al lui Khomeiny, la fel de nebun și de megaloman ca și el. Se bănuiește că sunt autorii unor atentate împotriva altor grupări de mujahedini pe care îi considerau prea progresiști.

— Ştiu, îl întrerupse Mercenarul. Îi cunosc pe vulpoii ăştia. Şi acum, aş putea să aflu, în sfârşit, cu cine voi lucra? La Washington mi s-a vorbit despre un „colaborator foarte competent" care a şi început ancheta.

Jack Collins îl cunoştea prea bine şi ştia că urmau clipe dificile. Îşi drese stânjenit glasul, apoi spuse:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. A plecat săptămâna trecută în Afganistan cu un detaşament din Jamiat. Tot ce ştiu e că ar trebui să se întoarcă în curând împreună cu un grup al FNIA.

— Altfel spus, rânji Mercenarul, plătiţi doi inşi pentru aceeaşi treabă. Hotărât lucru, CIA vrea să ia nişte bani în plus...

— CIA nu este implicată, îl corectă Collins. Ştii bine că eşti direct finanţat şi angajat de Consiliul Naţional de Securitate.

— Aş putea, totuşi, să aflu identitatea scumpului meu coleg care a început cercetările cu o săptămână înaintea mea?

— În principiu, ar fi trebuit să te aştepte, dar, cum nu erai de găsit, s-a gândit că...

— Cine este? strigă Forest.

— Un anume Roy Deterding, răspunse timid Collins.

— Bull? spuse stupefiat Mercenarul. Toţi cei din CIA ştiu bine că Bull este un excelent luptător, dar este absolut incapabil să se descurce într-o anchetă! Se pare că cei de la Langley sunt puşi pe prostii! Ce te-a apucat să-l trimiţi de unul singur în gura lupului, Jack?

— Nu e vina mea, protestă Collins. După incompetenţa gravă de care Direcţia de Operaţiuni a CIA a dat dovadă în afacerea vânzării de arme către Iran, Washington a decis să nu o mai amestece în problema livrărilor către Afganistan. Au apelat la mine pentru că eram în apropiere, am mijloacele necesare şi pentru că au încredere în mine. Ordinele mi-au parvenit sub formă codificată. Mi s-a ordonat în mod expres să-i sprijin pe cât posibil pe anchetatorii trimişi de

Washington, nu să-i aleg, şi cu atât mai puţin să fiu şeful lor. Codul utilizat demonstrează că ordinele vin de la cel mai înalt nivel. Ştii ce înseamnă asta...

Nike Forest încuviinţă. Însemna că ordinele veneau direct de la Casa Albă.

— Dumnezeule, murmură el. Dar de ce Bull? Ar fi putut la fel de bine să-l trimită într-o cuşcă cu lei.

— Astea sunt greşelile Administraţiei..., filozofă Collins. Un ordin, cu cât vine mai de sus, cu atât mai repede trebuie executat, indiferent de mijloace. Aşa au fost comise întotdeauna cele mai mari greşeli politice şi aşa merge lumea de la începuturile ei.

— Da, bombăni Mercenarul, aprinzându-şi altă ţigară, dar nu ţi se pare că fac greşeli tot mai mari?

Collins nu-i răspunse şi continuă:

— Aveau nevoie cu orice preţ de cineva independent cât mai curând posibil. Acest Roy Deterding, căruia îi spui Bull, era disponibil imediat, pe când tu nu erai de găsit. L-au angajat rapid. Când a plecat spre Afganistan, i-am stat la dispoziţie, fără să-i dau ordine şi fără să-i spun măcar ce credeam. Părea să se amuze la gândul că pleca înainte de sosirea ta şi mi-a spus că totul era o joacă de copii. Evident, era convins că va rezolva problema în câteva zile.

Forest nu spuse nimic. Se mulţumi să clatine din cap, consternat, fumând nervos. Nu era supărat pe Bull, îl cunoştea prea bine pe acest cap-pătrat. Nu era supărat nici pe Collins, înţelegea că agentul CIA nu avea nici o vină. Dar ar fi dat orice ca să se afle faţă în faţă cu birocratul mărginit care transmisese ordinele de la Washington.

După câteva clipe, se linişti. Era obişnuit cu asemenea situaţii. De când lucra ca mercenar şi ca agent al CIA, fusese obligat adeseori să lupte nu numai împotriva inamicilor Statelor Unite, ci şi împotriva ţării lui, având ca adversari funcţionarii obtuzi, care erau incapabili să înţeleagă ce însemna munca pe teren.

— Foarte bine, Jack, spuse el. Mă duc mâine la Peshawar. O să mă dau drept ziarist şi o să mă cazez la *Dean's*. Faptul că hotelul se prezintă sub formă de bungalovuri individuale este un mare avantaj. Dacă trebuie să mă întâlnesc cu diverşi oameni, aceştia nu vor atrage atenţia, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi traversat un hol sau ar fi trecut prin faţa unei recepţii. În ce-l priveşte pe Bull, o să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu imbecilul ăsta. O să-i percheziţionez camera. Poate aşa aflu ceva. Ai numărul bungalovului lui?

Jack Collins scoase din buzunar un carneţel şi un stilou placat cu aur. Scrise numărul bungalovului lui Roy Deterding, alias Bull, coordonatele lui Omar Rahmatullah, smulse foia şi i-o întinse bărbatului cu bantă neagră. Forest memoră datele înscrise pe hârtie, o mototoli în scrumieră şi îi dădu foc cu bricheta.

— S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău, adăugă el. Să mă suni în fiecare dimineaţă, la ora opt, în bungalovul meu. Nu-mi telefona de două ori din aceeaşi cabină. Dacă trebuie să ne întâlnim, fixăm pe loc ora şi locul. Prefer ca discuţiile să aibă loc fie în bungalovul, meu fie în maşina ta. Ai întrebări? Mai ai ceva să-mi spui?

Agentul CIA clătină din cap.

— Nu, spuse el. Fii atent, Nike. Misiunea asta miroase de la bun început. Cât de discretă ar fi, acoperirea unui agent secret nu rezistă prea mult la Peshawar. Imediat ce se va afla că nu eşti ziarist, vei fi supravegheat de aproape de KGB şi KHAD. Deşi Pakistanul este o ţară prietenă, fii sigur că Divizia Specială te va lua, de asemenea, în colimator. Bineînţeles, va trebui să te fereşti şi de integrişti. Tipii ăştia sunt imprevizibili.

— Mulţumesc, Jack, rânji Mercenarul, scuturând scrumul ţigării. Ai ştiut întotdeauna cum să ridici moralul trupelor. Trebuie să mă feresc îndeosebi de hoţii de arme, după ce îi descopăr. Dar este posibil să facă parte din lumea bună pe care ai menţionat-o.

Străduindu-se să destindă atmosfera, continuă pe un ton resemnat:

— Oricum, este nevoie şi de cineva care să îndrepte stângăciile altora, pentru ca aceştia să scape cu faţa curată. Guvernul marii noastre ţări şi Serviciile Secrete subordonate lui nu-şi pot permite să fie puşi în situaţii ridicole. Ce vrei, Jack, am avut întotdeauna înclinaţii de cavaler apărător al unor cauze imposibile.

Dar Collins nu-şi dădu seama că glumea şi îl privi cu ochii mari.

— Miza misiunii tale nu se rezumă doar la atât, Nike. Miza este libertatea popoarelor, drepturile omului. Aperi lumea liberă în faţa opresorului comunist. Invadarea Afganistanului de către sovietici nu poate fi calificată drept război. Este un genocid organizat. Peste două milioane de civili şi-au găsit deja sfârşitul în condiţii cumplite. Jumătate din populaţie a luat calea exilului. Te-ai gândit vreodată că numărul refugiaţilor afgani reprezintă o populaţie comparabilă cu cea din Israel sau Norvegia?

Nu, Forest nu se gândise la asta niciodată. Detesta cifrele tot atât de mult ca discursurile ideologice. Murmură descumpănit:

— Bineînţeles, Jack, nu pot decât să-ţi dau dreptate.

Apoi îşi reveni şi adăugă:

— Am luptat alături de mujahedini într-o vreme în care Rezistenţa era încă în faşă. De pe atunci dădeau dovadă de vitejie. Au rezistat peste opt ani şi au adus pagube imense armatei de ocupaţie. Ştiu că, dacă le punem la dispoziţie mijloacele necesare, pot mai mult de atât. În plus, consider că merită să câştige războiul fie şi numai pentru că au plătit ca să-şi recâştige ţara şi independenţa. Da, Jack, în fond, cred că pentru ei am acceptat misiunea. Oricum, este un motiv mult mai puternic decât să-i liniştesc pe birocraţii americani care nu ştiu altceva decât să înoate în praful din birourile lor de la Washington sau Langley.

Se ridică de pe scaun, dând de înțeles că întrevederea luase sfârșit. Jack Collins făcu la fel.

— Am câteva ore până voi putea porni spre Peshawar, spuse Mercenarul, consultând cadranul negru al ceasului Rolex Seadweller. Voi profita din plin de acest răgaz ca să mă odihnesc puțin și să pun la cale un plan de bătaie.

— Fii prudent, Nike, insistă Collins, strângându-i mâna. Peshawar este poarta spre Afganistan și știi că în război orice lovitură este permisă.

— Mulțumesc, Jack, o să țin minte sfatul tău, spuse Forest, împingându-l spre ușă.

Voia să-l vadă odată plecat. Când rămase singur, se lăsă pe pat și stinse lumina. Era obosit după zborul de treizeci și cinci de ore de la New York până la Islamabad, dar nu putu ațipi și privi ore întregi tavanul. După cum îi era obiceiul, Bull se năpustise cu capul înainte fără să se gândească o clipă, adulmecând prima urmă care-i ieșise în cale. Bărbatul cu banta neagră se temea că i se întâmplase ce era mai rău colegului său impetuos. Sumbrele presimțiri se contopeau cu zumzetul aparatului de aer condiționat, dându-i dureri de cap.

Era imposibil să pună la punct o strategie în asemenea condiții. Se hotărî să aștepte până când va ajunge la Peshawar ca să se lămurească în privința situației. Între timp, era mai bine să încerce să se relaxeze. Se ridică și se duse să facă un duș. Tocmai ieșise, cu banta neagră umedă încă lipită de frunte, când sună telefonul. Răspunse. Serviciul de noapte îl anunța că, așa cum dorise încă de când sosise, îi fusese chemat un taxi care să-l conducă la gară.

Deja! Surescitat de apropierea acțiunii, se îmbrăcă rapid cu haine curate, apoi își legă o bantă nouă peste ochiul stâng.

CAPITOLUL III

— Amos Antonovici! se auzi o voce obişnuită să dea ordine. *Idi siuda, bîstro*[1]*!*

— *Ia idu*[2]*!* strigă sovieticul cu părul tuns scurt.

Vocea sa răsună în bârlog ca un tunet pentru Petra, spărgându-i timpanele. Apoi capul rusului dispăru şi înţelese că scăpase. Totuşi, avu impresia că-şi pierde cunoştinţa. Sistemul ei nervos suprasolicitat nu mai era în stare să suporte şi alte şocuri, care păreau că se năpustesc asupra ei ca o avalanşă, şi nici să trieze emoţiile pe care le trăia. Uşurarea şi neliniştea se amestecau într-un talmeş-balmeş ciudat. Strânse din dinţi, ca să nu se lase înfrântă de confuzia ce punea stăpânire pe ea, şi îşi reveni încetul cu încetul în fire. Reuşi să distingă zgomotele care ajungeau până la ea. Sovieticii adunau armele morţilor şi le aranjau în elicoptere. Însemna că îşi considerau misiunea încheiată şi se pregăteau să spele putina. Petra îşi dădu seama că avusese un noroc chior, căci şeful comandoului ordonase retragerea exact înainte ca rusul s-o zărească. Puţin mai târziu, auzi huruitul motoarelor, dar aparatele nu decolară imediat. Siguri de victoria lor, sovieticii lăsau motoarele să se încălzească. În sfârşit, aparatele HIND MI-24 se ridicară în aer. Praful ridicat de elice pătrunse până la Petra. Tânăra mai rămase un moment ghemuită în adăpost,

[1] Vino aici, repede!

[2] Vin!

pregătindu-se psihologic să înfrunte spectacolul macabru.

Şi bine făcu. Când să iasă din vizuină, o deflagraţie titanică făcu să se cutremure pământul şi tavanul adăpostului. Un rug roşiatic se aprinse pe platforma stâncoasă care fusese mai devreme câmp de bătaie. O fracţiune de secundă mai târziu, o altă detonaţie zgudui muntele din temelii. Înainte să se întoarcă la bază, sovieticii trăseseră două rachete ca să „finiseze" treaba. Asurzită, Petra mai aşteptă un timp ca să fie sigură că elicopterele se ridicaseră de la sol. Apoi ieşi.

Un pin ardea, răspândind miros de răşină, aruncând o lumină sângerie asupra platformei care semăna cu un abator. La stânga, mujahedinii din ariergardă, primii care fuseseră surprinşi de atacul Spetsnaz-ilor, zăceau cu gâtul tăiat sau cu corpul străpuns de lovituri de baionetă. Mai departe, unde se desfăşurase lupta cu armele automate, stânca era acoperită de corpurile ciuruite de gloanţe, contorsionate în poziţii groteşti, pe care nici măcar Bosch sau Bruegel cel Bătrân nu şi le-ar fi putut imagina. Printre aceştia, Petra recunoscu, după uniformă, doisprezece sovietici. Deşi dezavantajaţi de faptul că fuseseră încercuiţi şi de inferioritatea echipamentului lor, mujahedinii îşi vânduseră scump pielea. Nemţoaica înţelegea acum de ce sovieticii se hotărâseră să facă uz de mitralierele cu care erau dotate elicopterele. Fără ajutorul lor, nu ar fi reuşit să iasă învingători.

La extremitatea vestică a platformei, un crater de lângă pinul în flăcări marca locul unde căzuseră rachetele. Dacă în acest loc fuseseră înainte cadavre, ele dispăruseră pulverizate de explozii. Dar spectacolul cel mai hidos era cel din primele linii, unde cadavrele erau efectiv ciuruite de gloanţele artileriei grele.

Ca o somnambulă, Petra se strecură printre cadavrele mutilate înfiorător. Dacă cineva ar fi întrebat-o de ce făcea asta, nu ar fi putut răspunde. O forţă mai presus de voinţa ei o împingea înainte, examinând cu ochii larg deschişi măcelul.

Căuta instinctiv ceva. Pe cineva, mai exact. Voia să-l mai vadă, măcar pentru ultima oară. Recunoscu în treacăt câțiva mujahedini, cei mai comunicativi din grup, cei cu care vorbise în timpul călătoriei. Cu o voce blândă, care părea să vină din altă lume, le şoptea numele.

— Kernaiel... Amin... Şi tu, Abdullahi, care aveai totdeauna ceva de povestit...

Brusc, se opri.

— Jhan Akbar... Jhan Akbar... tu, care ți-ai riscat viața ca să mă ajuți să trec peste câmpul minat...

Mujahedinul căzuse cu membrele depărtate, pe o stâncă, şi părea să îmbrățişeze roca. Avea încă în spate rucsacul pe care i-l luase Petrei ca să-i uşureze înaintarea după ce traversaseră zona Kunar, bagaj patetic, străpuns de gloanțe de calibru mare şi acoperit de pietricele negre.

Apoi găsi ce căuta şi gemu:

— Bull...

Murise fără să-i spună cum îl chema. Căzuse la câțiva metri distanță de Jhan Akbar. Cei doi încercaseră probabil o acțiune disperată împotriva elicopterelor blindate care scuipau gloanțe spre grupul lor. Corpul americanului era practic tăiat în două în dreptul centurii. Impactul îl aruncase pe spate. Se apropie, îi privi bustul imens, brațele puternice, mâinile care o mângâiaseră, ochii care priveau spre stele. Se lăsă pe vine lângă el şi îi închise ochii cu blândețe.

Apoi, brusc, ieşi din letargie, se ridică ca un arc şi se întoarse să vomite. Contracțiile abdomenului continuară mult după ce dăduse afară conținutul stomacului şi încercă să vomite încă mult timp, cu măruntaiele sfâşiate de spasme.

Bull, Jhan Akbar, Kernaiel, Amin, Abdullahi şi toți ceilalți. Erau morți. Toți.

Rămăsese singură, pierdută în întuneric, pe un munte din Afganistan. Ce se va face? Să încerce să ajungă la baza din Bakta? Nu era în stare să găsească drumul spre bază şi nu

avea alt bagaj în afara armei pe care nu ştia să o folosească. I se spusese că şacalii şi lupii dădeau târcoale în timpul nopţii prin această zonă. Tresări. În curând, flăcările se vor stinge şi animalele de pradă, atrase de mirosul sângelui, vor veni ca să se înfrupte din cadavre.

O teroare indescriptibilă puse stăpânire pe Petra.

Nu! Trebuia să-şi vină în fire. Îşi aminti că avea o misiune de îndeplinit. Trebuia să supravieţuiască pentru a face ce-i spusese Bull. Trebuia să ajungă cu orice preţ la Peshawar. Pentru Bull şi mujahedini. Nu murind îi va ajuta pe rebeli în lupta împotriva invadatorilor.

Se hotărî să aştepte în ascunzătoare venirea dimineţii. Războinicii de la baza din Bakta auziseră probabil zgomotul luptei. Se vedea nevoită să coboare. Peste câteva ore, vor ajunge aici. Le va povesti totul. Trebuia s-o creadă. Se strădui să alunge din minte spusele pe care Bull le rostise mai devreme în mica grotă: „Într-o ţară aflată în plin război, să nu ai încredere în nimeni".

Lângă tufişul de la intrarea în ascunzătoare, ocoli corpul lui Rahim Khan care stătea întins cu faţa în jos. Rahim Khan care se întorsese după ea şi care fusese surprins de un sovietic... Pe şalvarii afganului se vedea în dreptul rinichilor o pată mare de sânge coagulat. Deodată, Petra încremeni şi îl privi de aproape. Era un coşmar? O iluzie a simţurilor ei suprasolicitate? I se păruse că Rahim Khan respira. În timpul studiilor, Petra urmase cursuri de prim-ajutor, obligatorii în instituţia pe care o frecventa. Noţiunile de la curs îi reveniră în minte. Căută pulsul mujahedinului. Inima îi bătea încă. Speranţa îi dădu curaj. Speranţa şi simţul răspunderii. Cineva avea nevoie de ajutorul ei.

Cu o prezenţă de spirit care o uimi şi pe ea, făcu exact ce trebuia în asemenea situaţii. După ce-i luă lui Rahim Khan rucsacul din spate, îi dădu ocol şi îi descheie haina din bumbac. Scoase plosca de la centura rănitului, umezi ţesătura

care se lipise de rană şi o desprinse uşor. Când putu să vadă mai bine rana, inima începu să-i bată cu putere de bucurie. Probabil că, datorită tufişului, sovieticul nu-l nimerise pe mujahedin în rinichi, baioneta străpungând doar superficial şoldul. După cum îşi dădu seama, nici un organ vital nu fusese atins. Acum, trebuia să evite cu orice preţ infectarea rănii. Afganul pierduse mult sânge, dar, dacă reuşea să-l ducă la un centru medical, avea mari şanse să scape.

Tânăra deschise rucsacul de unde luă o mică trusă de prim-ajutor. Curăţă rana, apoi o pansă ca să evite declanşarea unei hemoragii. Apoi rezemă capul lui Rahim Khan de o stâncă, luă plosca şi îi dădu să bea. Curăţă apoi pământul şi sângele închegat care se încrustaseră în barba lui neagră, lucioasă. Gesturile îi erau aproape materne. Simţea că trebuie să facă tot posibilul pentru unicul supravieţuitor al grupului de rebeli care o smulsese opresiunii comunismului. După ce termină, îl acoperi cu şalul şi îl veghe, stând cât mai aproape de el, ca să-l încălzească cu trupul ei.

*

* *

Era încă noapte când Omar Rahmatullah, împreună cu două gărzi de corp, la volanul Mercedesului 250 GD 4x4, intră în satul Teri Mangal, de lângă frontieră. Aflată în zona tribală, între Peshawar şi Afganistan, aşezarea era alcătuită din câteva case vopsite în culori vii şi câteva halte pentru caravanele de cămile. Amplasarea sa o transformase în locul de întâlnire favorit al lui Rahmatullah. Opri, trase frâna de mână şi coborî din maşina de teren, desfăcându-şi turbanul care îi apărase faţa în timpul călătoriei. Cu umeri largi, era mai înalt cu cincisprezece centimetri decât gărzile, iar tenul său deschis contrasta puternic cu tenul bronzat al celorlalţi. Dar mai ales ochii verzui şi părul blond îi trădau originea; Rahmatullah era evident un pathan.

Împinse uşa unei căsuţe, aflată la doar câteva sute de metri de graniţa dintre Pakistan şi Afganistan, care nu era decât o delimitare teoretică, lipsită de orice apărare. Oamenii săi rămaseră afară ca să supravegheze împrejurimile. Înăuntru, ardea o lampă cu gaz atârnată de tavan. Un alt bărbat cu piele albă aştepta tolănit pe perne, pe covor. Omul nu era însă un pakistanez, ci un occidental, dovadă fiind sticla de alcool ce se afla lângă nişte pahare, pe covor, la îndemâna sa. Era înalt şi slab, avea o faţă osoasă şi un nas coroiat. Americanul, fost agent CIA, se numea McLinder. Nimeni nu-i cunoştea prenumele, pentru că toţi îi spuneau Mac.

O perdea din curele de piele se mişcă în fundul încăperii. Îşi făcu apariţia capul unui pakistanez, care se înclină uşor în chip de salut spre Rahmatullah. Apoi perdeaua se lăsă în spatele omului care dispăru, strigând ordine în urdu. Peste câteva clipe, intră o femeie cu un platou din argint pe care se aflau un ceainic şi ceşcuţe din argint, nuci, caise uscate şi migdale zaharisite. Aşteptă în tăcere ca Rahmatullah să se aşeze pe perne în faţa americanului, apoi servi ceaiul negru şi plecă.

— Ei bine, Mac, spuse pakistanezul. Ai călătorit bine? Nu ai avut probleme cu posturile de control?

Celălalt scoase un mormăit şi dădu peste cap un păhărel de lichior, după care răspunse:

— Ca de obicei. Şacalii ăia de miliţieni m-au uşurat de o sumă frumuşică de dolari ca să mă lase să trec. Sper ca afacerile să meargă bine ca să-mi pot recupera pierderea.

Rahmatullah începu să râdă. Ştia bine că un bacşiş de câţiva dolari nu reprezenta nimic în raport cu sumele colosale pe care McLinder le câştiga făcând trafic cu arme pe spinarea guvernului american şi a mujahedinilor afgani.

Bacşişul era necesar pentru că în zona triburilor era interzisă intrarea oricărui străin încă de sub stăpânirea imperiului britanic. Măsura era menită să-i apere pe supuşii

Maiestății Sale împotriva pathanilor, cea mai importantă etnie tribală din lume. Aceştia erau nomazi care jefuiau şi ucideau, şi trăiau de ambele părți ale graniței. Prin urmare, interdicția a fost menținută şi de Pakistan ca să evite ca străinii să se aventureze în această regiune periculoasă a Semilunei de Aur, fief şi câmp de bătaie favorit al traficanților de droguri. De aceea au fost înființate în acest punct de trecere a graniței posturi de control, în care făceau de gardă milițieni mai mult sau mai puțin eficace şi aproape toți corupți.

Redevenind serios, Rahmatullah spuse:

— Nu pentru afaceri te-am chemat, Mac. Am primit azi de la Kabul informații care te interesează. După interviul pe care i l-am acordat, Roy Deterding a trecut în Afganistan.

— I-ai dat de bănuit prin ceva? întrebă americanul, brusc neliniştit.

Pakistanezul îşi înmuie buzele în ceaşca de ceai fierbinte, apoi se şterse cu batista de mătase.

— Prin absolut nimic, spuse el. Dar tipul pare încăpățânat. S-a dus să-l chestioneze pe Kamal Zardad care lucrează la agenția mea de transport.

— Şi? se miră McLinder. Zardad este agent al KHAD?

Un zâmbet malițios străluci în privirea pakistanezului.

— Ceea ce nu l-a împiedicat să vorbească. Cu ajutorul câtorva bancnote verzi, presupun.

De data asta, McLinder se redresă pe perne şi puse paharul jos.

— La naiba! bombăni el. Nu crezi că sunt şi aşa într-o situație neplăcută? Chiar şi foştii mei colegi de la Langley s-au arătat foarte rezervați față de mine de când cu Irangate! Dacă acum şi cei de la KHAD încep să mă denigreze, nu-mi mai rămâne decât să plec în est. Este singurul loc din lume unde pot să trăiesc fără să mă tem în orice clipă că voi fi ucis de serviciile secrete americane. Nu trebuie să-ți spun că ideea îmi displace total.

Zâmbetul lui Rahmatullah se lărgi.

— Liniştește-te, Mac. Nu s-a ajuns până acolo. Dacă sunt la curent cu ce s-a întâmplat, se datorează faptului că Zardad a fost interceptat de prietenii lui din KHAD când se ducea la *Mailmah Pall,* ca să-l caute pe Faizl Ghazni, cu intenția să-l convingă să-l conducă la Deterding. A fost încarcerat imediat la Pul-i-Charki. A spus, bineînțeles, tot ce știa și am aflat că nu i-a vorbit de tine lui Deterding, pentru simplul motiv că nu știa de existența ta.

Deși lipsit de scrupule, americanul nu-și putu reține o grimasă care îi accentuă asemănarea cu o pasăre de pradă. După invadarea Afganistanului, Pui-i-Charki dobândise sinistra reputație a unei închisori din care nimeni nu mai ieșea. Era uzina de tortură cea mai importantă și mai perfecționată din țară. McLinder auzise de noua metodă de ucidere, deosebit de cumplită și ingenioasă, și anume moartea prin sângerare. Astfel, erau împușcați doi iepuri dintr-o singură lovitură – inamicul regimului era eliminat și se recolta o cantitate importantă de sânge pentru soldații din armata sovieto-afgană răniți în lupta cu mujahedinii, care umpleau spitalele din Kabul.

Americanul își mască tulburarea dând peste cap alt pahar de alcool. Deterding trebuia prins cu orice preț. După cât se părea, CIA era ținută la distanță, pentru că Washington trimisese un independent. Cu ajutorul KHAD, vor reuși cu siguranță să-l localizeze și să-l elimine. Dar apoi? Casa Albă nu se va opri aici. Cât timp va mai putea continua comerțul fructuos cu Omar Rahmatullah și Faizl Ghazni?

La început, totuși, afacerile fuseseră aur curat. Și, practic, fără riscuri. Ca să nu lase nici o urmă care să le permită sovieticilor să demonstreze amestecul CIA în aprovizionarea cu arme a războinicilor afgani, Direcția de Operațiuni pusese la punct un întreg lanț de intermediari, cei mai importanți furnizori fiind China și Egiptul. CIA făcuse apel la colegi ca

să creeze această filieră. McLinder era unul dintre ei şi ocupa postul de furnizor al unuia dintre principalele lanţuri de aprovizionare, cel de la Peshawar. Estimând că şi-ar putea spori şi mai mult profitul obţinut din cumpărarea de arme pe cheltuiala CIA, îi veni ideea să subtilizeze o parte a armelor. La urma urmei, şi pakistanezii care erau însărcinaţi cu distribuţia armelor către grupurile de rezistenţă se serveau după bunul plac. Era foarte simplu. Nu existau borderouri de expediţie. Nici facturi. Nu exista nici o urmă a armelor traficate. Şi mujahedinii nu aveau cum să se plângă. Cui s-ar fi plâns? Pakistanezilor? Nimeni nu-i mandatase în mod oficial pe pakistanezi se le distribuie arme. Sau CIA? Dar CIA nu avea „nici o legătură" cu afacerea. Războinicii afgani nu aveau decât să se considere norocoşi şi să se mulţumească cu ce li se dădea.

McLinder începuse cu puţin – câteva lăzi subtilizate cu complicitatea lui Rahmatullah, care era proprietarul agenţiei de transport. Acesta revânduse armele pe piaţa liberă de la Darra, din Pakistan. Darra era o altă zonă în care accesul străinilor era interzis, dar, cu ajutor financiar, puteai obţine toate derogările dorite. Armele se vindeau ca pâinea caldă. Încetul cu încetul, Rahmatullah şi McLinder deturnaseră tot mai multe arme. Cum nimeni nu avusese nimic de spus în această privinţă, subtilizaseră tot mai mult armament.

Rahmatullah, director al unei societăţi de export-import, făcea şi alte afaceri interesante. Profitând de libera trecere peste graniţa pakistano-afgană şi de lipsa punctelor de vămuire, întreprinsese activităţi fructuoase de contrabandă. Lanţul de distribuţie pe care îl pusese la punct în Afganistan aproviziona îndeosebi garnizoanele sovietice cu votcă, băutură greu de găsit într-o ţară a cărei populaţie era în majoritate de religie musulmană.

Descoperi apoi că soldaţii din contingentul sovietic îşi uşurau viaţa grea de cazarmă cu haşiş sau heroină. Începu

atunci să furnizeze și droguri. Intră în relații excelente cu KHAD atunci când făcu cunoștință cu Faizl Ghazni, care ocupa un post important la Kabul, în cadrul serviciului de informații, și își avea sediul în *Mailmah Pall*, fostul *Hotel Intercontinental* redenumit de regimul comunist.

Ghazni descoperise că era mult mai economic să se aprovizioneze cu arme de la Darra decât să le cumpere cu un preț mult mai mare din Uniunea Sovietică. De atunci, circuitul se perfecționase. McLinder cumpăra cu banii CIA arme din străinătate. În colaborare cu Omar Rahmatullah, care asigura transportul între depozite și punctele de desfacere, subtiliza în treacăt o bună parte din arme pe care le vindea la Darra, iar restul armelor ajungea la Faizl Ghazni, tot prin intermediul asociatului său, Rahmatullah. Traficul aducea un profit fabulos și Ghazni era singurul care cheltuia bani, pe care însă îi recupera repede împreună cu un profit frumușel, atunci când revindea armele de calitatea-ntâi plătite de americani, către KHAD, la prețuri care sfidau orice concurență, fapt care în opinia lui nu era lipsit de umor. Din cauza postului pe care-l ocupa la KHAD, Faizl Ghazni nu voia să se extindă prea mult. McLinder și Rahmatullah însă nu țineau deloc să-și riște viața trecând peste graniță. Cu toate astea, legăturile între cei trei funcționau de minune. KHAD se aproviziona de la ei prin intermediul agenților din Peshawar care făceau frecvent naveta între Pakistan și Afganistan, fie ca să urmărească mișcările mujahedinilor, fie ca să transmită ordine sau informații.

Naivitate, neglijență sau nepăsare? Nimeni nu ar fi putut spune care era cauza. Și totuși, CIA nu descoperise nimic în legătură cu traficul de arme. Sau, dacă descoperise ceva, preferase să nu intervină, iar acum când izbucnise scandalul, avea de ce să-și muște mâinile. Divizia Specială pakistaneză prefera să nu se amestece, temându-se fără îndoială că va descoperi că cetățeni aflați deasupra oricăror bănuieli nu jucau cinstit în ce privea ajutorul acordat gherilei.

Omar Rahmatullah dădu peste cap ceaşca de ceai, ronţăi câteva fructe uscate, după care rupse tăcerea:

— Am venit să mă întâlnesc cu Gulbuddin care trebuie să-mi aducă veşti de la Kabul. Am crezut că vei fi încântat să participi la întâlnire. Iată de ce am considerat util să te trezesc. Sper că nu eşti supărat pe mine pentru că ţi-am furat câteva ore de somn... şi câţiva dolari pentru taxa de drum.

McLinder mormăi un răspuns ininteligibil şi dădu peste cap alt pahar de băutură. Gulbuddin Babrakzai, omul de care vorbea Rahmatullah, era un ofiţer din cadrul KHAD care lucra pentru ei.

— De altfel, continuă pakistanezul cu ironie, îţi vei reface curând averea graţie transportului de RPG-7.

— Cum?! Tot mai ai de gând să deturnezi cele cincizeci de lăzi comandante de Ghazni? Să nu contezi pe mine. Nu-mi miroase a bine şi vreau s-o las mai moale un timp.

Fostul agent CIA trecuse binişor de cincizeci de ani atunci când Rahmatullah nu împlinise încă patruzeci de ani. Ceea ce nu-l împiedică pe pakistanez să adopte atitudinea unui părinte faţă de un copil pus pe şotii.

— Haide, Mac, spuse el. Să-ţi întrerupi activitatea doar pentru că un individ a aterizat de la Washington echivalează cu a-ţi recunoaşte vinovăţia. Pe de altă parte, avem nişte angajamente şi trebuie să le respectăm, altfel vom pierde un client important, care se poate supăra pe noi. Te las pe tine să-ţi imaginezi în ce se poate transforma mânia unui ofiţer KHAD, aşa cum e Faizl Ghazni. Preferi să câştigi câteva mii de dolari sau să sfârşeşti sângerând ca un porc pe o stradă întunecată din Peshawar? În ce mă priveşte, alegerea se impune de la sine.

McLinder strânse din dinţi şi înghiţi în sec. Individul ăsta era un nebun cu porniri de sinucigaş care nu-l puteau duce decât la pieire. Ar fi trebuit să nu aibă încredere în el, ştiind faptul că Rahmatullah era un descendent al pathanilor. Dar

acum era prea târziu. Mai rău era că avea dreptate. Erau obligați să livreze marfa promisă lui Ghazni, altfel KHAD intra în horă. Nu avea scăpare.

De afară se auzi zgomot de motor, apoi un schimb de cuvinte cu zbirii lui Rahmatullah, care îl scutiră să-i răspundă pakistanezului. Cineva intră. Șalvarii nou venitului care erau acoperiți de praf demonstrau că parcursese un drum lung. În fundul încăperii, perdeaua din curele de piele se mișcă din nou și capul celuilalt pakistanez apăru pentru o clipă. Se auziră ordine în urdu, și, peste câteva clipe, femeia aduse un alt ceainic. Nou sositul se așeză turcește, în timp ce zgomotul motorului de afară semnala plecarea automobilului care îl adusese la Teri Mangal. De sub tunica lui lungăt, se zărea tocul unui pistol.

— *Salam aleikum*, Gulbuddin, spuse Rahmatullah. *Tchator hasti*[1]?

— *Aleikum salam,* Omar.

După schimbul de politeți, Gulbuddin Babrakzai răspunse că totul era în ordine, în ciuda oboselii cauzate de călătorie, apoi începu să vorbească în engleză ca să poată înțelege și McLinder conversația, care avusese întotdeauna mari dificultăți cu diversele limbi din regiune.

Gulbuddin Babrakzai era un om mărunt, care, chiar dacă se ridica pe vârful degetelor, abia atingea un metru șaizeci de centimetri. Ochii lui de un cenușiu-închis, strălucitori, și figura împodobită cu un barbișon ascuțit care mascau botul de viezure erau dovada grăitoare a caracterului inchizitorial al personajului. Pe lângă el, pathanul părea un uriaș. Dar, deși nu arăta, Babrakzai era un agent redutabil. Viclean, cu o minte ascuțită și îndrăzneț, își pusese în gând să facă o frumoasă carieră în cadrul KHAD sub ordinele lui Faizl Ghazni. În plus, era specialist în interogatorii și, când nu se afla în misiune în

[1] Pacea fie cu tine, Gulbuddin. Cum merge treaba?

Afganistan sau în Pakistan, lui i se încredințau „cazurile dificile". Se spunea că torturase și ucisese peste trei sute de rebeli afgani. Urmărit de o asemenea legendă, omulețul fără vârstă ar fi trebuit în principiu să nu se simtă în largul său pe străzile din Peshawar, unde mujahedinii de toate religiile erau la fel de numeroși ca pakistanezii. Dar nu ezita să se aventureze în oraș. Șalvarii, turbanul care îi acopereau fața și fizicul lui neînsemnat îi asigurau anonimatul și-i permiteau să treacă neobservat.

— Am aflat noutăți, anunță el drept introducere.

Cei doi traficanți se aplecară spre el în timp ce omulețul își turna ceai.

— Am condus personal interogatoriul lui Zardad, omul care s-a lăsat cumpărat de Roy Deterding, adăugă Babrakzai cu un zâmbet nedefinit pe fața sa de viezure. A spus tot ce știa.

Agentul KHAD bău o înghițitură de ceai și tăcu un moment, după care continuă:

— Nu destul de repede, din păcate. Abia am avut timp să-l fac pe Zardad să mărturisească unde se află Deterding și pasărea și-a luat zborul. Văzând că informatorul lui nu se mai întoarce, a mirosit capcana și a plecat din Kabul. Dar l-am reperat câteva zile mai târziu lângă Jalalabad. Călătorea împreună cu un grup al FNIA.

„Cel puțin, mai există oameni care-și cunosc meseria", își spuse McLinder, oarecum liniștit. Îl felicită pe Gulbuddin pentru eficacitate și-l grăbi să continue.

— Am avut noroc, mărturisi cu modestie omulețul. Pentru că i-am pierdut urma, dar am găsit-o din nou. Rețeaua noastră de informatori este foarte întinsă, dar trebuie s-o înnoim în permanență, pe măsură ce este decimată de rebelii contrarevoluționari. În plus, este dificil să comunicăm cu ei, iar grupul de mujahedini se deplasa rapid. L-am reperat, totuși, ceva mai târziu într-un sat. Era imposibil, bineînțeles, să

intervenim direct, pentru că țăranii sunt în general favorabili contrarevoluționarilor. Informatorii mei ar fi putut fi linșați. Dar unul dintre ei ne-a salvat grație prezenței sale de spirit.

— Cum anume? întrebă McLinder cu mintea învăluită în aburii alcoolului.

— Șeful detașamentului căuta măgari. Omul nostru i-a propus să-i închirieze animalele pentru un preț modic și, drept primă, le-a oferit ca ghid pe fiul lui de doisprezece ani care urmase deja două stagii de pregătire de șase luni în cadrul serviciului meu din Kabul.

Gulbuddin povesti că micuțul făcuse adevărate minuni. Spionase conversațiile rebelilor, apoi le raportase cât mai curând posibil oamenilor din KHAD de la baza Landai Khyber. Informați asupra itinerariului detașamentului, responsabilii garnizoanei au trimis două elicoptere pline cu soldați sovietici ca să le întindă o capcană pe munte.

— Curios, continuă Gulbuddin, tânărul informator ne-a semnalat prezența și a unei femei de tip european printre mujahedini. Dar nu a putut afla nici cine era, nici ce făcea.

— Sunteți siguri că soldații i-au ucis pe toți? întrebă McLinder cu o umbră de neliniște în glas.

— Soldații sovietici nu mi-au făcut confidențe, răspunse Gulbuddin Babrakzai pe un ton sec. Știu doar că elicopterele lor s-au întors noaptea târziu la bază. Trebuie să mai așteptăm câteva zile ca să aflăm mai multe. Dați-le timp informatorilor mei de la Landai Khyber să se intereseze și să-mi trimită raportul lor. Trebuie să știți că serviciul KHAD nu poate da ordine trupelor sovietice și, cu atât mai puțin, comandourilor lor de elită. Nu ne rămâne decât să le transmitem informațiile noastre proprii ca ei să poată interveni. Aici a dat dovadă de fler șeful diviziei locale KHAD. L-a învățat pe băiat ce trebuia să spună.

Gulbuddin Babrakzai mai luă o înghițitură de ceai, după care conchise pe un ton teatral:

— Dacă acest copil le-ar fi spus despre fată şi american, sovieticii ar fi încercat fără îndoială să pună mâna pe ei ca să-i interogheze. Îţi dai seama ce riscuri ne-am fi asumat în cazul ăsta, dacă Roy Deterding ar fi vorbit?

Rahmatullah dădu din cap. Sovieticilor nu le-ar fi plăcut, bineînţeles, să afle că traficanţii de arme le suflau de sub nas o mare parte din KHAD, care ar fi fost o clientelă importantă, cu ajutorul unor agenţi ce deţineau posturi cheie în cadrul serviciului de informaţii afgan. Odată, alţi ofiţeri încercaseră să furnizeze armatei afgane automobile de proveniență japoneză. Riposta Moscovei fusese radicală – distrugerea filialei şi execuţia tuturor şefilor „complotului". Secătuită din cauza scăderii preţului petrolului şi gazelor naturale, economia sovietică nu-şi putea permite să piardă o piaţă atât de profitabilă cum era cea a furnizării de materiale către armată şi poliţia afgană.

— Trebuie să ştim neapărat dacă Deterding este mort sau nu, insistă McLinder, obsedat de teama ca nu cumva trimisul de la Washington să fi supravieţuit ambuscadei.

— Cum? îl zeflemisi Rahmatullah. Poţi tu să supraveghezi graniţa? Ai văzut câţi refugiaţi trec zilnic frontiera? Ştii care este numărul mujahedinilor care intră şi ies zilnic din ţară?

Fiu de pathani, se simţea acasă la el în zona tribală, atât de o parte, cât şi de cealaltă a frontierei dintre Pakistan şi Afganistan. Şi era cel mai în măsură să spună că nu era posibil nici un control. Nici Armata Roşie nu putea exercita o asemenea supraveghere.

Dar McLinder nu era atât de naiv, încât să-şi imagineze că l-ar putea intercepta pe Deterding în timp ce trecea graniţa în Pakistan. Ştia, de altfel, că sovieticii, când atacau, nu lăsau supravieţuitori.

— Admiţând că, printr-un miracol, Deterding a scăpat, este mai mult ca sigur rănit, spuse el. Dacă se întoarce, este obligat să caute îngrijiri medicale. Trebuie să supraveghem spitalele din Peshawar.

De data asta, îi veni rândul lui Gulbuddin să-l ia în derâdere:

— Auziți zgomotele de afară, din spatele muntelui? Sunt bombardamente cu BM-21. Sovieticii bombardează drumul spre Jalalabad cu rachete încă de ieri-seară. Când veneam încoace, am văzut cu ajutorul ochelarilor cu infraroşii brancarde şi ambulanțe care îi transportau pe mujahedinii răniți în Pakistan. Peste câteva ore, spitalele vor fi pline până la refuz. Dacă ai chef să controlezi noile internări de la Khyber sau Ebneseena, îți doresc distracție plăcută... Eu nu am nici timpul şi nici mijloacele necesare.

McLinder tăcu. Zorii începeau să-şi facă apariția şi, în depărtare, se auzea pocnetul rachetelor sovietice care *arau* pământul afgan, de o parte şi de cealaltă a frontierei. Armata Roşie nu avea obiceiul să tărăgăneze lucrurile atunci când punea la cale o ofensivă.

— Dimpotrivă, adăugă agentul KHAD, am crezut că este mai util să punem sub supraveghere bungalovul lui Deterding de la *Dean's*. Am trimis deja maşina acolo cu doi oameni care au venit cu mine de la Kabul. Dacă printr-un miracol, Deterding a scăpat din ambuscadă, aici trebuie să-l pândim. Este evident faptul că nu se va duce să ceară protecție autorităților americane şi că, probabil, va evita spitalele. În plus, nu ştie că Zardad, care nu avea încredere în el, îl urmărise şi-i descoperise punctul de contact. Şi chiar dacă Deterding nu mai apare niciodată, i-am putea vedea pe colegii lui care vor da târcoale prin împrejurimile hotelului.

— Excelentă idee, aprobă Omar Rahmatullah. Oamenii pe care i-ai trimis la fața locului sunt de încredere?

— Aqa Mohammad Sehtu este unul dintre cei mai buni oameni ai mei, răspunse Babrakzai. Este însoțit de Nazar Nasrudin, un tânăr agent care mi se pare destul de capabil. Trebuie, bineînțeles, să contactez secția din Peshawar cât mai urgent, ca să le asigur schimbul, căci au avut un drum lung şi

au nevoie de odihnă. Dar este puțin probabil că se va întâmpla ceva în orele următoare.

Rahmatullah încuviință din nou.

— În cazul în care suspectul își va face apariția, ce ordine le-ai da oamenilor tăi? întrebă el.

— Nimeni nu trebuie să dea de urma filierei noastre, răspunse laconic ofițerul KHAD. Îl fac pe suspect să vorbească, după care...

Cu un gest care nu mai avea nevoie de comentarii, își trecu degetul arătător în dreptul gâtului, de la o ureche la cealaltă. Pentru acest reprezentant al unui regim care tortura și ucidea cu miile pe propriii săi concetățeni, o viață de om în plus sau în minus nu conta mai mult decât cea a unei insecte pe care o strivești cu palma.

— Dacă bungalovul lui Deterding mi se pare compromițător pentru noi, îi dau foc, adăugă el.

Agenții KHAD nu erau obișnuiți cu jumătăți de măsură.

CAPITOLUL IV

— Domnul doreşte să-i chem un băiat care să-l conducă? La ora asta va trebui să aşteptaţi un pic.

— Nu, mulţumesc, răspunse Mercenarul, în timp ce luă cheia pe care i-o întindea angajatul de la hotelul *Dean's*.

Din fericire, bungalovul rezervat în grabă de Collins se afla aproape de cel al lui Deterding. Forest apucă sacul Safariland şi ieşi în grădinile hotelului. În timpul zborului de la Islamabad la Peshawar, reuşise, în sfârşit, să treacă în revistă situaţia. Considera că Deterding făcuse imensa greşeală să se repeadă pe urmele lui Rahmatullah, pistă pe care i-o desemnase Jack Collins. Cum nu se mulţumea să facă doar import-export, individul era în acelaşi timp transportator şi contrabandist. Or, la Peshawar, contrabandă însemna în general trafic cu stupefiante. Cap-sec cum era, Bull se trezise în mijlocul unui viespar de a cărui importanţă nu era conştient. Şi, mai ales, ce naiba îl apucase să plece în Afganistan fără să lase nici o urmă?!

Datele problemei de care dispunea Mercenarul erau prea puţine, dar strategia pe care trebuia s-o adopte se impunea de la sine. Mai întâi, trebuia să afle ce se întâmplase cu Deterding. Apoi, va încerca să descopere filiera în baza unei atente supravegheri a furnizorilor CIA. Dacă, într-adevăr, era vorba de sustragere de arme, atunci era mai bine să lovească filiera la sursă, decât să străbată o ţară întreagă pe urma

transportatorului. Spre deosebire de Collins şi Deterding, era decis să efectueze ancheta ca la carte. Jack Collins neglija regulile elementare ale meseriei lor, neacordându-i importanţă lui Sean McLinder. Bărbatul cu banta neagră nu punea însă la îndoială integritatea agentului CIA doar pentru atâta lucru. Îl cunoştea prea bine pe Collins ca să-şi dea seama că, pur şi simplu, îi scăpase din vedere acest aspect. Eventualitatea ca un fost membru CIA să facă profit în detrimentul SUA nici nu-i trecea prin minte.

Consiliul Naţional de Securitate dăduse dovadă de perspicacitate atunci când trimisese în luptă un colaborator. Totuşi, ar fi fost mai bine dacă ar fi putut controla el personal angajarea colaboratorilor. Pentru că angajarea lui Roy Deterding într-o afacere atât de delicată fusese o eroare grosolană. Bull era potrivit pentru acţiuni în care era necesară forţa. Dar pentru desfăşurarea unei anchete în condiţii atât de dificile, nu era deloc potrivit. Fiecare cu specialitatea sa.

Contactat şi el pe nepregătite, bărbatul cu banta neagră sosise neînarmat la Peshawar, fapt inimaginabil într-un oraş în care mujahedinii se îndreptau din zori spre moschei, înarmaţi fie cu un pistol, fie cu o puşcă Enfield 303 sau cu un Kalaşnikov AK-47. Mercenarul se simţise „dezbrăcat" tot timpul cât durase drumul de la aeroport până la hotel. Dar, ca să „se îmbrace", trebuia să aştepte întrevederea cu Jack Collins de a doua zi dimineaţă.

Până atunci, avea însă de lucru. O dată depuse bagajele sale în cameră, prima sa grijă a fost să confecţioneze un şperaclu. Tăie o bucată dintr-un fir metalic şi o răsuci în mână, după care ieşi în grădină. Avu nevoie de douăzeci de minute ca să confecţioneze un instrument satisfăcător.

Hotelul nu era prea mare, astfel încât ajunse repede la camera lui Roy Deterding. Trecuse aproape o oră de când muezinii chemaseră credincioşii la rugăciune din înaltul minaretelor. În jurul hotelurilor *Dean's* şi *Green's*, aflate în

apropiere, bazarul începea să se trezească la viață. În lumina zorilor, dughenele începeau să răspândească miros de mentă, mirodenii și fructe, care se amesteca cu mirosul gazelor de eșapament ale ricșelor echipate cu motoare în doi timpi. Forest privi spre cadranul Rolex-ului. În curând, va fi ora șase. Străzile și grădinile se vor umple de oameni. Trebuia să acționeze rapid.

*
* *

Un strat de praf alb-cenușiu acoperea prelata jeep-ului. Cu brațele încrucișate pe volan, Aqa Mohammed Sehtu, epuizat de drumul din timpul nopții prin Afganistan și Pakistan, își simțea capul îngreunat de somn. Lângă el, Nazar Nasrudin arăta mult mai odihnit. Dormise în timp ce șeful lui îl condusese pe Gulbuddin Babrakzai de la Kabul la Teri Mangal. Perfect treaz, tânărul agent KHAD își plimba privirea deasupra grădinii hotelului *Dean's*, aflată la mai puțin de două sute de metri înaintea lor, urmărind în special bungalovul lui Roy Deterding. Deodată, îl lovi pe Sehtu cu cotul în coaste. Trezit din somn, acesta scoase o înjurătură, apoi mormăi:

— Ce se întâmplă, Nazar? Gulbuddin s-a decis, în sfârșit, să ne trimită schimbul?

— Taci și privește! murmură Nasrudin, arătând cu degetul spre camerele înconjurate de verdeață.

Aqa Mohammad se frecă la ochi, întoarse capul și zări silueta lui Forest care se apropia prudent de camera lui Roy Deterding. După câteva clipe, ofițerul KHAD era convins că individul era suspect. Apariția prăzii îl făcu pe Aqa Mohammad Sehtu să se trezească complet. Își potrivi mașinal chipiul de culoarea nisipului pe cap și duse mâna la tocul în care se afla pistolul. Primele raze ale soarelui îl orbiră atunci

când se reflectară în parbrizul murdar şi închise pe jumătate ochii ca să nu-l scape din vedere pe bărbatul care păşea pe aleea hotelului. Zâmbi cu viclenie. Razele care îl orbiseră erau binevenite. Reflectându-se în geamul maşinii, îl ascundeau complet de privirea suspectului care cerceta împrejurimile hotelului.

* * *

Mercenarul făcu un tur de orizont. De cealaltă parte a străzii, rafturile cu mărfuri se etalau pe trotuarul bazarului; ricşele şi camionetele vechi porneau în cursă. Avea să fie o zi agitată.

De-a lungul trotuarului, erau parcate câteva autovehicule – două furgonete mâncate de rugină, o bicicletă cu trei roţi şi un jeep acoperit de praf, al cărui parbriz reflecta razele soarelui, orbindu-l. Nici o mişcare suspectă în bazar. Comercianţii se îndeletniceau cu treburile lor zilnice. Nimeni nu acorda atenţie grădinilor pustii ale hotelului *Dean's*. Adoptând atitudinea degajată a unui client care se întoarce în camera sa, Forest se îndreptă spre uşa bungalovului lui Deterding.

Broasca era obişnuită şi cedă după câteva secunde de rezistenţă în faţa şperaclului confecţionat de Mercenar. Bărbatul cu banta neagră se întoarse ca să arunce o ultimă privire asupra împrejurimilor hotelului. Nici urmă de o posibilă ameninţare. Nimeni, de altfel, nu avea motive să se intereseze în legătură cu ce făcea el la Peshawar. Dacă ar fi ieşit din grădină ca să examineze de aproape automobilele în geamurile cărora se reflectau razele soarelui, Forest risca să atragă inutil atenţia asupra lui. Se decise să intre în bungalov şi închise uşa în urma lui.

* * *

— Mă duc acolo, murmură Aqa Mohammad Sehtu. Stai în jeep şi fii gata să demarezi. Intervii doar dacă vezi că nu mă întorc într-un interval rezonabil de timp. Vreau să-l surprind pe tip, să-l neutralizez şi să i-l duc lui Gulbuddin. Trebuie să-l facem să vorbească şi să aflăm ce caută în camera lui Deterding. Priceput?

— Priceput, îl asigură Nazar Nasrudin.

Şeful lui coborî din jeep în stradă. Tânărul îl privi în timp ce se îndepărta spre grădinile hotelului, ascunzându-se în spatele furgonetelor, apoi în spatele arbuştilor plantaţi în jurul peluzelor.

* * *

Era ora patru şi jumătate dimineaţa când mujahedinii din baza Bakta ajunseră la locul măcelului. Epuizată, Petra îl veghea pe Rahim Khan aflat încă în stare de inconştienţă. Războinicii din Bakta auziseră vacarmul luptei şi şuieratul rachetelor. Măcelul descoperit la faţa locului şi explicaţiile date de tânără îi convinseră că nemţoaica nu mintea.

— Are nevoie de îngrijiri medicale, spuse ea, arătând spre Rahim Khan.

— Nu poate fi îngrijit la bază, decise Lal Wardak, şeful trupei. O să încropim o targă şi o să-l ducem la o bază de la câmpie. Acolo există o ambulanţă. O să fie dus la spitalul din Ebneseena, în Peshawar. Veniţi cu noi, domnişoară.

Petra încuviinţă din cap. Ştia că nu era o rugăminte, ci un ordin. Un ordin pe care era dispusă să-l execute. Cu cât mai repede ajungea în Pakistan, cu atât mai repede se afla în siguranţă. Cuvintele „Spetsnaz" şi „Afganistan" îi inspirau o frică soră cu moartea şi evita să se gândească la ele. De altfel, nu voia să-l abandoneze pe Rahim Khan. Pentru nimic în lume. Simţea că este responsabilă pentru viaţa lui. Şi apoi...

simțea că o leagă de el niște fire tainice țesute în timpul lungilor ore de așteptare plină de neliniște. Și, în plus, supraviețuitorul atacului-capcană era singura persoană pe care o cunoștea. Voia neapărat să-l ajute să se vindece, după care urmărea să-l convingă să ducă la capăt împreună misiunea lui Bull.

Lal Wardak ordonă oamenilor să îngroape cadavrele și să pregătească o targă. Peste o oră, Petra Liebknecht și Rahim Khan, transportat de doi oameni, ajungeau la o bază aflată aproape de Kunar și urcau la bordul unei ambulanțe părăginite. În spatele lor, bubuitul rachetelor BM-21 care bombardau drumul spre Jalalabad făcea pământul să se cutremure, în timp ce porniră pe drumurile desfundate spre Pakistan.

La nord-est, soarele începea să-și facă apariția deasupra munților. Petra se înfioră și întoarse privirea. Brusc, bubuitul mai multor rachete o făcu să tresară.

— Nu vă fie teamă, spuse Lal Wardak. Aici nu mai suntem în pericol. Ținta lor este drumul spre Jalalabad.

— Nu înțeleg, spuse tânăra. Au început să tragă de ieri-seară și nu au încetat tot timpul nopții. Probabil că au nimicit orice urmă de viață.

— Așa se întâmplă întotdeauna când pregătesc o ofensivă, răspunse războinicul afgan. Știu că și noi avem un serviciu de informații eficient și că minăm terenul atunci când ei vor să pornească ofensiva. De aceea bombardează totul ca să arunce în aer minele plasate de noi înainte să-și trimită tancurile.

Lal Wardak tăcu o clipă, concentrându-se asupra saltului de pe un taluz nisipos printre doi bolovani. Apoi adăugă:

— Au muniție care le permite să tragă ore întregi. Ceea ce nu ne împiedică să le facem viața grea.

Și, brusc, izbucni în hohote de râs care o lăsă pe Petra cu gura căscată. Tânăra fată se agăță de cadrul metalic și se

îndreptă spre partea dinapoi a ambulanței ca să vadă dacă Rahim Khan nu fusese aruncat de pe targă.

*
* *

Atmosfera din cameră dădea de înțeles că Roy Deterding plecase în misiune. Nu se vedea nicăieri nici ținuta de luptă, nici arma lui. Dacă Bull avusese un arsenal, îl luase cu el, cu excepția unui cuțit elvețian, pe care Forest îl descoperi sub o pernă. Neîncrezător ca întotdeauna. În lumina cenușie a zorilor care se revărsa în cameră, Forest scotoci prin dulapuri. Nici cel mai mic indiciu în legătură cu intențiile lui Deterding. De fapt, nu dădu decât peste haine civile, unele mai înflorate decât altele, şi peste un sutien care arătau că, înainte de plecare, Bull petrecuse cu o tânără persoană. Lângă telefon, o sticlă de Glenlivet pe jumătate goală arăta, de asemenea, că Bull cam trăgea la măsea. Băutura, mai ales de o asemenea calitate, era rară într-o țară în care nouăzeci şi şapte la sută din populație era de religie musulmană. Faptul că-şi abandonase sticla la jumătate însemna că Bull plecase în grabă. Forest nu se putu împiedica să zâmbească şi luă maşinal sticla în mână. La urma urmei, poate că nu avea de ce să-şi facă griji.

Şi, deodată, zâmbetul îi îngheță pe buze. Instinctul lui de războinic îl anunța asupra iminenței pericolului.

Nu avu timp să lase jos sticla, nici măcar să se întoarcă. Aqa Mohammad Sehtu deschise uşa cu o lovitură de picior. Strigă ceva în urdu şi, după o clipă, traduse în engleză:

— *Hands up*[1]*!*

Precauție inutilă. Mercenarul înțelesese. Nu avea de ales. Se conformă.

— Întoarce-te! ordonă agentul KHAD. Ard de nerăbdare să-ți văd mutra. Şi fără mişcări bruşte, dacă ții la pielea ta!

[1] Mâinile sus!

Vocea era calmă, liniştită. Evident, nu era un amator. Mercenarul decise să fie prudent şi se supuse ordinului. Cum noul sosit nu-l ucisese pe loc şi părea că vrea să-l cunoască, îşi spuse că trebuia să vadă şi el cu cine avea de-a face. Se întoarse lent.

Cât ai clipi din ochi, îşi notase în minte toate informaţiile necesare. Individul înalt şi bărbos îl ţinea la respect cu o armă Tokarev. Nu era un pakistanez. Avea pielea prea deschisă la culoare. Nu era nici pathan. Tenul era prea închis. Era mai mult ca sigur un afgan. Instinctiv, bărbatul cu banta neagră respiră uşurat că nu se afla înaintea cuiva din Divizia Specială. Un afgan înarmat cu un pistol sovietic era fie un mujahedin, fie un om aflat în solda guvernului comunist de la Kabul. Chipiul lui de culoarea nisipului înclina balanţa spre a doua variantă. De altfel, de ce ar fi riscat un rebel să intre astfel în bungalovul unui reprezentant al unei puteri aliate?

În timpul fracţiunii de secundă cât dură confruntarea tăcută a celor doi bărbaţi, Forest remarcă pe faţa celuilalt şi impresia pe care i-o provocase descoperirea benzii negre de pe ochiul lui stâng. Nici Sehtu nu se aşteptase să dea peste un occidental. Profitând de surpriză, Mercenarul ridică privirea spre sticla de Glenlivet pe care o ţinea în mâna dreaptă şi întrebă cu o ironie muşcătoare:

— Pot să scap de asta?

Încerca să-i distragă atenţia omului înarmat, dar nu crezu că va stârni o asemenea reacţie violentă.

— *Whisky!* strigă Sehtu cu repulsie. *Drinking fucking whisky this early in the morning... You bloody Kaffir! You son of a bitch*[1]*!*

Forest se întrebă dacă fanaticul, ultragiat în convingerile sale religioase, nu va apăsa pe trăgaci pe loc ca să-l pedepsească pe necredincios. Dar, deşi era integrist, Aqa

[1] Ai băut whisky dis-de-dimineaţă! Nemernic necredincios! Fiu de căţea!

Mohammad Sehtu își dădea seama că va alarma întregul cartier. Mercenarul era conștient și el de asta; dacă individul nu făcea parte din rândul forțelor pakistaneze, va ezita să tragă.

Mercenarul nu așteptă mai mult. Profitând din nou de surpriză, aruncă sticla spre celălalt, în timp ce se lăsă la pământ.

Avusese dreptate; Sehtu nu deschise focul. Lăsă capul în jos. Dar nu suficient de repede. Sticla de Glenlivet ricoșă din capul său în perete, unde se sparse, împroșcând zidul cu alcool. Conștient, deși amețit de lovitură, își simți genunchii tremurând și dădu drumul pistolului. În aceeași clipă, îl văzu pe Mercenar dându-se de-a berbeleacul și lovindu-l în picioare. Înainte să cadă pe spate, într-un ultim reflex, aruncă cu piciorul arma în afara câmpului de bătaie. Pistolul alunecă cu sunet metalic pe podea și se opri în celălalt capăt al încăperii, sub măsuța telefonului. Forest îl auzi, dar nu avu timp să-i urmărească traiectoria cu privirea. Se năpusti spre agresor. Se aruncă cu toată greutatea în genunchi deasupra lui, înfigându-i genunchii în testicule. Agentul KHAD se strâmbă de durere și deschise gura ca să tragă aer în piept. Dar își înăbuși strigătul de durere, ceea ce confirmă din nou bănuiala Mercenarului – individul nu ținea să se facă remarcat. Mâinile lui Forest se încleștară pe gâtul adversarului. Dar nu voia să-l ucidă. Voia doar să-l scoată din luptă un timp, până când reușea să recupereze pistolul. Atunci va dispune de suficiente argumente ca să-l facă să vorbească.

Deși părea mai puțin atletic decât Mercenarul, Aqa Mohammad Sehtu era incredibil de puternic și rezistent. Se cunoștea că fusese antrenat de specialiștii KGB. Spre deosebire de el, Forest era dezavantajat de călătoria obositoare și de noaptea albă. Când crezu că Sehtu era pe punctul de a-și pierde cunoștința, o lovitură puternică de genunchi în stomac îi tăie răsuflarea. Slăbi o fracțiune de secundă strânsoarea din jurul gâtului afganului. Sehtu atât aștepta ca să se debaraseze de adversar.

Când aterizã cu spatele rezemat de patul lui Deterding, americanul înțelese că era în joc viața lui. Inamicul era un ucigaș puternic și bine antrenat. Mercenarul nu avu timp să se ridice, că Sehtu încercă o lovitură mortală în plex. Forest nu înțelese cum reacționase atât de repede. Fusese probabil instinctul de supraviețuire. Se rostogoli în lateral spre căpătâiul patului, și pumnul americanului se strecură sub saltea făcând arcurile să scârțâie sinistru.

Mercenarul avea o singură șansă să scape cu viață. Își strecură mâna sub pernă, în clipa în care Sehtu se ridica și se pregătea să se repeadă spre el, ca să-l lovească în carotidă.

— *You bloody kafir!* scrâșni el arțăgos.

Apoi vocea i se transformă într-un gâlgâit sinistru, când se înfipse în cuțitul pe care Forest abia avu timp să-l scoată de sub pernă. Lovitura celuilalt își atinse ținta, dar cu mult mai puțină forță decât fusese prevăzut. Pe jumătate amețit, Mercenarul simți cum afganul se destinse cu un spasm. Instinctiv, așa cum învățase cândva în timpul exercițiilor, apăsă arma în rană. Cu un gest reflex, Aqa Mohammad Sehtu încercă să se agațe de pat, apoi scoase un horcăit și se prăbuși peste Forest, acoperindu-l cu cearșafurile de care se agățase. În bungalov se răspândi un miros fetid. Venindu-i să vomite, americanul împinse deoparte cadavrul, se ridică și își scuturã capul ca să-și adune gândurile. Apoi recuperă cuțitul lui Deterding din cadavrul lui Sehtu și îl șterse pe un cearșaf curat.

Primul său gest fu să caute pistolul. Îl găsi imediat sub măsuța telefonului și-l examină. Nu se înșelase. Era un Tokarev. Dar un Tokarev fabricat în China.

Scăldat în sânge și alte materii lipicioase, bărbatul cu banta neagră nu-și venise complet în fire, când auzi brusc un zgomot ușor afară. Încercând să-și controleze respirația sacadată, se strecură cât mai discret posibil pe lângă zid și se apropie de ușă.

Aşteptă câteva secunde într-o tăcere mormântală. Crezu că aude zgomot de paşi. Aşteptă. Fereastra bungalovului se afla chiar în spatele lui. Nu avea cum să vadă dacă cineva venea pe alee.

Deodată, nemairezistând, Mercenarul ţâşni în prag. Şi dădu nas în nas cu Nazar Nasrudin.

CAPITOLUL V

Încremeniră amândoi. Apoi Mercenarul îl văzu pe Nasrudin ridicându-şi lunga tunică afgană în căutarea pumnalului de luptă de la centură. Pară instinctiv cu braţul stâng, în timp ce-l lovi în tâmplă cu Tokarev-ul. Scrâşni din dinţi când auzi trosnind oasele din cutia craniană a celuilalt. Din grabă, îşi măsurase prost lovitura.

— La naiba, murmură el, când îl văzu pe afgan prăbuşindu-se la pământ.

Nazar Nasrudin nu avusese timp să-şi scoată pumnalul. Încă unul de la care nu mai putea afla nimic. Strecură Tokarev-ul în buzunarul blugilor plini de sânge, după care târî cadavrul în cameră şi-l aruncă la picioarele patului, lângă colegul său.

O secundă mai târziu, ieşi din nou din bungalov şi făcu turul construcţiei. De data asta, nu se vedea ţipenie de om. Intră în cameră şi începu să-i scotocească pe afgani. Nu află nimic. Nici etichetele şalvarilor care arătau că hainele fuseseră confecţionate în India nu-l puteau informa în legătură cu originea celor care le purtau.

„Când mă gândesc că voiam să fac curat înainte să plec", îşi spuse bărbatul cu bantă neagră, privind patul desfăcut şi cadavrele scăldate în sânge. Îşi încheie investigaţia din camera lui Deterding cu mai puţine precauţii. Nu găsi nimic interesant. Cu excepţia faptului că nişte indivizi, probabil

trimişi de la Kabul, se interesau în legătură cu persoana lui Bull. Şi începea să-şi dea seama că se întâmplase ceva rău cu compatriotul lui.

Americanul puse la cale o înscenare ca să ascundă urmele trecerii sale de poliţia pakistaneză. Aşeză cadavrele astfel încât să dea de înţeles că avusese loc o încăierare, scoase pumnalul lui Nasrudin, mânji lama cu sânge, apoi strânse pumnul proprietarului său deasupra armei, după ce îşi şterse cu grijă amprentele. Dacă nu era privită de aproape, se putea crede că tâmpla lui Nasrudin fusese spartă de sticla cu Glenlivet. Mirosul sângelui şi al măruntaielor era groaznic, şi roiuri de muşte albăstrii se adăpau deja din băltoaca stacojie de sânge care începea să se coaguleze.

Afară, bazarul începea să se anime. Soarele răsărise şi erau deja douăzeci de grade. Înainte de amiază, aveau să fie cincizeci de grade la umbră. Forest se privi în oglinda din baie. Nu putea ieşi în halul în care era fără să se facă remarcat. Era plin de sânge, pe corp, pe haine, chiar şi pe faţă. Banta sa neagră se lipise de frunte în mijlocul unei cruste maronii şi picături coagulate de sânge atârnau de mustaţă. Găsi un sac de pânză cauciucată, care era destinat probabil rufelor murdare, îşi puse înăuntru hainele şi pantofii, cuţitul elveţian al lui Deterding, centura, Tokarev-ul afganului, după care făcu repede un duş.

Peste câteva minute, se încălţă cu nişte espadrile, luă din garderoba lui Bull un tricou şi nişte pantaloni scurţi pestriţi, şi se întoarse în camera sa, după ce trântise uşa şi-şi luase şperaclul.

*

* *

Era amiază când ambulanţa FNIA ajunse la spitalul din Ebneseena. Înainte să intre în spital, Petra observă că imobilul

cu un etaj era plin până la refuz. Un cort uriaş care semăna cu un cort de intendenţă fusese înălţat în curte şi paturile de campanie cu răniţi erau înghesuite unele în altele.

— Cealaltă faţă a războiului, comentă laconic Lal Wardak, în timp ce ordonase ca Rahim Khan să fie transportat în interiorul clădirii din piatră.

Petra porni în urma tărgii şi a afganilor care o transportau.

— Puteţi pleca, îi spuse mujahedinul. Aţi ajuns la destinaţie. Desigur, poate că preferaţi să mă aşteptaţi ca să vă conduc până la reprezentanţa Germaniei Federale. Dar vă previn, poate dura mult până să ies.

Vorbea în timp ce mergea şi se îndrepta calm spre o sală. Evident, FNIA avea relaţii şi aici.

— Vreau... să rămân lângă Rahim Khan, spuse Petra. Aş putea să... fiu de folos....

Lal Wardak se opri din mers, se întoarse şi o privi stupefiat.

— Sunteţi o persoană ciudată, domnişoară Liebknecht. Ieri nu visaţi decât să ajungeţi cât mai repede în vest, iar acum îmi spuneţi că vreţi să rămâneţi în spital. Nu mai înţeleg. Nu aveţi acte, bani, iar FNIA nu are mijloace să vă întreţină. Cum aveţi de gând să vă descurcaţi?

Argumentele era întemeiate, dar nimic n-o putea determina pe Petra Liebknecht să se răzgândească.

— O să mă declar refugiată, răspunse ea cu mai multă siguranţă în glas. Sunt sănătoasă şi presupun că două braţe puternice sunt binevenite în acest spital. Am şi cunoştinţe de prim-ajutor şi sunt sigură că mă voi descurca cu răniţii.

Lal Wardak ezită de formă.

— Prea bine. Urmaţi-mă. Vă voi prezenta conducerii spitalului.

Trecură printr-o uşă batantă şi intrară într-o sală plină. Pe paturi se vedeau oameni acoperiţi de bandaje şi pansamente care erau conectaţi la perfuzii suspendate de ce se nimerise.

Ici şi colo, cearşafurile sub care nu se vedeau ridicăturile formate de un braţ sau un picior dovedeau mai bine decât orice cuvânt că răniţii aveau membre amputate.

Cealaltă faţă a războiului... Petra abia îşi reţinu un fior. Trebuia să fie tare şi voia să se facă utilă. Era hotărâtă să rămână aici cel puţin până când Rahim Khan se însănătoşea. Apoi va vedea ce va face.

Două infirmiere luară rănitul în grija lor şi îl instalară pe un pat care se vedea că fusese eliberat de curând. În fundul sălii, o femeie brunetă, îmbrăcată într-o bluză albă, dădea ordine unui pakistanez care pansa un mujahedin rănit la picior.

— *Salam aleikum*, Lal Wardak, spuse ea când îl zări pe războinicul afgan. Încântată să văd că mergi pe ambele picioare. Din nefericire, nu este şi cazul prietenului tău. Ce-a păţit?

— *Aleikum salam*, Josyane, răspunse Wardak, după care îi povesti pe scurt ambuscada de pe munte, care avusese loc în timpul nopţii.

Apoi o trase deoparte şi îi spuse câteva cuvinte, pe care Petra nu reuşi să le audă. După o clipă, tânăra femeie cu bluză albă ridică privirea.

— Bine, spuse ea. Cu ofensiva care o să aibă loc, o să avem nevoie de toate braţele disponibile. Începând cu ale tale...

Lal Wardak zâmbi cu subînţeles şi se întoarse spre Petra ca să facă prezentările:

— Petra Liebknecht despre care ţi-am vorbit.... Doctor Josyane Besson din organizaţia „Medici fără Frontiere". Vă las.

Se îndepărtă spre un colţ mascat de o cuvertură, care semăna cu un separeu dintr-un birou de votare. Timp de câteva secunde, cele două femei se cântăriră din priviri.

— Lal Wardak mi-a vorbit de tine, spuse Josyane Besson. Orice voluntar este binevenit aici, Petra.

Doctorul Besson era o femeie micuță, energică, de aproximativ treizeci de ani, frumușică, brunetă, spre deosebire de Petra care era blondă.

— Ești sănătoasă? reluă ea. Aș zice că ești sportivă...

Petra zâmbi și pe obrajii ei apărură două gropițe.

— În ultimele zile, am avut parte de sport mai mult decât mi-aș fi dorit, răspunse ea.

Josyane dădu din cap.

— Ceva boli recente? Urmezi vreun tratament?

— Nu, răspunse nemțoaica, puțin mirată de întorsătura interviului.

— Ce grupă sangvină ai? întrebă franțuzoaica.

Petra răspunse din ce în ce mai uimită.

— Donator universal! exclamă Josyane. Perfect! Te poți face utilă chiar acum, dacă îl urmezi pe Lal. Apoi te vei întoarce aici ca să-ți spun ce sarcini ai.

De data asta, Petra înțelesese. Încuviință și se duse după Lal Wardak să doneze sânge. Când se întoarse în sală, o jumătate de oră mai târziu, puțin amețită, lui Rahim Khan i se făcea transfuzie de sânge, și încetul cu încetul afganul își recăpăta culorile.

*

* *

Mercenarul se decise să părăsească hotelul cât mai curând posibil. Era evident faptul că locul era nu tocmai potrivit pentru prietenii lui Roy Deterding. În plus, nu era cel mai bun loc din care să conducă ancheta care se anunța mult mai dificilă decât prevăzuse la început.

Bărbatul cu banta neagră se schimbase în hainele sale, când sună telefonul la ora opt fix. Se îmbrăcase cu pantaloni din pânză bej-cenușie și o cămașă albă ușoară, dar trebuise să-și ia haina ca să ascundă Tokarev-ul pe care îl curățase și unsese

cu mare grijă. Răspunse cu numele codificat, aşteptă ca şi interlocutorul să facă la fel, apoi spuse:

— În cinci minute, în faţa bazarului.

— Zece minute, răspunse Collins. Nu pot ajunge atât de repede la ora asta.

Forest închise şi-şi termină de făcut bagajele. Apoi ieşi. Înţelese ce vrusese să spună Collins când văzu ambuteiajul ce domnea pe stradă. Biciclete, furgonete, ricşe cu motor, maşini 4x4, taxiuri şi biciclete cu trei roţi păreau încleştate într-o bătălie în care toate loviturile erau permise. După mirosul de benzină care domnea în bazar, îşi dădu seama cât de cunoscută era aici noţiunea de control a poluării. Ca să pună capac la toate, erau peste treizeci de grade şi din stradă se înălţa un zgomot asurzitor. Aşa cum se spune că italienii nu pot vorbi dacă nu gesticulează, tot astfel şi şoferii pakistanezi păreau că nu pot conduce fără să claxoneze.

Întorcând capul maşinal spre stânga, spre camera lui Bull, Mercenarul observă un automobil cam la două sute de metri, pe marginea trotuarului. Exista un detaliu care îl intrigase încă din zori atunci când privise spre jeep-ul acoperit cu praf alb, detaliu pe care îl remarcase fără să-l conştientizeze pe deplin însă. Forest se apropie ca să verifice dacă nu cumva se înşelase.

Dar avusese dreptate. Automobilul era acoperit de praf, dar plăcuţele de înmatriculare străluceau. Păreau să fie chiar noi. Plăcuţe de înmatriculare pakistaneze. Erau false. Nu încăpea îndoială. Cu acest automobil veniseră agresorii lui.

Range Rover-ul lui Jack Collins sosi la întâlnire la opt minute şi jumătate după convorbirea telefonică, fapt ce constituia un adevărat act de bravură. Îşi luă sacul Safariland, deschise portiera şi sări înăuntru. Uriaşul vehicul demară imediat şi se angajă în mijlocul ambuteiajului.

— Unde mergem? întrebă Collins.

— Oriunde, răspunse Forest. Vreau doar să vorbim puţin.

Dar dacă ai altă locuință pentru mine decât cea de la *Dean's*, mă poți duce acolo. Am decis să-mi schimb reşedința.

Puse cheile camerei de la *Dean's* pe genunchii lui Collins, care le puse în buzunar, după care spuse:

— Trebuie să plăteşti tu camera. Sper că un client care pleacă fără să lase o adresă unde să-i fie trimisă corespondența nu este considerat suspect de poliția de aici.

— Glumeşti! spuse Collins. În hotelul ăsta se perindă atâta lume. Unii ziarişti vin aici dimineața şi dispar seara, împreună cu un grup de mujahedini, care pleacă spre Afganistan. Alții rămân aici câte o săptămână în aşteptarea vreunei veşti senzaționale ipotetice, dispar trei zile, se întorc apoi pleacă din nou. Pe scurt, e la fel ca acul din carul cu fân. Dar de ce vrei să te muți, Nike?

Bărbatul cu banta neagră îi povesti în câteva cuvinte ultimele evenimente ale dimineții şi adăugă:

— Sper că ai colegi bine plasați în Divizia Specială care să ridice două cadavre şi jeep-ul care i-a adus aici. De altfel, bungalovul trebuie supravegheat zi şi noapte în eventualitatea că amicul Deterding s-ar întoarce pe nepregătite. Riscă să aibă o surpriză neplăcută...

Se aşternu tăcerea. Deşi nici unul dintre ei nu o spuse, totuşi amândoi erau practic siguri că Roy Deterding era la adăpost de acum încolo de orice surpriză neplăcută.

Traversară Defense Colony, construită pentru soldații britanici încartiruiți aici. Rămăşiță a colonizării, bungalovurile alcătuiau o adevărată enclavă în centrul oraşului. Construcțiile impecabile înconjurate de peluze verzi, îngrijite, şi de garduri albe păreau mici oaze tipic britanice în mijlocul babiloniei din Peshawar.

Forest coborî geamul, strecură un Camel mototolit în colțul gurii şi acționă rotița brichetei sale vechi. Flacăra galben-albăstruie străluci o clipă în adâncul ochiului său verde-cenuşiu, apoi închise capacul brichetei cu un bobârnac.

În timp ce sufla fumul pe nas, se întoarse spre Jack Collins. Agentul CIA se străduia să rămână calm şi conducea privind drept înainte, dar Forest îşi dădu seama că era tulburat.

— Voi anunța poliția prin intermediul unui prieten al unui prieten al unui prieten, spuse el în cele din urmă. Nu vor putea ajunge până la mine. Voi încerca, de asemenea, să aflu ce reprezintă numărul de înmatriculare al acestui jeep. Vrei să păstrezi Tokarev-ul?

— Este o armă bună, răspunse Mercenarul, trăgând din nou din țigară. Dar am nevoie de gloanțe.

— Nici o problemă, răspunse Collins. Am o ascunzătoare în afara oraşului, în nord-est, în sectorul unde s-a instalat majoritatea grupărilor de rezistență de când accesul în Peshawar le-a fost interzis.

Mercenarul fumă o clipă în tăcere, apoi întrebă:

— Cu o grupare a FNIA trebuia să se întoarcă Bull din Afganistan?

Collins confirmă.

— Şi unde îşi au sediul indivizii ăştia?

— Nu este un secret pentru nimeni, răspunse Collins. Dacă nu s-au mutat între timp, sediul lor central este într-o vilă de la periferie, care nu se află departe de locul unde vei locui. O să-ți arăt amplasamentul lor pe o hartă a oraşului. Am şi un număr de telefon la care îi poți contacta.

— Bine, spuse bărbatul cu banta neagră. Le voi face o vizită.

— Nu-i brusca, Nike, îl sfătui Collins. Membrii FNIA nu au nici o legătură cu integriştii fanatici din Hezb-i-Islami, dar totuşi nu le place să fie călcați pe bătături. Sediul lor este păzit în permanență de cincizeci de oameni înarmați până-n dinți.

Forest fumă în tăcere şi aruncă chiştocul pe geam. Apoi se întoarse spre Collins şi spuse pe neaşteptate:

— Ai avut de-a face cu McLinder?

Agentul CIA se schimbă la față.

— Trebuia să m-aştept la asta! murmură el pe un ton înţepat.

— Gata cu joaca, Jack, îl întrerupse Mercenarul. Doar pentru că a lucrat în CIA nu este un motiv suficient ca el să fie curat. Dimpotrivă. Consider că ar trebui să-l anchetez pe el în primul rând.

Jack Collins nu răspunse. Când ajunseră la periferia oraşului, dădu uşor din cap, gest care putea fi interpretat ca o aprobare.

— Se poate, admise el în cele din urmă. Dar am nevoie de mai multe zile ca să dau de urma lui McLinder. Cu atâtea divizii, îţi dai seama că nu am venit niciodată în direct cu filiera care furnizează arme mujahedinilor.

Se încruntă şi adăugă, părând preocupat de ceva:

— Nu înţeleg ce căutau în camera lui Deterding cei doi pe care i-ai... eliminat.

— Ba da, înţelegi prea bine, Jack, spuse Mercenarul cu un zâmbet în colţul buzelor. Indivizii erau afgani, veniseră cu un jeep prăfuit, cu plăcuţe noi de înmatriculare, de unde se poate desprinde o singură concluzie, aceea că schimbaseră plăcuţele de înmatriculare înainte de a trece frontiera. Este imposibil să fie rebeli; nu s-ar fi năpustit asupra mea imediat ce am intrat în joc. Şi, de altfel, nu văd ce ar fi putut căuta mujahedinii în camera lui Bull. Aşadar, tipii au fost trimişi de guvernul de la Kabul. În plus, unul dintre ei avea asupra lui un pistol Tokarev de proveniență chinezească. Un pistol care nu ar fi avut cum să ajungă aici altfel decât prin filiera CIA. Adaugă la asta faptul că, în loc de turban, purta un chipiu de culoarea nisipului — un simplu detaliu, desigur, dar care nu este lipsit de importanţă — şi ai găsit singur răspunsul.

— Vrei să spui că Khedamat-e-Atla'at Dawlati este implicat în deturnarea armelor?

— Exact, spuse Mercenarul, KHAD este singurul serviciu al guvernului de la Kabul capabil să treacă frontiera.

— Dar de ce? întrebă mirat Collins.

— Pot exista o mie de motive, răspunse bărbatul cu banta neagră. Un motiv ar fi să împiedice livrarea de arme către mujahedini, al doilea fiind probabil dorința de a face economii în detrimentul furnizorului lor uzual, marele aliat sovietic.

— Dacă KGB află, va izbucni scandalul.

— Chiar așa, încuviință Mercenarul.

Intenționa să folosească un asemenea prilej ca să regleze conturile cu traficanții de arme. Zâmbi și fața îi fu brăzdată de o rețea de riduri. Ideea de a oferi KGB concursul său involuntar nu era lipsit de umor.

— Pe lângă gloanțele pentru Tokarev, am nevoie de un Kalașnikov AK-47, adăugă el. Și cartușiere și cel puțin patru încărcătoare automate.

— Nici o problemă, spuse Collins. Vei avea totul după-amiază.

— Mâine dimineață. După-amiază nu mă poți găsi. Am ceva de făcut. Mai am nevoie și de un automobil...

Agentul CIA îl întrerupse cu un gest.

— Ca să circuli în Peshawar, este inutil. Taxiul este de departe soluția cea mai rapidă

— Ce te face să crezi că am nevoie de mașină ca să mă plimb prin Peshawar? Vreau o mașină de teren. Una rapidă.

— Cum! exclamă Collins. Să nu-mi spui că vrei să te plimbi prin zona tribală!

Zâmbetul enigmatic al Mercenarului spunea totul.

— Dumnezeule, Nike, murmură Collins. Ești la fel de nebun ca Deterding.

— Că veni vorba de Deterding, adăugă Forest. Trebuie să pui sub supraveghere camera lui în cazul în care îi dă prin minte să se întoarcă. Nu se știe niciodată.

— Da, nu se știe niciodată, mormăi Jack Collins, cu o față de înmormântare.

Și el era din ce în ce mai convins că Roy Deterding era la adăpost de orice surpriză neplăcută.

CAPITOLUL VI

Sean McLinder sorbea din al doilea pahar de Bourbon din acea dimineață, în sera de flori exotice, din reşedința sa luxoasă, când o gardă de corp îl întrerupse din gândurile întunecate care nu-i dădeau pace:

— Telefonul, şefu'.

Americanul se ridică de pe şezlong şi intră cu paharul în mână în sufrageria vastă, cu aer condiționat.

— Cine este? întrebă el.

— Iskander Mehmud de la Ebneseena.

La auzul numelui, Mac îşi îngustă privirea şi grăbi pasul. Procedase bine când postase oameni în fața principalelor spitale din Peshawar. Dădu paharul peste cap, smulse receptorul din mâna gărzii de corp, înlocuindu-l cu paharul gol.

— Alo! Iskander? Ce e nou?

— A sosit o ambulanță a FNIA, şefu'. A adus un om rănit pe o targă.

— Un occidental? întrebă McLinder pe un ton surescitat.

— Nu am văzut, răspunse Mehmud, dar, după barba neagră, cred că este un luptător afgan.

McLinder scrâşni din dinți, nervos.

— Supraveghează toate intrările şi ieşirile din spital, spuse el. Dacă occidentalii se înghesuie să-l vadă pe tip, intră în spital şi află ce vor. De exemplu, du-te să donezi sânge,

nimănui nu i se va părea ciudat. Ți-l trimit în ajutor pe Abdul. Eu nu plec de aici. Dacă se întâmplă ceva, sună-mă imediat.

— Bine, şefu'.

McLinder vru să închidă, când vocea celuilalt se auzi din nou:

— Ei, mai este ceva, şefu'.

— Ce? mormăi americanul, lipindu-şi urechea de receptor.

— Fata cea blondă şi înaltă, cu ochi verzi, care v-a fost semnalată de informatorul KHAD. Era şi ea cu ei.

— Unde este acum?

— A rămas la spital.

— Ce naiba face acolo? murmură McLinder ca pentru sine.

— Nu ştiu, spuse Iskander Mehmud. Ce trebuie să fac în ce-o priveşte pe fată?

— Dacă iese din spital, o urmăreşti, ordonă Mac. Trebuie să aflăm neapărat ce legătură are cu rebelii. Ți-l trimit pe Abdul cât mai curând posibil.

Fără să aştepte răspunsul omului său, McLinder închise şi strigă:

— Abdul! Este gata Nissan-ul?

— Da, şefu', răspunse o voce de pe culoar. Am pus înăuntru o ladă cu grenade de mână, trei arme Kalaşnikov şi muniții pentru câteva ore.

— Perfect, spuse McLinder. Ia maşina şi fugi până la Iskander, la Ebneseena.

Se întoarse, strângând din dinți, în seră şi începu să se plimbe agitat în sus şi-n jos. Avea nevoie de un calmant. Înşfăcă sticla de pe masa din marmură, luă o înghițitură care ar fi amețit şi un elefant şi se prăbuşi pe şezlong. Dar se linişti abia când auzi dinspre garaj zgomotul îndepărtat al puternicului motor cu şase cilindri. Peste câteva secunde, pneurile Nissan-ului 4x4 scrâşniră pe aleea din pietriş, apoi

autovehiculul trecu de grilajul din oțel care închidea zidul împrejmuitor. În mai puțin de o jumătate de oră, omul va ajunge la spitalul din Ebneseena, gata să arunce în aer totul dacă era nevoie.

Sean McLinder se redresă brusc pe şezlong, cuprins de o bănuială. Ce va face cu Omar Rahmatullah şi Gulbuddin Babrakzai? Să-i anunțe în legătură cu ce aflase? Reflectă un moment, apoi decise să continue jocul de unul singur. Era prea periculos să-i amestece pe amețiții ăştia. Şi apoi, dacă lucrurile se înrăutățeau, îi putea folosi ca țapi ispăşitori. În cazul ăsta, cu cât aveau mai multă încredere în el, cu atât era mai bine.

Sean McLinder se ridică şi se întoarse în sufragerie ca să sune la aeroport. Rezervă bilete pentru următoarele două săptămâni la toate zborurile cu destinația Delhi, Calcutta şi Bombay. Avea încă suficiente relații în India ca să împrumute o nouă față şi identitate. În ce privea economiile sale, care erau răspândite din prudență în Elveția, la Nassau şi în Panama, calculase că îi puteau permite să trăiască mai mult decât decent timp de patru sute de ani. Banii pe care urma să-i abandoneze în Pakistan în cazul unei retrageri precipitate nu reprezentau decât o picătură dintr-un ocean.

*

* *

Adăpostul pus la dispoziția lui Forest de către Jack Collins era absolut perfect. Nu era luxos, dar avea tot ce-i trebuia. Casa construită din cărămidă nearsă nu se distingea prin nimic de construcțiile învecinate. Cu excepția fațadei fără ferestre care dădea spre stradă.

Clădirea era construită după sistemul *purdah*, menit să ferească femeile de vederea vecinilor. Zidurile aveau o grosime de circa un metru şi asigurau o răcoare plăcută în

camera principală, care servea de hol de intrare, cameră şi sufragerie. Tot conform sistemului *purdah*, ferestrele, protejate cu grilaje din fier forjat, erau tăiate în partea de sus a zidului, la aproape patru metri deasupra solului, care formau conuri de lumină convergente în centrul camerei şi confereau încăperii aparenţa unei catedrale.

La stânga, a doua şi ultima încăpere a casei servea de bucătărie şi baie, fiind fără îndoială fostul cartier general al femeilor.

În fund, o uşă dădea spre o curte pavată, înconjurată de fâşii de pământ neîngrijit, unde creşteau câteva tufe de trandafiri şi iasomie mirositoare, invadate de buruieni, împrejmuită de un zid înalt de patru metri şi jumătate.

O uşiţă permitea ieşirea de urgenţă într-o străduţă. La fel ca şi celelalte construcţii tradiţionale din acest cartier sărăcăcios, casa avea aspectul unei fortăreţe.

Debaralele erau înţesate cu provizii – cereale, musli, raţii militare, alimente deshidratate, lapte. Nu erau foarte proaspete şi nici prea diversificate, dar proviziile ajungeau pentru un adevărat asediu. Mercenarul avu, de asemenea, plăcerea să descopere în bucătărie cutii cu bere la frigider şi trei lăzi cu J&B. Atmosfera din dormitor era înveselită de covoare artizanale puse direct pe pământul bătătorit şi stive de perniţe. Mobila se compunea din cufere din lemn neşlefuit, un *ciarpoi* şi o sobă cu cărbune. Pe un cufăr de lângă pat, trona un aparat telefonic care fusese probabil ultimul răcnet al modernismului pe la mijlocul anilor treizeci.

Bărbatul cu banta neagră îşi aruncă sacul Safariland pe covoare, fără să despacheteze lucrurile din el. Era sleit şi-şi făcu siesta timp de o jumătate de oră pe *ciarpoi*, după care se ghiftui cu un bol de cereale şi lapte concentrat, urmat de o cutie de bere rece.

Simţindu-se ceva mai bine, ridică receptorul telefonului de epocă. Veni tonul, dar, după pocnetele, paraziţii şi interfe-

rențele care se auzeau, americanul înțelese că, în acest sector, ca în multe altele din Pakistan, rețeaua de telecomunicații nu mai fusese întreținută după plecarea englezilor din 1947. Dacă adăuga la asta cutremurele care afectau cu regularitate instalațiile, calitatea comunicațiilor era sub orice critică. Dar starea de părăginire prezenta, totuși, un avantaj – era exclus ca Divizia Specială să fi plasat liniile telefonice din cartier sub ascultare.

Plin de speranță, Mercenarul formă numărul pe care i-l dăduse Collins. Miracolul se produse. La celălalt capăt al firului, cineva răspunse și o voce răgușită îl întrebă ceva în pachtu.

— *I want to talk with a military of the National Islamic Front of Afghanistan. It's very important*, spuse bărbatul cu banta neagră.

Vocea răgușită bâigui ceva și Forest crezu că înțelege că i se făcea legătura cu cineva. Urmă un moment interminabil de pocnete, după care o altă voce întrebă într-o engleză aproape perfectă:

— *Who are you? A reporter?*

— Oarecum, răspunse americanul. Vreau să fac un articol despre agenție[1] și filieră[2], și vreau să aflu ce mai face un coleg de-al meu care v-a contactat.

Se așternu tăcerea, apoi se auzi un pocnet sec.

— La naiba! spuse Mercenarul, crezând că s-a întrerupt comunicația.

— Poftim? întrebă interlocutorul lui.

— Nimic, mormăi Forest. Ați înțeles ce-am spus?

— Cred că da, murmură agentul FNIA stânjenit. Ce vreți de la noi?

— Să mă ajutați să-mi scriu articolul și să-mi dați vești despre colegul meu.

[1] CIA. (n. tr.)

[2] Filiera de aprovizionare cu arme a mujahedinilor (n. tr.)

— Cum pot fi sigur că sunteți cel care pretindeți că sunteți?

— Să ne întâlnim undeva. Vă voi dovedi că sunt cine spun că sunt.

Urmă un nou moment de ezitare, mai lung. De data asta, Mercenarul se abținu să mai creadă că fusese întreruptă comunicarea.

— Foarte bine, spuse în sfârșit agentul FNIA. La ce hotel v-ați cazat?

— Să ne întâlnim în oraș, preciză americanul. Vă dau coordonatele mele după ce vă văd în carne și oase.

Forest se temu o clipă că pe șeful rebelilor îl va jigni neîncrederea sa. Dar omul aprecie prudența, dovadă a profesionalismului lui.

— Înțeleg, spuse el. În cazul ăsta, trimit pe cineva după dumneavoastră la ora paisprezece, în fața moscheii Mahabat Khan în cartierul Chowk Yadgar. Cum puteți fi recunoscut?

— Dacă amicul meu v-a vorbit de mine, știți care este semnul meu distinctiv, ocoli răspunsul bărbatul cu banta neagră.

— Pricep, conchise omul FNIA. Nu vă vom scăpa din ochi. Încă o precizare: îmbrăcați-vă subțire. După-amiaza, Peshawar este un adevărat cuptor.

— La ora paisprezece, moscheea Mahabat Khan, repetă Forest înainte să închidă.

Mesajul FNIA era foarte clar. Se va îmbrăca „subțire". Adică se va duce neînarmat la întâlnire.

*

* *

Erau peste patruzeci de grade în interiorul spitalului. O căldură umedă, sufocantă. Privind-o pe Petra trebăluind, tamponând fața unui rănit, dând să bea altui rănit, schimbând

bandaje, Lal Wardak își spuse că procedase bine lăsând-o aici. Nemțoaica își schimbase haina afgană pentru o bluză pe care o purta fără nimic pe dedesubt, și afganul simți un val de dorință la vederea fetei superbe, goală pe sub bluza din bumbac alb. Dorință pe care, ca un bun musulman, o reprimă pe loc.

Afară, tărgile și ambulanțele se îngrămădeau în fața ușii. Personalul era depășit. Temperatura infernală din cortul alb scurta speranța de viață a răniților.

Lal Wardak observă că Josyane nu era acolo. Se dusese probabil să se odihnească puțin, pentru că ziua și noaptea care urmau se anunțau epuizante. O salută pe Petra cu un gest și se duse spre patul lui Rahim Khan. Războinicul era încă slăbit, dar își căpătase cunoștința. Lângă patul vecin, doi pakistanezi pregăteau un rănit ca să-l ducă în blocul operator.

— *Salam aleikum*, Rahim Khan, spuse Lal Wardak. Ai făcut o călătorie lungă....

— *Aleikum salam,* Lal Wardak. A fost voința lui Allah ca eu să continuu lupta pentru țară. Grație voinței lui, și grație vouă, sunt încă în viață.

— Am fost contactați de un coleg al americanului care vi s-a alăturat la Jalalabad, continuă Wardak, așezându-se la picioarele patului. Vrea să afle anumite informații. Îl vom conduce la tine. Trebuie să-l mai inducem un timp în eroare.

— Poftim? întrebă uimit rănitul. Vrei să mă pui să-l mint, să-i ascund moartea lui Bull?

Lal Wardak își ciupi nervos vârful nasului.

— Nici chiar așa. Dar ar fi o stângăcie din partea noastră să-i spunem brusc că americanul a fost ucis în timp ce se afla sub protecția noastră. Nu uita că este vorba de armele noastre, Rahim Khan. Comandamentul militar al FNIA a decis să-i convoace pe toți șefii coaliției grupărilor de rezistență ca să-i informeze asupra problemei și să le ceară sfatul. La urma urmei, îi privește și pe ei problema noastră.

— Înțeleg, murmură Rahim Khan. Ce trebuie să fac?

— Îl vom conduce la tine pe american, spunându-i că tu ești ultimul care l-a văzut pe Bull. Nu este vorba să-i ascundem adevărul, ci, pur și simplu, să așteptăm până când consiliul va decide ce politică trebuie să adoptăm.

— Nu va fi ușor, spuse Rahim Khan. Îmi va pune întrebări peste întrebări.

Cei doi pakistanezi de lângă pat îl luară pe mujahedinul rănit pe o targă.

— Ba da, spuse pe un ton liniștitor Lal Wardak. Te-am ales tocmai pentru că ești aici. Spitalul nu este un loc potrivit pentru interogatorii. Și tu te poți arăta slăbit sau obosit ca să eviți să-i răspunzi la întrebările stânjenitoare. Sunt sigur că te vei descurca, Rahim Khan. Nu uita că nu trebuie decât să nu-i spui nimic americanului până când consiliul se va decide. Este o chestiune de câteva zile doar.

— Voi face tot posibilul, promise Rahim Khan.

Petra care îngrijea ochiul infectat al unui rănit, la o distanță de câteva paturi de ei, se întoarse cu o înfățișare severă spre Lal Wardak.

— Ajunge, spuse ea. Rănitul trebuie lăsat să se odihnească.

Afganul se ridică, zâmbind.

— Tocmai voiam să plec. Îl las să se odihnească. Cu atât mai mult cu cât vom reveni în curând.

*

* *

Sean McLinder dăduse gata trei sferturi din sticla de Bourbon începută de dimineață și, datorită alcoolului care-i circula prin vene, se simțea relaxat. La ora treisprezece, sună telefonul. McLinder, care refuzase să ia masa în ciuda rugăminților gărzii sale de corp, se ridică și se duse să răspundă el însuși.

Era Iskander Mehmud.

— Abdul este cu tine? întrebă americanul.

— Aşteaptă în maşina din faţa spitalului. L-am interogat pe un infirmier pakistanez care a ieşit din tură şi am aflat lucruri care te vor interesa mai mult ca sigur, şefu'.

McLinder îşi umplu paharul şi îşi înmuie buzele în alcool în timp ce asculta relatarea angajatului său.

— Agentul FNIA s-a întors spre amiază să-l vadă pe rebelul rănit şi au stat de vorbă. Au vorbit în pachtu, astfel încât pakistanezului i-a fost destul de greu să înţeleagă ce spuneau, dar a înţeles că Bull a murit în Afganistan.

— Excelentă ştire, într-adevăr! jubilă McLinder, sorbind din pahar în cinstea veştii.

— Dar, continuă Iskander Mehmud, la Peshawar a sosit un alt american. Este un coleg de-al lui Bull care anchetează şi el afacerea şi, după cât a înţeles informatorul meu, va veni curând la Ebneseena ca să-l interogheze pe Rahim Khan.

— Rahim Khan?

— Aşa se numeşte rebelul rănit, precizează Iskander. Pentru moment, pare să fie singurul martor al morţii lui Bull. Dacă cineva este la curent cu ce s-a întâmplat americanului, el este.

McLinder îşi dezveli caninii într-un rânjet.

— Lasă-l pe Abdul în maşină şi tu intră în spital. Au nevoie de donatori de sânge. Te sfătuiesc să profiţi de asta ca să-l convingi pe Rahim Khan să tacă. Ai înţeles, Iskander?

— Foarte bine, şefu'.

*

* *

Era puţin peste ora paisprezece şi cincisprezece minute când minibusul FNIA se opri în faţa spitalului din Ebneseena. Lal Wardak şi Mercenarul săriră din maşină. Cei doi mujahedini care-i însoţeau rămaseră în vehicul. Bărbatul cu

banta neagră era stupefiat. Tot timpul drumului, Wardak dăduse răspunsuri evazive când venise vorba despre misiunea lui Bull şi dispariţia armelor. Şi nu din cauza limbii. Spre deosebire de cei doi însoţitori ai lor, tânărul rebel se exprima perfect în limba engleză.

Era evident faptul că Lal Wardak primise ordine precise. El asigura legătura lui Forest cu comandamentul militar al FNIA. De fiecare dată când americanul punea o întrebare indiscretă, se prefăcea că nu ştie nimic şi făcea referire la întâlnirea cu Rahim Khan. Curios comportament din partea unei grupări de rezistenţă care ar fi trebuit în principiu să facă tot posibilul ca să-l ajute să descopere cauza dispariţiei armelor.

Wardak îl conduse pe Mercenar în spital, după care îi făcu loc să intre.

— După dumneavoastră, căpitane Forest.

Americanul intră. O agitaţie de neînchipuit domnea în sală. O tânără femeie blondă cu ochi verzi punea o perfuzie. În ciuda situaţiei, Forest nu se putu împiedica să nu o găsească teribil de sexy în bluza albă de bumbac. Brancardierii pakistanezi se străduiau să facă loc, ca să aducă alte câteva paturi de campanie pentru mulţimea de răniţi care veneau fără încetare de la începutul ofensivei sovietice asupra drumului spre Jalalabad.

În fundul camerei, o altă femeie mai mică, brunetă şi foarte drăguţă, se ocupa cu dirijarea oamenilor spre o cabină delimitată de perdele. Se întoarse la sosirea Mercenarului, se îndreptă spre el cu paşi energici şi se prezentă:

— Doctor Josyane Besson. Dacă este vorba de îngrijiri medicale uzuale, vă rog să reveniţi în altă zi, domnule. Îmi pare rău, dar nu ne putem ocupa de dumneavoastră. Nu am avut niciodată atâtea urgenţe deodată.

Se uita fix spre banta neagră care acoperea ochiul stâng al americanului.

— Nu este vorba de asta, spuse americanul cu o grimasă în chip de zâmbet. S-a cicatrizat de mult.

— Atunci...? începu Josyane Besson.

În această clipă, îl văzu pe Lal Wardak apărând din spatele Mercenarului.

— Ah, înțeleg, mormăi ea. Sunt de acord, dar să nu-l obosiți. Și încă o condiție. Ce grupă sangvină aveți, domnule?

— Dar, bâigui Mercenarul, vă spun că nu am nevoie de îngrijiri.

– Dar eu am nevoie de sânge! răspunse pe un ton sec Josyane. Grupa dumneavoastră?

Sătul de discuții, Mercenarul îi spuse ce grupă avea.

Ea notă informația pe un carnețel.

Pe aici, adăugă ea, arătând spre cabină. Îl veți putea vedea pe Rahim Khan abia după aceea.

Un zâmbet îi lumină fața bărbatului cu banta neagră. Era prima dată când devenea victima „extorcării" de sânge. Dar se îndreptă spre cabină. Putea face un mic sacrificiu personal pentru rebelii răniți. În treacăt, Lal Wardak îi arătă patul lui Rahim Khan. Omul dormea și respira liniștit.

– Îl vom trezi în ultima clipă, murmură el. Altfel, Josyane ne va trage o săpuneală...

Dădu la o parte perdeaua și îi făcu loc Mercenarului în timp ce spuse:

– Vă aștept aici. Eu am donat sânge de dimineață.

În aceeași clipă, ieși un pakistanez apăsând o bucată de vată la încheietura brațului. Îi salută cu un zâmbet slab și se îndreptă spre ieșire. Dar nici Forest, nici Lal Wardak nu văzură stiletul lung pe care omul îl ascundea în faldurile îmbrăcămințeii.

Cu o privire piezișă, Iskander Mehmud se asigură că nimeni nu se uita la el. Americanul cu bantă neagră dispăruse după perdea. Lal Wardak stătea cu spatele la el. Brancardierii erau în continuare ocupați să facă loc noilor paturi. Petra

verifica perfuzia, iar Josyane Besson examina evoluția temperaturii unui bolnav.

Fără să ezite, Iskander se apropie de Rahim Khan și scoase prudent stiletul din mânecă. Cu aceeași mișcare, apucă perna de puf, o puse pe fața afganului ca să înăbușe horcăitul și poziționă vârful armei în dreptul inimii. Apăsă apoi cu toată greutatea, înfigând lama de cincisprezece centimetri în corpul victimei.

Pakistanezul așteptă spasmul care indica faptul că victima decedase. Nu dură mai mult de câteva secunde. Șterse repede stiletul de cearșaf, își luă bucata de vată care căzuse pe pat și ieși din spital, liniștit.

CAPITOLUL VII

Un urlet strident îl asurzi atunci când ieşi din cabină. Cu ochii holbaţi de groază, tânăra blondă se retrăgea buimacă de lângă patul pe care zăcea Rahim Khan.

— La naiba! exclamă americanul, năpustindu-se spre pat, urmat de Lal Wardak.

Forest abia avu timp să apuce un scaun şi să-l aşeze în spatele Petrei. Tânăra se lăsă greu pe scaun, murmurând cu o voce albă:

— L-au ucis...

Pata stacojie de pe cearşaf, din dreptul inimii, înlătura orice îndoială. Rahim Khan fusese înjunghiat în mijlocul sălii de spital.

— L-au ucis..., repetă Petra.

— Cine? întrebă Lal Wardak. Am fost aici doar...

Josyane Besson se precipită spre ei şi-i dădu la o parte pe cei doi cu o forţă surprinzătoare pentru o femeie atât de micuţă. Primul său gest fu cel al unei profesioniste. Apucă încheietura lui Rahim Khan, căută pulsul, apoi clătină din cap, murmurând învinsă:

— S-a terminat.

Se ridică şi, brusc, expresia de dezamăgire de pe faţa ei se transformă într-o explozie de mânie dezlănţuită:

— Unde vă credeţi? Sunteţi într-un spital. Nu un câmp de bătaie! Oamenii vin aici ca să fie îngrijiţi, nu ca să fie ucişi sub nasul meu!

Atunci înțelese Mercenarul. Dându-i la o parte pe Petra, Lal și Josyane, se năpusti spre ieșire, exclamând:

— Pakistanezul! Doar el a ieșit din sală!

Peste câteva secunde, ajunsese în curte și făcea slalom printre brancardele de pe jos. Nici cortul nu mai era încăpător pentru urgențe. Mulți mureau afară, din lipsă de îngrijiri, înainte de lăsarea serii.

O dată ajuns pe stradă, Mercenarul văzu un Nissan Patrol care fugea cu toată viteza, profitând de absența providențială a ambuteiajelor. Autovehiculul ajunsese prea departe ca să mai poată observa numărul de înmatriculare. Dar era sigur că asasinul se afla în acea mașină. Se întoarse în viteză în sală. Tânăra cea blondă stătea pe scaun și plângea în hohote. Lal Wardak se străduia s-o calmeze pe Josyane Besson care urla furioasă:

— Nu se va termina astfel! O crimă în timpul turei mele! Chemați poliția!

— Dar nu suntem de vină..., îndrăzni să spună Lal Wardak.

Cuvintele lui avură darul să atâțe și mai mult furia tinerei femei. Deodată, Mercenarul o apucă de umeri, o privi fix în ochi și spuse cu o voce șuierătoare:

— Calmează-te! A murit și urletele tale nu-l mai pot învia! Anunță poliția după cum este normal, dar lasă-mă să plec mai întâi. Mă aflu aici din interese superioare și nu vreau să-mi pun în cap toată poliția.

Franțuzoaica îl privi fără un cuvânt. Mercenarul înțelese că acum era momentul să-și încerce norocul.

— Ascultă, doamnă Besson, continuă el pe un ton calm și convingător. Înțelege că omul a fost ucis tocmai pentru că urma să facă niște mărturisiri importante. Vrei să lucrezi aici ca voluntar, de unde deduc că te-ai asociat în acest fel la lupta curajoasă a războinicilor afgani. Mă aflu aici ca să efectuez o anchetă în interesul lor. Nu-ți pot spune mai multe. Dar noi

doi luptăm pentru aceeaşi cauză.

Tulburată, Josyane Besson întoarse spre Lal Wardak o privire mută şi întrebătoare.

— Este adevărat, spuse agentul FNIA. A venit ca să ne ajute.

Franţuzoaica reflectă un moment în tăcere, după care rosti cu o voce albă:

— Foarte bine. Puteţi pleca, domnule. Voi chema poliţia peste zece minute şi vă promit că nu vă voi menţiona numele. Dar să nu vă mai văd niciodată pe aici!

— Vă conduc eu, se oferi Lal Wardak.

— Nu. Plec acasă, spuse pe un ton sever bărbatul cu banta neagră. Trebuie să cer noi ordine în legătură cu cele întâmplate şi ţin să fiu singur. Dar vreau să transmiteţi un mesaj din partea mea şefilor voştri. Lucrez în interesul vostru şi mă aşteptam la o colaborare totală din partea voastră. Dacă aţi fi dat dovadă de mai multă sinceritate, omul vostru ar mai fi fost şi acum în viaţă.

În ciuda anunţurilor „NO SMOKING" de pe ziduri, îşi aprinse nervos o ţigară, după care adăugă:

— Pe viitor, fiţi mai cooperanţi, domnule Lal Wardak. Altfel, vă promit că iau primul avion spre New York şi vă las cu problema nerezolvată. Dacă aflaţi ceva în legătură cu crima care a avut loc aici, iată adresa la care pot fi găsit.

Îi dădu lui Wardak adresa şi numărul de telefon de la locuinţa sa, apoi ieşi furios, scoţând pe nas rotocoale de fum albăstrui.

Când împinse uşa batantă, auzi vocea doctoriţei:

— Calmează-te, Petra. A fost prea mult pentru tine. Eşti în stare de şoc. Du-te să te odihneşti, este cel mai bun lucru pe care-l poţi face azi. Poftim cheile de la camera mea de la *Green's*.

Tânăra nemţoaică se opri din plâns. Deodată, îi reveniră în minte cuvintele lui Bull: „Dacă îi vei întâlni pe prietenii

mei, totul va deveni clar pentru tine". Dar Bull se înşelase amarnic. Nimic nu era clar, cu excepţia unui singur lucru – omul care tocmai ieşise pe uşă era un prieten al lui Bull, căruia trebuia să-i transmită un mesaj. Bărbatul cu banta neagră ajunsese în curte când tânăra îşi reveni din şoc, astfel că nu auzi răspunsul ei:

— Ţine-ţi cheile, Josyane. Am nevoie doar de o gură de aer. Ai putea să-mi împrumuţi maşina?

Franţuzoaica zâmbi.

— Nici o problemă. O poţi păstra până mâine. Cred că o să stau peste noapte aici. Poate chiar şi noaptea următoare. Dar să nu faci prostii.

În clipa în care chemă un taxi, Mercenarul îl văzu pe Lal Wardak urcând agitat la bordul minibusului FNIA. Afganul îi făcu semn cu mâna, dar nu-i răspunse.

*
* *

Iskander Mehmud îl sună, mulţumit, pe McLinder.

— Misiune îndeplinită, şefu'. Rahim Khan nu va mai vorbi cu nimeni.

— Unde eşti? întrebă neliniştit americanul.

— Într-o *ciaikhana*[1], aflată la doi kilometri de Ebneseena.

— Eşti sigur că telefonul nu este ascultat?

— Nu aici, şefu'. Mijloacele de care dispun serviciile de urmărire le permit să supravegheze doar centrul oraşului, cartierul cu hotelurile şi aeroportul.

— Te-a văzut cineva?

— Poate americanul, răspunse Iskander. Dar nu sunt sigur. Pentru că am acţionat cu prudenţă şi apoi am fugit cu Nissan-ul.

— Şi cine supraveghează spitalul? întrebă McLinder cu limba împleticită.

[1] Ceainărie. (n. tr.)

— Abdul. I-am spus să se ascundă, pentru că micuța franțuzoaică va chema sigur poliția.

— Și cum o să-l urmărească Abdul pe american dacă nu are mașină? urlă Mac din ce în ce mai furios.

Iskander Mehmud își permise să clarifice lucrurile.

— Dar, șefu', ne-ai spus să o urmărim pe fata cea blondă, nu pe american...

McLinder se sufocă și crezu că va regurgita tot alcoolul înghițit de la începutul dimineții.

— Dar asta se înțelegea de la sine, imbecilule! *My goodness*, ce mi-a venit să angajez niște imbecili? Americanul și fata cea blondă lucrează împreună, este evident! Acum, când martorul a murit, se vor întâlni ca să pună la punct o nouă strategie. Supraveghează-i pe cei doi și ține-mă la curent. Du-te imediat să-l iei pe Abdul, ascundeți mașina și feriți-vă de poliție. Dacă vreunul dintre cei doi suspecți își face apariția, urmăriți-l. Așa veți ajunge la celălalt. Valea!

— Eu..., foarte bine, șefu', bâigui Iskander Mehmud.

*

* *

Agentul KHAD privi spre șirul de automobile de pe stradă. Nici țipenie de polițiști pakistanezi. Nici de mujahedini. Nimeni. Dar la Peshawar, chiar dacă erai extrem de precaut, nu scăpai de întâlnirile nedorite. Deschise portiera laterală a furgonetei și apucă sacoșa din pânză care îi era întinsă din interior.

Era genul de treabă pe care o detesta cel mai mult, dar ordinele lui Gulbuddin Babrakzai erau formale; acesta considera propaganda la fel de importantă ca orice altă activitate. Agenții de teren considerau, dimpotrivă, că o asemenea acțiune presupunea multe riscuri pentru nimic.

Agentul KHAD avu nevoie de mai puțin de un minut ca să golească sacoșa din fugă. Când sări în furgoneta care

demară imediat, un exemplar al *Kabul New Times* împăturit frumos fusese strecurat pe sub fiecare uşă de pe străduţă.

Contrar ordinelor primite de dimineaţă, Mercenarul se pregătea să-l sune pe Jack Collins, când un foşnet care se auzi pe sub uşă îi atrase atenţia. Se ridică şi luă ziarul. Îl desfăcu, văzu că era *Kabul New Times*, mijlocul propagandistic în limba engleză al regimului de la Kabul. Deschise repede uşa, dar abia avu timp să vadă o furgonetă albastră dispărând după colţul străzii. Se mişcaseră rapid. Americanul intră în casă, cu intenţia să arunce ziarul când un titlu de pe manşetă îl opri:

UN AMERICAN UCIS PE CÂND SE PREGĂTEA SĂ COMITĂ UN ATAC TERORIST ÎMPOTRIVA TRUPELOR SOVIETICE CHEMATE DE GUVERNUL AFGAN ÎN SPRIJINUL REVOLUŢIEI

Urma un articol în care era ridicat în slăvi curajul trupelor sovietice care îl uciseseră pe răufăcătorul imperialist atunci când se pregătea să atace din nou, după ce distrusese în chip laş unul dintre aparatele lor.

Mai jos, o fotografie alb-negru, luată pe timp de noapte, arăta cadavrul lui Roy Deterding ciuruit de gloanţe. Fotografia fusese trucată, astfel că lângă el fuseseră plasate un lansator de rachete multitub şi o stivă de rachete SAM-7. În prim-planul fotografiei, se vedeau carcasa calcinată a unui elicopter HIND-MI 24 şi un alt aparat „salvat de la masacru de trupe de elită". Trucajul sărea în ochi. Forest era în măsură să spună că rachetele SAM-7 nu puteau străpunge blindajul redutabilelor elicoptere de luptă ale Armatei Roşii.

Glasnost[1] în maniera guvernului de la Kabul.

Un lucru era sigur însă. Roy Deterding nu-şi împrumutase cadavrul pentru această mascaradă infectă. Fusese ucis în Afganistan.

„Dar, conchidea articolul, *dolarii, armele ultramoderne şi teroriştii antrenaţi la şcoala CIA nu pot face nimic*

[1] Transparenţă. (n. tr.)

împotriva elanului revoluționar care însuflețește întregul popor afgan și nici împotriva hotărârii armatei sovietice care i-a sărit în ajutor ca să-l apere împotriva agresiunii forțelor capitalismului".

— Nemernicii! scrâșni Mercenarul abia stăpânindu-și tremurul care îl cuprinsese.

Rămase un moment nemișcat ca să-și revină, apoi adăugă:

— Imbecilule... Ce naiba făceai acolo?

Acesta fu elogiul funebru adus lui Roy Deterding.

Cu gesturi mașinale, americanul aruncă ziarul pe o perniță și se îndreptă spre telefon. Formă numărul lui Collins, se identifică și spuse simplu:

— Poți veni imediat?

— Imediat, este imposibil. Peste două ore.

— Atunci, sună-mă dintr-un loc sigur peste cinci minute.

Bărbatul cu banta neagră se duse în bucătărie, de unde luă o cutie de bere. Se întoarse în camera principală, în mai puțin de treizeci de secunde, când soneria telefonului îl făcu să tresară. Collins? Deja? Răspunse.

— Tawiz Sherzai, de la FNIA, anunță un glas pe care-l recunoscu ca fiind cel al tipului cu care se conversase de dimineață.

— Ah, rânji Mercenarul. Vi s-a comunicat mesajul meu?

Urmă o clipă de tăcere, tulburată de paraziți. Apoi interlocutorul îl anunță:

— Am greșit față de dumneavoastră, căpitane Forest. Recunoaștem.

Din nou tăcere. Forest așteptă.

— Am decis să colaborăm pe deplin cu dumneavoastră de acum înainte, continuă Tawiz Sherzai. Drept dovadă a intențiilor noastre, dorim să vă anunțăm cu tot regretul că domnul Deterding și-a găsit moartea în Afganistan, noaptea trecută.

— Mulțumesc pentru informație, spuse americanul scrâșnind din dinți. Dar tocmai am aflat din *Kabul New Times*...

Sherzai își drese glasul zgomotos și continuă:

— În ce privește moartea lui Rahim Khan, poliția pare să dorească să claseze afacerea. Au alte probleme pe cap pentru moment și un mort în plus sau în minus nu contează pentru ei. Dar am efectuat noi o anchetă în această privință. I-am interogat pe toți angajații de la Ebneseena. Se pare că un infirmier pakistanez a vorbit cu asasinul.

— Ați aflat cine este? întrebă Forest, uitând de supărare.

— Se pare că lovitura a fost organizată de McLinder. Vedeți, așadar, că intenționez să colaborăm. Și... ăăă... sunt convins că înțelegeți motivele prudenței noastre de azi dimineață, ca un profesionist ce sunteți. Este prima dată când un occidental aflat sub protecția noastră în Afganistan este ucis într-o ambuscadă. Ne-am temut pentru imaginea noastră...

Mercenarul înțelegea. Dar nu era dispus s-o recunoască.

— Mda, mormăi el prost dispus, în timp ce luă o înghițitură de bere. Peste puțin timp, o să am nevoie de oameni. Puteți să-mi puneți la dispoziție niște ajutoare?

— Bineînțeles, răspunse Tawiz Sherzai. Comandamentul militar mi-a dat mână liberă să vă ajut cu ancheta. În ciuda crimelor care au avut loc, suntem bine înarmați la Peshawar. Și dispunem de luptători experimentați.

Mercenarul știa că interlocutorul său spunea adevărul. Faptul că rezistaseră atâta timp în fața tancurilor și aviației sovietice demonstra că mujahedinii afgani nu erau niște începători.

— Bine, spuse el în încheiere. Vă contactez când o să am nevoie de ajutorul vostru.

Abia închise telefonul și luă o înghițitură de bere, când aparatul sună din nou.

— Ei? spuse Jack Collins, morocănos. Vorbeşti la linia fierbinte?

— Nu, râse încetişor Mercenarul. Ştiu că la Peshawar nu am şanse să găsesc aşa ceva. Am vorbit cu FNIA.

Îi povesti pe scurt întâlnirea cu Lal Wardak şi moartea lui Rahim Khan. Apoi îl informă pe Jack Collins că FNIA îl bănuia pe McLinder şi că Deterding fusese ucis în Afganistan.

— Ştiam şi eu asta, spuse agentul CIA. Am citit porcăria de ziar. Oricum, bănuiam. Cred că şi tu.

Îi transmise apoi Mercenarului informaţiile pe care le obţinuse de la „prietenul unui prieten al unui prieten". La sosirea oamenilor din Divizia Specială la *Dean's*, jeep-ul dispăruse. Dar făcuse cercetări în privinţa numărului de înmatriculare şi aflase că numărul era cel al unei camionete aparţinând agenţiei de transport a domnului Omar Rahmatullah.

— Rahmatullah..., murmură Forest, aprinzându-şi o ţigară. Progresăm, Jack, progresăm... Rahmatullah pe de o parte, McLinder pe de altă parte, lucrurile încep să se contureze. Ai ceva informaţii despre traficantul nostru?

— Da, spuse Collins. Sean D. McLinder, cincizeci şi doi de ani, născut în Louisville, în Kentucky. A debutat...

— La obiect! îl întrerupse Forest. Puţin îmi pasă de biografia lui. Ai adresa lui?

Collins o avea şi i-o comunică, adăugând:

— Este o proprietate întinsă în estul oraşului Peshawar. Un adevărat buncăr, apărat în permanenţă de zece gărzi de corp înarmate. Poţi ajunge de la tine în douăzeci de minute cu maşina. Dar nu te sfătuiesc să încerci să-l ataci de unul singur. De altfel, McLinder are reputaţia unui beţiv notoriu şi...

Forest îl întrerupse din nou:

— Nici asta nu mă interesează, Jack.

— Te înşeli, interveni agentul CIA. Din cauza asta, a avut probleme acum câţiva ani cu CIA. Nu cunosc amănunte, dar

se pare că McLinder face greşeli colosale la beţie. Poate fi un detaliu util.

— Bine, admise Forest, trăgând din ţigară. Altceva?

Collins tăcu un moment pentru a spori efectul următoarei informaţii.

— Cel mai important detaliu, spuse el în cele din urmă. Ceea ce confirmă bănuielile noastre de dimineaţă. Unul dintre oamenii pe care i-ai... ucis era cunoscut de Divizia Specială. Este Aqa Mohammed Sehtu, douăzeci şi patru de ani, născut la...

Collins se opri brusc, dându-şi seama că Forest îl va repezi din nou. Fără să-i dea răgaz Mercenarului să intervină, continuă:

— Pe scurt, era ofiţer KHAD. Cel mai interesant, este faptul că se afla în slujba lui Gulbuddin Babrakzai, şeful secţiei externe care operează în Peshawar, la Darra, unde se află piaţa liberă a armelor, precum şi în întreaga zonă tribală.

— Un personaj important, dacă înţeleg eu bine, murmură gânditor Forest.

— Tu ai spus-o. De ani de zile, toate Serviciile Secrete din Peshawar aleargă după Babrakzai şi cunosc personal destui mujahedini care ar da orice să-l aibă în vizorul Kalaşnikov-ului. Şeful lui este Faizl Ghazni, şeful operaţiunilor din regiunea Kabulului şi zona frontalieră afgano-pakistaneză. Un mahăr. Cred că-ţi dai seama ce înseamnă asta...

— Ba bine că nu, răspunse Mercenarul, înregistrând mental numele furnizate de Jack Collins. Înseamnă că prietenii noştri McLinder, Rahmatullah şi Ghazni au pus la punct un adevărat comerţ cu pistoale şi muniţii pe cheltuiala unchiului Sam. Şi probabil că Deterding a fost ucis pe când încerca să-l demaşte pe Faizl Ghazni de la Kabul. Acum nu-mi mai rămâne decât să găsesc dovezi şi să punem capăt comerţului ilicit cu arme. Ai făcut rost de armele şi de maşina pe care ţi le-am cerut, Jack?

— Vei avea totul peste două ore, Nike. Trebuie să știu exact ce urmărești. Am o după-amiază încărcată și de dimineață mi-ai spus că ai nevoie de materiale abia mâine.

— M-am înșelat, mormăi Forest. Mi-am schimbat planul și intenționez să fac un tur prin târgul de arme de la Darra.

Stinse țigara într-o ceșcuță de metal, și-l auzi pe Collins înghițind zgomotos la celălalt capăt al firului.

— Hotărât lucru, ești țicnit de-a binelea! exclamă agentul CIA. Știi prea bine că Darra este o zonă interzisă.

— Oricum, n-o voi face astăzi, răspunse Mercenarul. Acum e aproape ora trei, dacă fac o jumătate de oră până la Darra, ajung exact la asfințitul soarelui. Nu voi descoperi nimic pe întuneric.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că nu vei putea trece de toate punctele de control dintre Darra și Peshawar. Nu te grăbi, Nike. Îți aduc tot ce-ți trebuie în zori și poți pleca în misiune imediat. Chiar dacă McLinder și Rahmatullah bănuiesc ceva, nu vor avea timp să dispară fără urmă până mâine dimineață. În plus, îți va prinde bine o noapte de somn. Probabil că ești frânt de oboseală.

— Așa e, recunoscu Forest, dar n-am avut timp nici măcar să-mi dau seama.

Închise și, simțindu-se brusc obosit, se întinse pe *ciarpoi* în timp ce-și aprindea o altă țigară.

*

* *

Petra Liebknecht parcă Toyota Corolla a doctoriței Besson în fața casei părăginite, fără ferestre. Inima bătea să-i spargă pieptul când cobori din mașină, cu ziarul în mână. Ezită o clipă. Cum va reacționa omul pe care nu-l cunoștea? După șocurile emoționale suferite, se simțea stânjenită de faptul că ea deținea informații esențiale pentru el. Și, deodată,

se hotărî. Trase adânc în piept aerul fierbinte care îi făcu mai mult rău decât bine, apoi ciocăni în uşă. Nici un răspuns. Aşteptă o clipă. Brusc, zgomotul unui motor o făcu să încremenească. Se întoarse. O maşină Nissan Patrol dispărea pe stradă. Petra aşteptă şi ciocăni din nou în timp ce maşina cotea la dreapta.

*
* *

— Ai notat adresa? îl întrebă Abdul pe Iskander.

Celălalt pakistanez dădu din cap.

— Şi acum ce facem? spuse Abdul.

— Stai aici şi supraveghezi baraca.

— Dar unde vom găsi un telefon în cartierul ăsta sărăcăcios ca să-l sunăm pe McLinder? întrebă Abdul.

— Nu-l sunăm, decise Iskander. Ar fi în stare să ne dea alte ordine. Dacă stăm de pază în faţa cocioabei, n-o putem scăpa din vedere. Trebuie să iasă dintr-o clipă într-alta, nu?

— Mai mult ca sigur, admise Abdul.

— Mai mult ca sigur că americanul fără un ochi o să vină după ea, adăugă Iskander. De data asta, le-am reperat bârlogul şi şefu' n-o să mai spună că ne plăteşte pentru nimic.

*
* *

— Imbecilii! spuse Omar Rahmatullah, furios la culme. Să se lase prinşi ca doi începători! Ei, agenţi KHAD! Şi dacă vorbesc?

— N-or să vorbească, îl asigură liniştit Babrakzai. I-am văzut ieşind din bungalov cu picioarele înainte. Amândoi erau morţi.

Pathanul cel înalt se ridică şi începu să meargă de colo-colo nervos. Pocnetul încălţămintei sale răsuna zgomotos în

urechile lui Gulbuddin.

— Ce s-o fi întâmplat? întrebă în cele din urmă Rahmatullah.

— Tocmai anchetez cazul, Omar, dar, pentru moment, nu am aflat nimic. Nu pot decât să presupun ce s-a întâmplat. Cred că americanii supravegheau bungalovul şi i-au surprins pe Aga Mohammad şi pe Nazar apropiindu-se de cameră. Din fericire, am reuşit să facem jeep-ul să dispară la timp. Era proba cea mai compromițătoare.

— Eşti sigur că nici unul dintre cei doi nu este în evidența Diviziei Speciale? întrebă pathanul.

— Absolut sigur, afirmă fără ezitare Gulbuddin Babrakzai.

— Ce facem acum?

— Am un plan, murmură Gulbuddin, dar trebuie să sacrificăm un pion. Un pion care, oricum, începe să devină greu de controlat de ceva timp.

Rahmatullah încetă să se agite prin cameră şi se aşeză pe perne, cu faţa la omuleţ. Zâmbea.

— M-am gândit şi eu la asta, dar nu ştiu cum să procedăm, spuse el.

Gulbuddin Babrakzai îşi mângâie barbişonul, extrem de încântat.

— Îl eliminăm din joc, răspunse omuleţul. Cum tot au început americanii o anchetă, să-i lăsăm să ancheteze în loc să le băgăm bețe în roate. Vor avea ce descoperi.

— Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, mărturisi Rahmatullah. Mă întreb dacă am înțeles bine. Pe Mac vrei să-l sacrifici, nu?

— Desigur, confirmă omuleţul. Cu ajutorul anchetatorilor. Este suficient să îndreptăm spre el atenția. Când americanii îşi vor da seama că el este breşa în circuitul armelor, îl vor scoate din joc.

— Şi cine ne va mai furniza arme?

— Înlocuitorul lui, Omar, spuse Babrakzai cu

superioritate. Bineînțeles, va trebui să aşteptăm. Dar cine e în stare să reziste unei propuneri atât de tentante ca a noastră?

— Eşti diabolic, Gulbuddin, murmură Rahmatullah cu admirație. E mai bine să nu câştigăm bani un timp şi să ne ghiftuim după aceea, decât să pierdem totul.

— Să pierdem totul şi să încasăm gloanțe, completă Babrakzai.

*
* *

Mercenarul nu auzi de la început bătaia din uşă. A doua serie de bătăi însă îl făcu să tresară. Se ridică în şezut pe *ciarpoi*, se frecă la ochi şi privi spre ceas. Trei şi cinci minute. Nu dormise nici zece minute. Tuşi, se ridică şi se duse la uşă, ascunzând la spate Tokarev-ul.

O recunoscu imediat. Era blonda de la spital. Purta un *shalwar kamiz* verde pal care, deşi avea menirea să-i ascundă rotunjimile, i le punea şi mai bine în evidență. Era roşie din cauza căldurii. Sau a emoției. Sau din ambele motive la un loc. Ținea un ziar în mână şi nu scoase o vorbă.

— Ai venit să-mi aduci asta? mormăi Forest care presupuse că fata luase un exemplar al *Kabul New Times* de pe stradă.

Ea dădu din cap.

— Cum?! exclamă Forest.

— Trebuie să-ți vorbesc neapărat, bâigui Petra. Am auzit când i-ai dat adresa ta lui Lal Wardak la spital.

— Intră, o invită americanul.

„La naiba", îşi spuse în sinea sa cu amabilitatea care îl caracteriza. Avu senzația că făcuse o greşeală imensă la spital, în vâltoarea evenimentelor.

CAPITOLUL VIII

Tânăra era înaltă, frumoasă, atletică. Privind-o în timp ce intra, Mercenarul se îmblânzi, spunându-şi că era tipul de femeie cu care îi făcea plăcere să ia cina în oraş. Doar că Peshawar în timpul nopţii era de-a dreptul sinistru. Mercenarul se amuză de acest gând idiot şi zâmbi, fapt care o linişti pe Petra.

— *May I sit down*[1]*?* întrebă ea.

Ah, ce simpatic accent german!

— *Make yourself at home*[2]*,* răspunse bărbatul.

Tânăra se aşeză în genunchi pe perniţe şi spuse, luându-şi inima în dinţi:

— Am venit pentru că mi-am dat seama imediat că eşti prietenul lui Bull şi...

Bull! Cum aflase numele ăsta? Forest o întrerupse cu un gest al mâinii.

— O clipă, domnişoară, cred că este o greşeală. Nu eşti infirmieră la spitalul din Ebneseena?

Petra Liebknecht clătină din cap, apoi îi povesti totul. Stupefiat, Forest se aşeză turceşte în faţa ei şi o ascultă fără s-o întrerupă.

Se aşternu tăcerea pentru o clipă, apoi adăugă:

— Am înţeles că eşti un prieten de-al lui Bull chiar

[1] Simte-te ca acasă. (n. tr.)

[2] Pot să mă aşez? (n. tr.)

înainte să te văd, atunci când Lal Wardak s-a întors la Ebneseena ca să-i spună să nu-ți povestească despre moartea lui.

Forest încuviință din cap. Îi venea greu să digere toată această poveste. Îi întinse pachetul de Camel tinerei, care refuză, își aprinse o țigară și suflă fumul în conurile de lumină formate de ferestre. Și, brusc, exclamă ca și cum ar fi fost singur în cameră:

— Dar nemernicii ăștia de la FNIA au continuat să mă păcălească! Nu mi-au spus că mai există un martor al morții lui Bull!

— Eu sunt femeie, spuse Petra.

Forest fu cât pe-aci să spună că observase acest lucru, dar se mulțumi să ridice spre ea o privire întrebătoare în timp ce continuă să tragă din țigară.

— Pur și simplu, nu s-au gândit să-ți vorbească despre mine, continuă ea. După cum nu s-au gândit nici să-mi spună să tac atunci când urmai să-l vizitezi pe Rahim Khan. Pentru ei, asta se înțelege de la sine, domnule Forest. Ăsta e Islamul. Femeile nu reprezintă subiect de discuție. Și nici interlocutori. Dar se poate vorbi despre orice în fața femeilor. Ele nu vorbesc despre cele auzite.

— E posibil, admise Mercenarul.

— E sigur, îl corectă Petra. Chiar dacă mujahedinii vor câștiga războiul, mai e mult până la suprimarea *ciador*-ului și a *purdah*-ului.

Forest se abținu de la orice comentariu și fumă în tăcere; nemțoaica îi întinse ziarul pe care-l adusese.

— Mulțumesc, spuse el. Am citit deja gunoiul ăsta.

— Ciudat, tocmai a apărut. Conține un interviu pe care l-am dat de dimineață ziarului *hujahid Afghan Olas*, care aparține grupării de rezistență din Peshawar. FNIA nici nu este la curent cu el.

Mercenarul o puse să-i traducă articolul în care Petra

dezvăluia adevărul asupra morții lui Roy Deterding. După ce termină, văzu că fata avea ochii umeziți și-și dădu seama prin ce trecuse de când plecase din Kabul.

— Probabil că ești obosită, spuse el. Du-te acasă acum și odihnește-te, domnișoară Liebknecht.

— Dar, protestă tânăra nemțoaică, nu am venit aici ca să-ți povestesc despre viața mea. Am un mesaj.

— Din partea cui?

— A lui Bull, bineînțeles.

— Cum?

Încă o surpriză de acest gen, și Forest știa că va înnebuni de-a binelea. Petra îl salvă de nebunia timpurie, adăugând:

— În timpul ambuscadei, mi-a spus că, dacă supraviețuiesc atacului, ceea ce s-a și întâmplat, să-i caut pe prietenii lui și să le spun să-l urmărească pe Omar Rahmatullah din Peshawar și pe Faizl Ghazni din *Mailmah Pall*, de la Kabul.

— Din ce în ce mai bine, murmură Forest ca pentru sine, în timp ce stingea țigara într-un pahar cu bere.

Nu mai lipsea de pe lista neagră decât McLinder. Și, brusc, îi trecu prin minte o idee, își consultă ceasul și spuse:

— Îmi poți acorda două ore înainte să te duci la culcare, domnișoară Liebknecht?

Ochii mari și verzi ai fetei se deschiseră larg.

— Mi-ai spus că ai venit cu mașina doctoriței Besson, continuă americanul.

Tânăra încuviință.

— Ai actele ei?

— Da, răspunse Petra.

Mercenarul îi expuse planul său.

— Cum? exclamă ea. Intenționezi să mergi la Darra, în plină zonă interzisă, și crezi că putem trece de punctele de control cu actele ei?

— Nu cred, sunt sigur, răspunse Mercenarul. Le spunem

că sunt infirmier şi că mergem să îngrijim răniţii dintr-o tabără de refugiaţi din regiune. Medicii sunt singurii care pot merge oriunde fără probleme. Ia gândeşte-te, o femeie la volanul unei maşini este un argument convingător pentru ei, dar dacă femeia este şi doctor...

— Dar ce asemănare crezi că există între mine şi Josyane?

— Nu vor îndrăzni să ridice privirea spre tine, o asigură Mercenarul.

Dar o simţea pe fată ezitând. Să se substituie franţuzoaicei nu era tocmai plăcut. Încercă s-o ajute să-şi învingă temerile, afirmând pe un ton liniştitor:

— Nu există nici un risc pentru ea, chiar dacă suntem prinşi.

— Ce cauţi la Darra?

— Să aflu nişte informaţii.

Misiunea. Argument hotărâtor pentru Petra Liebknecht. Dându-şi seama de asta, Mercenarul se abţinu să precizeze prin ce mijloace voia să obţină informaţiile. Se mulţumi să adauge:

— Şi, în plus, voi avea nevoie de tine ca translator.

— Poţi conta pe mine pentru pachtu şi dari. Nu şi pentru urdu. Abia dacă rup câteva cuvinte.

Mercenarul consideră remarca Petrei ca pe o acceptare. Zece minute mai târziu, purtând câte un turban, cei doi ieşiră din Peshawar îndreptându-se spre Darra.

*

* *

Faimosul târg de arme din Darra Adem Khiel luase fiinţă cu o sută de ani mai devreme, când britanicii, sătui să-i vadă pe pathani organizând razii asupra armureriilor englezeşti, preferaseră să cedeze sălbaticilor jefuitori dreptul să fabrice şi

să comercializeze propriile arme.

Aşa cum prevăzuse Mercenarul, ajunseră fără nici o dificultate în târgul prăfuit cu labirintul său de străduțe. Pe drumul desfundat era un şir atât de lung de maşini, că nu fuseseră nici măcar opriți la punctele de control. Nu văzuseră în spatele lor Nissan-ul lui Abdul şi Iskander.

Piața liberă adăpostea aproximativ două sute cincizeci de comercianți şi meşteşugari, iar pe străzi răsuna mereu bubuitul armelor care erau încercate de către clienți.

— Groaznic, murmură Petra, impresionată.

Meşteşugarii locali ofereau spre vânzare copia perfectă a oricărei arme din lume, de la M-16 până la Kalaşnikov, arme Uzi, mitraliere Zigovak şi Papaşa luate de la sovietici, lansatoare de rachete, mortiere, mine antitanc şi antipersonal.

— Aici, spuse Mercenarul, clienții sunt mai periculoşi decât vânzătorii. Poți întâlni traficanți de droguri din Semiluna de Aur pe care este mai bine să eviți să-i întâlneşti noaptea.

Parcară Toyota pe o fâşie de pământ bătătorit şi se aventurară pe străzi. Lui Forest nu-i luă mult timp până când descoperi un raft lângă care erau depuse lăzi cu arme fabricate în Egipt şi China. Din fericire, vânzătorul era un pathan. Mercenarul arătă spre Tokarev-ul pe care-l luase de la Sehtu şi o rugă pe Petra să traducă:

— Întreabă-l dacă are asemenea arme.

Pathanul rămase nemişcat lângă uşă, privind înaintea lui, ca şi cum Petra era invizibilă. Tânăra se întoarse spre Mercenar, stupefiată.

— Nu ştiu ce-a pățit! S-ar zice că nu m-aude şi nu mă vede. După părerea mea, este senil.

Dar Forest înțelesese şi-şi reformulă cererea:

— Spune-i că soțul tău doreşte arme ca asta.

Diferență fundamentală. Bărbatul era cel care întreba. De data asta, bătrânul răspunse. Se arătă mai vorbăreț decât se aşteptau. După ce-şi termină discursul, Petra îi rezumă lui

Forest spusele bătrânului.

— Spune că-ți poate da câte dorești, dar că trebuie să comanzi cu mult timp înainte. Același lucru și în privința muniției. Dar dacă ai ști ce lecție mi-a servit pentru că am îndrăznit să mă adresez lui fără să am fața acoperită! Mai că nu mi-a spus... ăăă...

— Înțeleg, o întrerupse amuzat Forest.

Pentru câteva rupii, cumpără două încărcătoare pline, pe care le bagă în buzunarele hainei. Asta până va primi armele de la Collins. Suma chiar modestă îi câștigă încrederea bătrânului.

Mercenarul îl întrebă care erau principalii săi clienți. Omul răspunse fără să se lase rugat că fiul lui lupta alături de Hezb-i-Islami și că îi era client uneori.

— Nu mă miră, adăugă Petra după ce traduse. Fiul unui fanatic luptă alături de fanatici.

Pathanul mărturisi apoi, fără să fie întrebat, că furnizase arme și mercenarilor, traficanților de droguri, comercianților care își însoțeau caravanele de cămile pe drumurile nesigure ale Afganistanului și, uneori, chiar și agenților KHAD aflați în misiune în Peshawar. Dar, precizează el, prin intermediul Petrei, aceștia din urmă se răriseră tot mai mult în ultimul timp. KHAD părea să fi găsit altă sursă de aprovizionare. Faptul că furniza arme în același timp rebelilor, dintre care făcea parte fiul său, și celor care-i ucideau pe rebeli nu părea să reprezinte pentru el o problemă de conștiință.

— Acum, fii atentă, spuse americanul.

Petra se uită la el. În adâncul ochilor ei verzi se distingea o undă de neliniște. În timp ce pathanul își povestea viața, Mercenarul examinase magazinul în fața căruia erau expuse armele bătrânului. Casa, care semăna cu o baracă, era o construcție din cărămidă nearsă, care nu avea altă deschizătură decât ușa. După cât se părea, era formată doar dintr-o singură încăpere. Și încăperea era goală. Jucându-se distrat cu Tokarev-ul, Forest îl întrebă pe pathan cine erau furnizorii lui.

Omul spuse ceva, privindu-l mânios, ca şi cum ar fi fost insultat.

— Nu vrea să răspundă, spuse Petra. Şi... ăăă... te întreabă dacă nu eşti în toate minţile punându-i o asemenea întrebare.

— De ce? spuse nevinovat Mercenarul. Mai devreme, meşteşugarii locali ne-au explicat că ei confecţionează cu mâinile lor copii ale tuturor armelor din lume. Apoi, alţi comercianţi ne-au spus amabili că furaseră sau luaseră marfa de la Armata Roşie. Nu văd de ce domnul nu doreşte să ne spună care este sursa lui. Insistă, Petra, fii convingătoare.

Tânăra încercă din nou să obţină un răspuns. De data asta, reacţia neguţătorului fu violentă.

— Ne spune să plecăm, traduse Petra. Nu vrea să stea de vorbă cu nişte *kafîr*.

Forest înţelesese acest cuvânt. Aruncă o privire rapidă împrejur. Nici ţipenie de om pe străduţa plină de praf. Într-o fracţiune de secundă, acţionă chiulasa Tokarev-ului, ca să-l alimenteze cu un cartuş, şi lipi ţeava armei sub gâtul pathanului.

— Tradu în timp ce vorbesc, Petra, ordonă el.

Îl împinse pe celălalt în interiorul casei, vorbind sacadat:

— Vorbeşte, nemernicule, sau îţi zbor creierii!

În ciuda dezacordului care se putea citi pe faţa ei în lumina cenuşie, Petra traduse în timp ce Forest vorbea. Când ajunseră înăuntru, americanul îl lovi în obraz cu Tokarev-ul.

— Deci? scrâşni el. Numele furnizorului tău!

Dar pathanul tăcea mâlc. Enervat, Mercenarul îi legă cu turbanul lui mâinile la spate de un banc răsturnat într-un colţ al încăperii.

— Ce faci cu el? întrebă înspăimântată Petra.

— Nu te teme. Vreau doar să-l zgâlţâi puţin. Şi, crede-mă, nu-mi face plăcere.

Americanul puse în toc Tokarev-ul şi scoase cuţitul elveţian al lui Deterding, al cărui vârf îl lipi sub nasul pathanului.

— Tradu, Petra!

Îşi dădu brusc la o parte banta neagră, arătându-i neguţătorului de arme oribila cicatrice din orbita stângă.

— Priveşte! Este opera unui *kafir* pentru că am refuzat să vorbesc. Dacă nu-mi spui imediat numele furnizorului, vei avea şi tu aşa ceva!

Bineînţeles, Mercenarul se întorsese astfel încât Petra să nu poată vedea pleoapa umflată care acoperea ochiul mort.

— Vorbeşte! repetă el.

Dar pathanul se încăpăţâna să tacă.

Mercenarul apropie încet lama cuţitului de ochiul lui. Omul se dădu înapoi cât îi îngăduiră legăturile. Lama înainta însă spre ochiul său.

— Ia spune, interveni Petra, doar n-o să...

— Tăcere! Nu este momentul! E important să crezi că vei merge până la capăt, pentru ca şi celălalt să creadă la fel!

Puse lama sub ochiul stâng al bătrânului, fără ezitare.

— Vorbeşte!

Omul tăcea. Cu un gest scurt, americanul trase cuţitul în jos, zgâriindu-l pe nas, pe care apăru un firicel de sânge. Individul urlă mai mult de teamă decât de durere şi începu brusc să vorbească.

— Spune că *feranghi* şi *kafir* sunt cu toţii nişte fii de căţea şi că femeile lor sunt...

— Numele! strigă Mercenarul. Numele furnizorului sau îţi scot ochiul!

Îşi jucase ultima carte şi ştia că sosise momentul decisiv. În sfârşit, Petra spuse:

— Nu prea înţeleg. Vorbeşte de un anume Maklindah, cred.

— McLinder, traduse Forest la rândul său. Exact ce voiam să ştiu. Mulţumeşte-i politicos domnului şi s-o ştergem.

Petra Liebknecht făcu ce o rugase Mercenarul şi tocmai

se pregăteau să plece, când strigătul furios al pathanului îi opri:

— *Rabardar, kasmandar!*

Petra traduse:

— Spune: cărați-vă, fii de ...

— Mulțumesc, spuse Mercenarul. Este singurul lucru pe care-l înțeleg din pachtu.

Pentru ca omul să nu alarmeze Darra înainte de plecarea lor, îi strecură printre dinți una dintre batistele lui mari cu carouri. Forest știa că nu-i va lua mult să se elibereze de căluș.

*

* *

— Bătrânul Shamsullah era legat cu pânza turbanului în prăvălia lui, explică Iskander Mehmud. Spune că nu a vorbit, dar totul demonstrează contrariul – frica lui, rana de pe nas, felul în care se poartă...

— Atunci, ucide-l, ordonă vocea lui McLinder de la celălalt capăt al firului.

— Și ceilalți doi? întrebă Mehmud.

— Prinde-i din urmă. Trebuie să fie pe drumul spre Peshawar. Încolțește-i și adu-i aici. Vreau să-i interoghez și să aflu pentru cine lucrează.

— Bine, șefu', spuse Iskander înainte să închidă.

*

* *

Miliția pakistaneză îi opri la cel de-al doilea punct de control după ce ieșiseră din Darra Adem Khiel. Așa cum prevăzuse Mercenarul, actele doctoriței Besson făcură minuni. Nici un milițian nu îndrăzni să ridice privirea spre tânăra europeancă însoțită de un bărbat. Petra se relaxase și se liniștise. Totul decursese cum nu se putea mai bine.

La un kilometru după punctul de control, ridică o clipă piciorul de pe accelerație și se întoarse spre Mercenar.

— Ce-ai pățit la ochi? întrebă ea.

Dar, spre deosebire de obiceiul lui, bărbatul cu banta neagră nu născoci pe loc o poveste.

— Îți promit că-ți voi spune, răspunse el. Mai târziu.

Observase în oglindă mașina Nissan Patrol care îi urmărise de la postul de control, a cărei culoare și aspect îi aminteau de automobilul pe care-l văzuse atunci când ieșise de la Ebneseena după uciderea lui Rahim Khan.

Gestul său nu-i scăpă Petrei care privi în oglinda ei retrovizoare:

— Crezi că ne urmăresc? întrebă ea, crispându-se din nou.

Mercenarul nu răspunse direct.

— Dumnezeule! murmură el. Probabil că ne-au urmărit de la venire. Au încetinit în același timp cu tine. Accelerează.

Petra acceleră atât cât îi permiseră Corolla și starea drumului. Jeep-ul Nissan acceleră și el.

— Încetinește, ordonă Forest.

Petra se conformă pe dată. Dar șoferul Nissan-ului, dându-și seama că fusese remarcat, nu încercă să facă la fel. Continuă să accelereze, distanța dintre ei micșorându-se văzând cu ochii.

Mercenarul strânse din dinți. Începea să semene mai mult cu un atac decât cu o urmărire. Privindu-l atent pe șoferul Nissan-ului, americanul fu aproape sigur că era pakistanezul cu care se întâlnise la ieșirea din cabina unde donase sânge la Ebneseena.

Începea să miroasă tot mai mult a ambuscadă.

— Accelerează! strigă Mercenarul. Lasă-mă pe mine la volan!

Regretă instantaneu că dăduse simultan cele două ordine. Petra întrebă descumpănită:

— Să accelerez și în același timp să te las la volan. Cum? Trebuie... să opresc.

Și, fără să vrea, trase de volan în stânga, traversă strada și

fu pe punctul de a se ciocni de stâncă. Mercenarul apucă volanul şi redresă maşina la ţanc. Apăsă cu piciorul drept pedala de acceleraţie chiar în clipa în care maşina reveni în poziţia iniţială.

— Haide, spuse el, fără mofturi. Vom schimba locurile.

Se strecură pe sub fata care se aşeză pe scaunul din dreapta şoferului, în timp ce el lua volanul.

Peste o secundă, scoase de la Corolla tot ce se putea. La fiecare hârtop, arcurile maşinii protestau energic. Volanul sărea în toate părţile, părând că vrea să scape din mâinile Mercenarului.

— Opreşte! urlă Petra. Vom muri amândoi!

— la priveşte în spate! Dacă opresc, ne vor ucide ei.

În ciuda eforturilor sale şi a ritmului impus motorului, Nissan-ul se apropia tot mai mult.

Atunci îşi aduse aminte de o străduţă transversală care străbătea muntele, pe care o remarcase la venire. Era mai curând o cărare pietruită în fundul unei virogi decât o stradă. Exact ce-i trebuia. Dar cât mai aveau până la ea?

Soarele începuse să apună, înroşind cerul care părea o placă din fier supraîncălzită. Şi, deodată, recunoscu locurile, după ce luă o curbă care îi ascundea de privirea urmăritorilor lor. Când ajunse în dreptul străduţei dintre două stânci, băgă într-a treia. Luă curba într-un derapaj controlat, care ridică un nor de praf galben. Fără să încetinească deloc, Corolla se angajă în coridorul strâmt.

O văzu cu colţul ochiului pe Petra pălind, pierzându-şi echilibrul şi agăţându-se de scaun. Dar fata era îndrăzneaţă. În ciuda panicii care o cuprinsese, se întoarse ca să-i supravegheze pe urmăritori. Peste o secundă, anunţă:

— Ne urmăresc, Nike. Nu a mers. Probabil că au văzut norul de praf ridicat de Corolla.

— Cel puţin, ştim ce intenţii au. E clar, pe noi ne urmăresc.

Ajunseră la capătul defileului. Trase de volan şi maşina sări de pe cărare. Începură să se zgâlţâie printre bolovani uriaşi care erau presăraţi pretutindeni. Norul de praf ascundea acum jeep-ul urmăritorilor. Dar Forest ştia că nu va avea mult timp un avantaj pe acest teren. Riscau ca în orice clipă să facă pană sau să rămână într-o groapă. În sfârşit, găsi ce căuta. Doi bolovani imenşi printre care era destul loc pentru ca micuţa maşină japoneză să treacă. Băgă într-a patra şi acceleră la maximum. Corolla se clătina, sărea, dar Mercenarul nu părăsi o clipă direcţia. Ceasul de bord arăta deja suta de kilometri la oră, când Petra înţelese ce voia să facă Forest.

— Nu! urlă ea înnebunită de frică. Nu va trece!

— Taci! Va trece! îi răspunse bărbatul.

Nu era convins. Dar trebuia să creadă că maşina va trece printre cei doi bolovani. Oricum, decizia fusese luată. Nu avea altă şansă să scape de Nissan-ul puternic de pe urmele lor.

CAPITOLUL IX

Cu mâinile încleştate pe volan, cu piciorul crispat pe accelerație, Forest văzu cum cei doi bolovani defilau de o parte și alta a mașinii. Imediat ce ajunse de cealaltă parte, trase de volan și execută un cerc acrobatic, aducând botul mașinii spre bolovani. Apoi frână. Ca să refuleze toată tensiunea pe care o acumulase în timpul periculoasei manevre, scoase un urlet prelung asemănător strigătului de atac al unei căpetenii indiene, menit să mobilizeze oamenii înainte de asalt.

Nu durase decât câteva secunde.

Orbit de praf, Iskander Mehmud nu-și dădu seama că gaura era prea strâmtă pentru jeep. De fapt, își dădu seama, dar prea târziu. În clipa în care călcă pe frână, ridicându-se aproape în picioare în încercarea disperată de a opri Nissan-ul, jeep-ul se înfipse între bolovani.

În Corolla, Mercenarul își scosese Tokarev-ul, gata să deschidă focul. Petra era în stare de șoc, părând paralizată. Aplecându-se deasupra ei, deschise portiera și o împinse cu putere afară, strigându-i:

— Adăpostește-te repede în spatele mașinii!

Apoi deschise portiera de pe partea lui și se postă în spatele ei, folosind-o drept scut. Când praful începu să se risipească, stătea cu Tokarev-ul ațintit spre jeep, gata să deschidă focul. Dar spectacolul care li se înfățișă înaintea

ochilor era amuzant, dacă ar mai fi fost în stare să râdă în urma emoțiilor prin care trecuseră. Mergând cu peste o sută de kilometri la oră, Nissan-ul se înfipsese practic ca o pană între cei doi bolovani. De sub capota contorsionată în urma impactului, ieșeau aburi rău prevestitori în lumina roșiatică a amurgului. Parbrizul se spărsese în urma impactului cu capul lui Iskander, care se prăbușise peste volan, aparent scos din luptă. Pe banchetă, nebun de furie, Abdul se zbătea zadarnic să deschidă cu umărul portiera blocată de stâncă.

— Fereastra este deschisă chiar înaintea ta, murmură Mercenarul printre dinți.

Ca și cum îl auzise, Abdul își dădu seama că Nissan-ul nu mai avea parbriz, și se zbătu să iasă pe această cale. Cu colțul ochiului, se asigură că Petra se adăpostise. O zări întinsă pe jos în spatele Toyotei. Când își îndreptă din nou privirea spre Nissan, Abdul se afla în picioare pe capotă.

În aer, pluteau încă praful și nisipul, ceea ce nu-i permitea lui Forest să-l vadă prea bine pe Abdul. Nu-și dădea seama dacă pakistanezul avea sau nu armă. Ucigașul aflat în solda lui McLinder sări pe acoperișul jeep-ului, și Mercenarul crezu că voia să fugă trecând peste automobilul imobilizat.

— *Hands up! Freeze!* strigă el.

Știind că Abdul nu se va conforma, se ridică ușor în spatele portierei pe jumătate deschisă, gata să tragă în picioarele celuilalt. Voia să-i facă pe nemernicii ăștia să vorbească, să audă din gura lor că erau trimiși de McLinder.

— *Hands up!* strigă el din nou.

Abdul se întoarse spre el și abia atunci îi ghici intențiile. Individul scosese cuiul unei grenade și se pregătea s-o arunce. Nu ca să fugă se cățărase el la înălțime, ci ca să aibă o mai bună poziție de tragere.

Mercenarul reflectă rapid. Nu în picioare. Pakistanezul se va prăbuși înainte și, dacă grenada amorsată se rostogolea pe capota Toyotei, Petra și Forest vor fi terminați. Nici în cap.

Pakistanezul risca să-şi continue din reflex gestul. Într-un interval prea scurt ca să poată fi măsurat electronic, Mercenarul viză spre abdomenul celuilalt şi apăsă pe trăgaci. O singură dată.

Calculase corect. Forest îşi dădu seama de asta când îl văzu pe Abdul ducându-şi mâinile la burtă şi scoţând un urlet de durere. Instinctiv, omul strângea la piept grenada amorsată. Se lăsă în genunchi şi se chirci. Grenada explodă când se rostogoli pe acoperişul Nissan-ului. Corpul lui Abdul fu expediat în aer şi căzu pe un bolovan, cu burta sfâşiată.

Iskander fu şi el aruncat din maşină. Forest îl văzu sărind câţiva metri în sus, ca un om-ghiulea de la circ, şi căzând pe nisip, în faţa jeep-ului.

Durerea îl trezi. Nu durerea aterizării. O durere mult mai crâncenă. Când ieşise prin ce mai rămăsese din parbriz, ucigaşul lui Rahim Khan îşi lăsase ambele braţe în Nissan. Un urlet de durere sfâşie tăcerea asfinţitului, urmat de un urlet isteric. Era Petra care clacase. Văzuse prea multe grozăvii în ultimul timp. Era mai mult decât putea îndura. Iar spectacolul lui Iskander cu cele două cioturi din care se scurgea un şuvoi de sânge era picătura care umpluse paharul. Forest îi trase o palmă care o ameţi. Nu era timp să se poarte cu mănuşi. Petra tăcu pe loc. Stând în genunchi în nisipul care se înroşea, Iskander imploră:

— Ucide-mă. Te rog. Milă...

Milă. Era ultimul lucru pe care îl simţea Mercenarul în privinţa nemerniculuí. Lui îi fusese milă când înfipsese stiletul în inima lui Rahim Khan? Căci, nu mai încăpea îndoială, el era ucigaşul. Forest îl recunoscuse.

— O.K., spuse el, îndreptând Tokarev-ul spre tâmpla lui Iskander. Te ucid, dar numai dacă-mi spui cine te-a trimis.

— McLinder, răspunse pakistanezul. Repede, ucide-mă.

— Este singur sau are complici? întrebă americanul.

Dar Iskander Mehmud nu răspunse. După cum nu va mai

răspunde niciodată la o întrebare. Gura lui căscată rămăsese imobilă, privindu-l fix pe Forest şi se prăbuşi pe spate. Inima îi cedase. Hemoragia se opri instantaneu. Sprijinită de aripa Toyotei, Petra plângea în hohote.

Fără să piardă timpul, americanul duse cele două cadavre în interiorul Nissan-ului – împingându-le prin parbrizul spart. Se scotoci prin buzunare, unde dădu peste câteva rezerve de gaz pentru brichetă pe care le sparse şi le aruncă în autovehicul. Aprinse bricheta Zippo, dădu foc unei bucăţi de hârtie şi o aruncă prin parbriz. Mâna îi tremură uşor atunci când îşi aprinse cu aceeaşi flacără o ţigară. Se terminase. Îşi putea permite acum să fumeze. Aşteptă ca focul să se întindă în tot Nissan-ul şi se întoarse spre Petra. Tânăra nu mai plângea şi între timp îşi ştersese frumoşii ochi verzi.

— Îmi pare rău, spuse el, nu aveam de ales.

Nemţoaica zâmbi slab.

— Mie îmi pare rău. Am fost... de-a dreptul jalnică.

Forest o ajută să se aşeze în Toyota şi se instală la volan.

— Nu vorbi prostii, Petra. Ai fost curajoasă. Doar că ai nevoie de odihnă. Profită de restul drumului ca să dormi puţin.

Tânăra se ghemui în scaun şi închise ochii. Forest tăcu şi porni motorul. Nissan-ul ardea în mijlocul flăcărilor şi al fumului negru printre cei doi bolovani. Era timpul s-o şteargă.

Soarele tocmai dispăruse în spatele munţilor când Mercenarul se întoarse pe drumul principal şi aprinse farurile. În spate, lumina roşiatică dovedea că Nissan-ul mai ardea. Chiar dacă, printr-un miracol, cineva ar fi ajuns acolo şi ar fi stins flăcările, nu şi-ar fi putut da seama ce se întâmplase. McLinder putea să-şi aştepte oamenii toată noaptea. Mercenarul intenţiona să regleze conturile cu el chiar a doua zi de dimineaţă.

*

* *

Mercenarul deschise ferestrele din susul pereților și aerul serii aduse puțină răcoare. Petra dormise tot restul drumului. Părea odihnită și aprecia pernițele de pe covor. Nici prin minte nu-i trecea să plece. După ce ascultase relatarea biografiei fetei ca studentă în Germania de Est, bărbatul simți venind inevitabila întrebare:

— Dacă nu sunt indiscretă, pot să aflu ce-ai pățit la ochi?

Mercenarul își aprinse o țigară și ridică din umeri, indiferent.

— Dacă te aștepți la fapte de vitejie, vei fi dezamăgită. Mi s-a întâmplat când aveam doisprezece ani.

Trase din țigară și tăcu un moment, după care spuse:

— Pe atunci, locuiam într-un sătuc de munte din Adirondacks și într-o zi un coleg m-a tras după el spre o baracă din lemn, unde tăietorii de lemne se strângeau ca să se distreze în ziua de leafă. Era un bar unde se făcea *striptease*. Pe scurt, simbolul tipic al decadenței capitaliste.

Petra râse.

— Bineînțeles, la vârsta noastră, nu ni se permitea să intrăm în acest loc al pierzaniei, continuă Mercenarul, trăgând din țigară. Dar amicul meu mi-a spus că găsise o gaură în perete, un nod care ieșise din scânduri, și că puteam zări fetele. Sigur că l-am urmat și m-am urcat pe un butoi pe care îl pusese sub gaură. Îmi lipesc ochiul de gaură. Privesc înăuntru. Și nu văd altceva decât întuneric.

Petra asculta atentă, încruntată.

— Dacă aș fi știut..., oftă bărbatul cu banta neagră. O secundă mai târziu, vedeam roșu înaintea ochilor. Adică sângele meu.

Tăcu.

— Ce se întâmplase? întrebă Petra.

Forest suflă fumul spre tavan, după care continuă pe un ton fatalist:

— Patroana barului descoperise gaura din perete. Şi, ca s-o ascundă, n-a găsit ceva mai potrivit decât să pună peste ea placa de tras la ţintă.

Petra adoptă un aer înţelegător şi ridică din umeri. Se uită un moment cu ochii ei de felină fix în ochiul verde-cenuşiu al bărbatului. O expresie enigmatică strălucea în privirea ei. Apoi, brusc, se ridică şi se îndreptă spre bucătărie, spunând:

— Am poftă de-o bere. Vrei şi tu?

Mercenarul încuviinţă din cap şi o privi dispărând în cealaltă cameră. Nu numai că era frumoasă, dar avea o eleganţă înnăscută, care atrăgea invariabil privirea spre partea unduitoare a anatomiei sale.

O clipă mai târziu, se întoarse cu două cutii de bere. Îi întinse o cutie Mercenarului şi se lăsă în genunchi pe perne, lângă el.

— Când eram copil, începu ea cu o voce stranie, voalată, îl auzeam pe bunicul meu spunând că într-o zi va pleca în concediu şi că nu va pierde ocazia să treacă prin Vest.

Mercenarul stinse ţigara, luă o înghiţitură de bere şi se întoarse spre ea.

— La televizor, nu se uita decât la emisiunile despre Vest. Nu vorbea decât de Occident. Nu visa decât să ajungă în Occident.

Petra Liebknecht tăcu o clipă, apoi continuă:

— A murit acum doi ani. În Est. Am înţeles atunci că nu era decât un vis care-l ajutase să reziste toţi aceşti ani. De fapt, nu intenţionase niciodată să ajungă în Occident. Era de ajuns să vorbească despre el. Mie nu-mi este de ajuns, însă. Am decis să trăiesc altfel.

— Şi ai făcut tot posibilul, comentă Mercenarul, derutat de ciudata mărturisire.

— De câteva zile, am înţeles că trebuie să trăiesc cu intensitate fiecare clipă, căci moartea poate lovi oricând.

Petra luă încă o înghițitură de bere, tăcu, apoi se strânse la pieptul lui Forest, murmurând:

— Vreau să facem dragoste, pentru prima dată în viața mea.

Era o cerere prea politicoasă. Ar fi însemnat să fie un adevărat bădăran ca să respingă o rugăminte atât de amabilă.

CAPITOLUL X

Prima rază de lumină tocmai atinse unicul ochi al Mercenarului când cineva ciocăni la uşă. Era ritmul convenit cu Jack Collins.

Forest se ridică, o trimise pe Petra în baie şi-i ascunse hainele sub perne. Abia avu timp să-şi pună nişte indispensabili şi să ajungă la uşă, când Collins bătu din nou.

— Bună ziua, Nike. Nu eşti prea matinal pentru cineva care vrea să ajungă la Darra dis-de-dimineaţă.

Mercenarul închise cu o lovitură de picior uşa în spatele lui Collins, care intră cu o valiză metalică.

— Aici ai tot ce-ai cerut, spuse el, zâmbind.

Mercenarul ezită. Să-i relateze ultimele evenimente? Hotărî să nu-i spună nimic. Nu că nu ar fi avut încredere în Collins, dar nu vedea motivul.

Găsi în valiză un Kalaşnikov AK-47 tip comando cu crosă pliantă, patru încărcătoare rapide şi suficiente cartuşe ca să pornească un adevărat asediu.

Trezit de-a binelea la vederea materialului de calitate, Mercenarul luă arma, o examină, apoi o puse în valiză, după ce-i verificase mecanismul.

— Perfect, Jack, aprecie el. Cafea?

— Nu, mulţumesc, spuse Jack Collins. Trebuie să fug. La o întâlnire. Un şofer ţi-a adus maşina în faţa porţii, adăugă el întinzându-i nişte chei. Este un Nissan Patrol cu motor cu şase cilindri, cel mai mare model. E bine?

— Foarte bine, Jack, răspunse Mercenarul, gândindu-se că era urmărit peste tot de această marcă de maşină.

Collins plecă. Mercenarul se uită la ceas. Ora şapte fără un sfert. Se decise să mai doarmă şi se aruncă pe perne. În ajun, eleva Petra Liebknecht se arătase tot atât de înzestrată pe cât era de exigentă şi de pofticioasă în ce privea amorul. Iar iniţiativele ei fuseseră de-a dreptul lăudabile.

Închise pleoapa, astfel încât nu auzi uşa de la baie deschizându-se. N-o auzi pe Petra venind uşor şi lăsându-se în genunchi lângă el.

Dar îi simţi mâinile care îi scoteau încet indispensabilii. Mormăi şi încercă să scape, dar ea îl prinse cu fermitate. Părea hotărâtă să înveţe şi mai mult decât în seara precedentă. Şi găsi argumente convingătoare care să-i trezească dorinţa. Degetele ei fine începură să-l maseze uşor. Râse înfundat când îl văzu pe Nike încordându-se, apoi îi şopti numele.

Deschise ochiul şi zâmbi când o văzu străduindu-se să-i provoace plăcere. Fata era învelită într-un prosop alb. În ciuda dimensiunii prosopului, acesta nu reuşea să-i ascundă rotunjimile.

Se ridică în şezut, o prinse pe Petra de umeri şi o aruncă pe spate pe perne. Ea îl privi zâmbitoare. Aştepta. Forest urmări cu vârful degetelor conturul buzelor ei lărgite în zâmbet. Apoi se aplecă înainte, mângâindu-i gâtul, şi nodul prosopului se desfăcu, eliberând un sân alb cu un sfârc roz întărit. O sărută delicat pe sfârc. Petra gemu şi pronunţă câteva silabe nearticulate. Corpurile li se atinseră şi scoaseră în acelaşi timp un suspin voluptuos.

Forest simţea sub pântecele lui pe cel al Petrei unduindu-se într-un ritm rapid; pe spate simţea răcoarea care pătrundea prin fereastră, iar între picioare, mâinile fetei care îl trăgeau spre ea. Nemairezistând, îşi strecură o mână sub corpul ei, o ridică uşor şi o penetră brusc. Ea îl aştepta şi scoase un geamăt prelung:

— Nike... Nike...

Corpul ei atletic se cambră, ridicându-l aproape de la pământ. Îşi redresă capul şi începu să-l muşte de gât, ceea ce dezlănţui ardoarea Mercenarului. Apucă un sân şi începu să-l maseze energic.

Ea scoase un oftat profund, de eliberare, se încordă din toate puterile sub atacul repetat al bărbatului, apoi scoase un strigăt ca şi cum era surprinsă de senzaţiile sublime şi absolut noi pe care le trăia. Îşi încolăci picioarele musculoase în jurul lui ca să-l simtă mai bine în ea, apoi se abandonă fără rezerve orgasmului.

După care îl însoţi cu o grijă mişcătoare pe Mercenar până când atinse şi el culmea plăcerii, legănându-l cu tandreţe şi murmurându-i cuvinte dulci la ureche.

După aceea luară un mic-dejun frugal, apoi Petra făcu un duş, se îmbrăcă şi-l sărută pe Forest.

— Trebuie să ajung la Ebneseena, spuse ea.

— Du-te mai întâi să ceri azil politic în RFG, o sfătui Forest.

— Am legitimaţie de refugiat.

Mercenarul nu-şi putu reţine un zâmbet cinic.

— De ce nu ceri cetăţenie pakistaneză din moment ce eşti aici? Ar fi şi mai bine dacă te-ai mărita cu un localnic. Nimic nu este mai plăcut decât viaţa într-un harem.

Fata se răzbună dându-i un bobârnac pe burtă şi ieşi în stradă.

*

* *

Sean McLinder se plictisise în cele din urmă să-i mai aştepte pe Iskander şi Abdul. Obosit, ameţit de alcool, adormise pe şezlongul din seră.

Soarele era sus când un urlet îl trezi din somn. Era alarma de la poarta exterioară a proprietăţii sale. Imbecilii de Iskander şi Abdul probabil că făcuseră vreo manevră greşită când se întorseseră.

Mac se frecă la ochi şi se îndreptă conştiincios spre ecranul de control din salon. Nu se întâmpla pentru prima dată. Şi probabil nu va fi nici ultima dată. În cazul unui atac, avea în casă patru gorile înarmate. Îşi simţi gura năclăită. Nu era în stare să meargă repede. Când apăsă butonul şi ecranele se aprinseră, era prea târziu. Văzu poarta deschisă, zări două gărzi de corp inerte; celelalte două gorile se năpustiseră în ajutorul primilor şi fuseseră ucişi pe peron. Un camion necunoscut tocmai se oprise în faţa intrării clădirii principale. Sean McLinder se simţi cuprins de panică. Se năpusti spre seră să-şi ia pistolul Smith & Wesson, lăsat din neglijenţă pe masa din marmură.

Doi oameni îşi făcură apariţia în grădină. Dându-şi seama că era atacat de un comando de profesionişti rapizi şi eficienţi, fostul agent CIA consideră că era mai prudent să nu opună rezistenţă. Oricum, masa pe care era revolverul se afla prea departe. McLinder se pregăti să-şi negocieze viaţa contra unei sume importante de bani.

Totul avea un preţ. Iar Sean McLinder ştia asta mai bine ca oricine. Ridică liniştit mâinile deasupra capului şi aşteptă.

Afară, John Lessing şi Zap Domino ajunseseră aproape lângă geamul serei când îl văzură pe McLinder ridicând mâinile.

— Atenţie! şuieră Lessing. Ce face?

— Este un vulpoi, spuse Domino. Doar am fost avertizaţi. Aruncă-te la pământ şi trage în acelaşi timp cu mine.

John Lessing şi Zap Domino se aruncară simultan la pământ şi deschiseră focul cu armele lor Colt 45 echipate cu amortizoare Sionics. McLinder zâmbea. Şi brusc, geamul serei sări ţăndări. Zgomotul geamului spart fu ultimul zgomot pe care-l mai auzi. O fracţiune de secundă mai târziu, glonţul lui Domino îi străpunse cutia toracică în timp ce glonţul lui Lessing îl atinse în gură. Glonţul tras de jos în sus îi sparse dinţii, îi traversă capul şi-i zbură partea de sus a craniului, care se roti în aer şi se lipi pe tavan.

*
* *

Modelul Nissan Patrol ultimul răcnet era o bijuterie. Pe drumul spre proprietatea lui Sean McLinder, Mercenarul dădea impresia unui puşti de bani gata care se mândreşte cu jucăria lui nouă. Aproape îi părea rău că distrusese în ajun o maşină identică – cea a lui Iskander şi Abdul.

Rememorând indicaţiile date de Collins, coti la dreapta şi opri maşina. Urma un kilometru de mers pe jos până la proprietatea lui McLinder.

Soarele se aprinsese nemilos deasupra câmpiei şi americanul ajunse la poartă, năduşit. Stupoare. Poarta era deschisă. Collins, care descrisese locurile ca pe un adevărat buncăr, exagerase probabil ca să-l convingă să fie prudent. Forest se gândise la început să facă o mică plimbare de recunoaştere a locurilor. Dar ocazia era prea frumoasă ca să nu afle mai multe. Privi în stânga, apoi în dreapta. Nimic suspect. Ridică siguranţa Tokarev-ului şi îl strecură în centură sub haina lungă a *shalwar kamiz*-ului. Veştmintele indigene nu erau soluţia ideală atunci când era vorba să scoată rapid arma, dar erau perfecte ca să treacă neobservat. Traversă drumul. Privi spre grădini. Nu se vedea nimic în afara unui camion parcat în faţa peronului. Forest făcu încă un pas, lipindu-se de zid.

Atunci zări sângele de pe aleea de pietriş. Forest scrâşni din dinţi. McLinder fusese atacat. De către cine? Mercenarul reflectă o clipă. Probabil membrii triadelor din Hong Kong care, anticipând exilul forţat din 1997, începeau să se implanteze în alte zone, eliminând concurenţa cu blândeţea lor binecunoscută. Conform unui raport recent al DEA, Peshawar era o mină de aur pentru răufăcătorii de toate genurile. Se estima că cincizeci la sută din heroina vândută pe piaţa americană proveneau de fapt din Semiluna de Aur.

Mercenarul nu se temuse niciodată de pericole. Cu toate

acestea, nu avea înclinații sinucigașe. Să se arunce de unul singur într-o luptă dintre bande rivale, chiar atunci când miza erau armele sau drogurile, era cel mai sigur mijloc să sfârșească sub lama unui brici.

Se răsuci ca să se îndrepte spre mașină și să se întoarcă la Peshawar, când o voce îi ordonă scurt:

— *Hands up! Don't move or I'll blow your brains out*[1]*!*

Erau zile în care norocul era de partea lui, dar alte zile.... Forest își dădu seama că cel care vorbise stătuse ascuns în spatele gheretei de la intrare în timp ce el examina locurile. Îl observase probabil de când sosise și văzuse că era înarmat.

— *Drop your gun, man*[2], adăugă omul.

Așa era, îi văzuse arma.

Atunci conștientiză Forest că fusese interpelat nu într-o limbă locală, ci în engleză. Și cu un arhicunoscut accent ce provenea din Deep South. Aruncă prudent Tokarev-ul, apoi își încercă norocul:

— *Hey, man, you're an American, ain't yah*[3]*?*

— Și ce dacă, Ducon? Te-am întrebat eu dacă bunică-ta are sifilis?

Dăduse greș. Cu un stil mai elevat, ar fi obținut mai mult. La fel și cu un ton mai glumeț.

— Întoarce-te încetișor, spuse glasul americanului. Ai înțeles ce ți-am spus? Dacă miști un deget, te ciuruiesc.

Forest se întoarse, respectând sfaturile celuilalt. Brusc, se gândi la altă posibilitate. Posibilitate care nu se va potrivi cu misiunea sa, dar care îi permitea să trăiască mai mult decât dacă ar fi căzut peste o bandă de traficanți sau un comando trimis de triade.

Statura atletică a omului pe care-l descoperi la celălalt capăt al revolverului Smith&Wesson model 29 îi confirmă bănuiala.

[1] Mâinile sus! Nu mișca sau îți zbor creierii! (n. tr.)
[2] Aruncă arma, amice! (n. tr.)
[3] Hei, amice, ești american, nu? (n. tr.)

Modul caracteristic în care ținea enormul revolver Magnum 44 era încă un element în favoarea presupunerilor sale.

Probabil o altă divizie a Serviciilor Secrete americane primise ordin să-l elimine în bârlogul lui pe Sean McLinder. Fapt care nu era o garanție pentru bărbatul cu banta neagră că va scăpa cu viață. Adeseori, ucigașii angajați de Serviciile Secrete nu erau cu nimic mai buni decât cei pe care trebuia să-i lichideze. Între ei exista o singură diferență – lucrau în slujba unei mari puteri democrate, iar victimele lor erau niște proscriși. Dar, dacă Forest își juca bine cartea, putea obține cel puțin o amânare. Putea încerca să le explice, doar nu-l vor doborî fără drept de apel, ca pe un răufăcător.

— Înapoi! ordonă omul cu Smith&Wesson. Oprește-te la trei metri de arma ta.

Mercenarul tocmai vru să deschidă gura să-i explice tipului că apăra interesele SUA, când se auzi un zgomot de pași furișați, în spatele lui, făcându-l să se întoarcă instinctiv.

Nu-și termină însă mișcarea de rotație. În aceeași clipă, capul îi explodă sub impactul unei dureri atroce, însoțită de o strălucire albă orbitoare. Se prăbuși într-un vârtej de bolovani, arbori, cer albastru și de raze orbitoare.

Rămase întins pe spate, amețit, dar conștient, încercând să oprească dansul stelelor roșii din fața ochiului, scânteile albe și soarele care îi ardea retina.

Încercă din nou să explice:

— *I... I am a...*

— Da, mormăi omul înarmat. Știm că ești american din SUA, și ni se fâlfâie.

Apoi spuse către confratele său care îl lovise pe Forest pe la spate:

— Mai înmoaie-i puțin oasele, Zap. Văd că are capul tare și nu i-a ajuns.

Un alt junghi îi sfâșie craniul, smulgându-i un țipăt. Stelele roșii se înmulțiră. Apoi dispărură în spatele unui ecran complet negru.

CAPITOLUL XI

— Opriți-vă, dracilor!

Urletul îl trezi pe Mercenar şi trecură câteva secunde până când îşi dădu seama că el urlase. Îi era cald aşa cum nu-i mai fusese niciodată. Haina sa afgană era udă de transpirație. Nu vedea clar, dar distingea deasupra capului frunzişul tropical de pe care şiroia apa. Ce căuta în junglă? Apoi îşi dădu seama că nu era o junglă, ci o seră. Şi îşi aminti ce se întâmplase. Proprietatea lui Sean McLinder. Tipul cu Smith&Wesson. Loviturile în cap cu patul armei.

— La cine te referi? întrebă o voce care graseia.

Mercenarul se întoarse cu mari eforturi ca să vadă cine se afla la sursa poluării fonice şi nu-şi putu reține o tresărire de dezgust când îl văzu pe proprietarul vocii. Omul era un monstru uriaş, cu mâini cât două la un loc, cu ochi de peşte şi cu un profil ce semăna uluitor de mult cu cel al unui porc mistreț.

— Am visat, spuse Forest. Am avut impresia că mă ciuguleau de cap sute de păsări.

— Asta din cauza lui Zap, spuse intelectualul de serviciu, când loveşte, nu glumeşte.

Zap. Un nume de reținut.

Vederea Mercenarului începea să se limpezească şi făcu turul împrejurimilor. Un geam al serei era făcut țăndări, dovadă că avusese loc o încăierare. Ridicându-se puțin, Forest

descoperi şi alte indicii, mult mai grăitoare. Cinci cadavre erau întinse pe jos, în stânga. După haine şi statura înaltă, îl recunoscu pe Sean McLinder, care zăcea mort alături de gorilele sale. Nu l-ar fi putut identifica după figură, pentru că gloanţele de calibru mare îi zburaseră jumătate din cap.

Mâna dreaptă a Mercenarului era legată cu cătuşe de o conductă de apă. Nu era o poziţie prea confortabilă, dar avea ceva liniştitor. Doar poliţiştii foloseau cătuşe.

— Aş zice că ai avut noroc, spuse omul cu chip de mistreţ. Dacă ar fi fost John cu noi, acum erai la fel de rece ca ceilalţi.

— John?

— O să vezi..., evită omul să-i răspundă, pe un ton cu subînţelesuri.

*
* *

Strada Bibi Mehru era înţesată de soldaţi afgani, în uniforme militare şi cu chipiuri de culoarea nisipului, şi tineri recruţi din armata sovietică îmbrăcaţi în uniforme verde-oliv. Imobilele părăginite de două şi trei etaje aminteau mai curând de arhitectura est-europeană decât de cea asiatică. Încă de la începutul războiului, populaţia din Kabul ajunsese de la şapte sute cincizeci de mii la două milioane de locuitori şi străzile gemeau de oameni prost îmbrăcaţi.

După ce plecă de la aeroport, jeep-ul lui Gulbuddin Babrakzai ajunse în cartierele din nord-estul oraşului şi porni spre vârful colinei unde se afla *Mailmah Pall*. Calitatea sa de ofiţer KHAD îi aduse un salut respectuos din partea soldaţilor din cele trei posturi de control care păzeau hotelul. În sfârşit, şoferul opri în faţa hotelului şi Gulbuddin intră într-un hol ce amintea de decorul abandonat într-un studio de cinema. Holul slab luminat era pustiu, dar se vedeau peste tot dovezi ale

faptului că odinioară aici fusese un hotel. Pe ici-pe colo, panouri îngălbenite anunțau: „ACCEPTĂM CARDURI AMERICAN EXPRESS". Biroul lui Pan Am era intact, dar plin de praf. În buticul cu cadouri și suveniruri se mai vedeau vechi cărți poștale și reviste.

Gulbuddin trecu prin fața recepției goale și se îndreptă cu pași siguri spre birourile conducerii, care erau acum ocupate de Faizl Ghazni.

Oameni îmbrăcați în *shalwar kamiz* de culoare galbenă stăteau de gardă în fața ușii. Îl recunoscură imediat pe Gulbuddin Babrakzai și-l lăsară să intre fără să-i ceară permisul.

Ghazni era un om viclean și deosebit de inteligent care știuse întotdeauna să iasă basma curată din situații delicate. Avea probabil și alte calități din moment ce ajunsese să dețină un post de responsabilitate în cadrul Serviciului Secret afgan, în ciuda peripețiilor războiului și a loviturilor de teatru ale Moscovei, ultima de acest gen fiind înlocuirea lui Babrak Karmal de la conducerea partidului comunist din Afganistan.

Dar acum Ghazni era agitat și stupefiat. Ascultă fără un cuvânt relatarea lui Gulbuddin, apoi comentă:

— Bungalovul lui Deterding era sub supraveghere. Ceea ce înseamnă că CIA a primit întăriri. Ai aflat ce s-a întâmplat acasă la McLinder?

— Nu am putut afla nimic, răspunse Gulbuddin. Ușile sunt supravegheate și cunosc dispozitivele de protecție a proprietății. Crede-mă, nu ar fi putut să intre nimeni fără să fie observat. Sunt camere de luat vederi peste tot.

Faizl Ghazni era un bărbat înalt, cu barbă, și masiv, de cincizeci de ani. Se ridică și se plimbă de colo-colo prin birou, fără un cuvânt. Apoi brusc se așeză pe un colț al biroului și se întoarse spre Gulbuddin.

— Ai dreptate, spuse el, nu poate fi decât mâna CIA. Probabil că au mirosit ceva. Poate chiar l-au suprimat pe

McLinder. Ceea ce nu-mi convine absolut deloc acum...

— Dimpotrivă, îl corectă Babrakzai. Dacă privim lucrurile din altă perspectivă, este mai bine aşa.

Omuleţul cu cap de viezure nu mai dăduse dovadă niciodată de o asemenea insolenţă faţă de superiorul lui. Faizl Ghazni îl privi atent, încruntându-se.

— Explică-te, Gulbuddin.

Babrakzai îşi adună gândurile şi spuse:

— Am discutat mult cu Omar Rahmatullah despre asta şi am ajuns la o concluzie care mi se pare evidentă. Cum CIA îşi dăduse seama că filiera sa care-i aproviziona cu arme pe mujahedini avea breşe, era mai bine să-l scoatem pe McLinder drept ţap ispăşitor. Ne gândisem chiar să accelerăm procesul, făcându-l să pară mai vinovat decât este. Compatrioţii lui au fost însă mai rapizi decât am plănuit. Bag mâna-n foc că, în clipa în care vorbim, McLinder nu mai este pe lumea asta.

— Şi RPG-7 pe care le aştept? întrebă Ghazni, iritat de satisfacţia subordonatului său.

— Va trebui să le aşteptăm mai mult decât prevăzusem, spuse Gulbuddin. Dar, dintre două rele, trebuie să-l alegem pe cel mai mic. Fie aşteptăm ca succesorul lui McLinder să binevoiască să trateze cu noi, fie ne schimbăm furnizorul. Dar nu vă ascund că ultima variantă ne va costa mult mai scump decât prima.

— Şi de ce crezi că succesorul lui McLinder va accepta să facă afaceri cu noi?

— Nici un american nu poate rezista ispitei de a câştiga bani frumoşi, răspunse Babrakzai pe un ton filozofic. Mai ales un asemenea câştig.

*

* *

— Uite că John şi Zap se întorc, spuse Mistreţul.

Forest îşi întoarse privirea spre uşa serei. Îi văzu pe cei

doi intrând; unul dintre ei era Zap, cel care-l lovise, iar celălalt, amicul lui, John Lessing cu fața numai zâmbet.

— Salut, Nike, spuse Lessing. Gata siesta?

— Nemernicule! mormăi Mercenarul. Ce naiba învârți aici?

Înainte să răspundă, Lessing își aprinse o țigară Camel, pe care o strecură pe sub mustața bărbatului cu banta neagră, după care rânji:

— Fumează, amice. Știu că ai draci când rămâi fără tutun.

Se lăsă pe vine, desfăcu cătușele și făcu prezentările.

— Ernst, spuse el, arătând spre Mistreț. Și Morris, specialistul în arme albe.

În aceeași clipă, în seră intră un alt om, care spuse:

— Nimic. Nici o dovadă că sustrăgea arme.

Mercenarul înțelese.

— Blake, adăugă Lessing, dar... cred că voi doi vă cunoașteți...

Forest încuviință. Era individul care îl luase prin surprindere la poartă.

— Și Zap Domino, încheie John Lessing, arătând spre ultimul venit, un brunet cu o mustață la fel de stufoasă ca a Mercenarului.

— Salut, Zap, spuse Forest pe un ton jovial. Se pare că tu eşti cel care mânuieşte atât de bine patul armei.

Își masă capul și se strâmbă.

— Ei..., spuse Zap Domino. Nu... aveam de unde să știu că suntem colegi.

Îi întinse mâna, spunând:

— Hai, Nike, fără resentimente...

Mercenarul se apropie, masându-și încheietura mâinii, și, când ajunse lângă Domino, pumnul său porni ca din puşcă. Lovitura îl nimeri pe Domino drept în bărbie și-l aruncă pe spate în mijlocul vegetației luxuriante din seră.

— Fără resentimente, spuse Forest.

Lessing izbucni în hohote.

— Şi acum, continuă Mercenarul, aş vrea s-aud ceva mai multe informaţii.

— Vino, spuse Lessing.

Cei şase oameni intrară în camera alăturată.

— Iată, începu Lessing, aşezându-se pe un fotoliu din paie. Contrar a ceea ce credea Consiliul Naţional de Securitate, Direcţia Operaţiuni a CIA conducea o anchetă discretă privind breşa apărută în filiera de aprovizionare cu arme a mujahedinilor afgani. În urma anchetei, s-a aflat rapid că defunctul nostru amic McLinder era responsabil de sustragerea de arme.

— Bine, interveni Forest, nu-i nevoie să intri în amănunte. Cu subtilitatea care o caracterizează, Divizia de Operaţiuni în Asia a trimis apoi o echipă care avea sarcina să-l elimine pe responsabil. Iar echipa sunteţi voi.

Lessing încuviinţă din cap.

— Bandă de imbecili! spuse Forest. Scopul nu este să-l lichidăm pe McLinder. Trebuie să distrugem întreaga reţea prin care sunt sustrase armele. Altfel totul va începe imediat după numirea succesorului lui.

— Ei! Uşor..., spuse John Lessing. Fii mai politicos. Dacă nu ţi-aş fi recunoscut mutra şi n-aş fi trimis un mesaj la Langley, ai zăcea acum lângă McLinder...

Mercenarul trase furios din ţigară şi-i adresă lui Lessing un zâmbet care aducea mai mult cu o strâmbătură.

— OK, John. Ştiu că nu ai nici o vină. Mă înnebuneşte compartimentarea asta a Serviciilor Secrete. CIA a acţionat din nou pe furiş, fără să spună nimănui...

Lessing dădu din umeri, cu un aer resemnat.

— Astăzi au luat legătura cu Consiliul Naţional de Securitate, răspunse el, aprinzându-şi o ţigară. Am primit răspunsul lor. Tu ţii acum frâiele, mercenar de doi bani. Eu şi cu oamenii mei îţi stăm la dispoziţie.

Forest trase adânc fumul în piept. Știa că scăpase ieftin. Dacă Lessing nu ar fi avut inițiativa să-i contacteze pe cei de la Langley, și dacă cineva de la Langley n-ar fi înțeles că era esențial să se pună de acord cu Consiliul Național de Securitate, bărbatul cu banta neagră devenea un martor incomod. Drept urmare, ar fi fost suprimat de omul cu chip de mistreț sau de Zap Domino. Din rațiuni de stat...

— Mulțumesc, John, spuse el cu simplitate.

John Lessing răspunse cu aceeași simplitate:

— Dacă odată vom fi în poziția celuilalt, sper că-ți vei aduce aminte de ce-am făcut pentru tine.

Forest dădu din cap. Cei doi se înțelegeau fără multe vorbe. Mercenarul știa că Lessing tocmai îi salvase viața. Lessing știa că Mercenarul își va achita datoria față de el când va veni momentul.

— Trebuie să găsim ceva, acum când martorul nostru numărul unu a dat ortul popii, spuse el, strivind chiștocul țigării într-o scrumieră verde.

— Îți stăm la dispoziție, repetă Lessing.

Și, deodată, Forest sări de pe fotoliu. Găsise ce căuta.

— John, spuse el, există un singur mijloc să reparăm prostia pe care ați făcut-o eliminându-l pe McLinder. Și chiar am nevoie de tine. Pregătește-mi o biografie detaliată a lui Sean McLinder. Apoi...

Lessing îl întrerupse:

— Precis există și altă cale, Nike. Gândește-te. Ai toate șansele să-ți lași pielea într-o asemenea acțiune. Rahmatullah este un pathan, un om crud. Cât despre KHAD, nu-i nevoie să-ți mai spun nimic...

Un zâmbet sălbatic apăru pe fața Mercenarului. Nici pathanul și nici KHAD nu-l vor putea opri. Mujahedinii afgani își meritau armele.

— Las-o baltă, John, spuse el decis. Pregătește-mi ce ți-am cerut. Începând de mâine dimineață, sunt prietenul apropiat al

lui Sean McLinder. Voi fi în primele rânduri la ceremonia funebră. Şi, bineînţeles, eu voi fi cel desemnat din întâmplare de CIA să-l înlocuiesc pe fidelul furnizor de arme care a fost asasinat cu laşitate de... de...

— Să zicem că de triade..., sugeră John Lessing.

— De ce nu? răspunse Mercenarul.

Era plauzibil şi corespundea întocmai cu gândurile lui Forest înainte să-şi fi dat seama că Mistreţul şi colegii săi erau trimişi de CIA.

CAPITOLUL XII

Grație informațiilor furnizate de Lessing, Forest cunoștea trecutul lui McLinder pe din afară. Mulțumită lui Collins și a unui prieten al unui prieten de-al lui, care deținea un post important în Divizia Specială, ancheta ajunsese la concluzia că la mijloc fusese mâna triadelor. Și, datorită talentului său actoricesc, Mercenarul jucase convingător în rolul prietenului profund afectat în timpul funeraliilor lui Mac.

Trecuseră de atunci trei săptămâni și se instalase în casa răposatului McLinder. Cu greu îi adormise neîncrederea lui Rahmatullah și, mai ales a lui Babrakzai. Dar reușise în cele din urmă. A doua zi, pathanul avea întâlnire cu „înlocuitorul" lui Sean McLinder în filiera de livrare a armelor de către CIA. Acum, Mercenarului nu-i mai rămânea decât să organizeze o reuniune la care să fie prezenți toți cei interesați în sustragerea de arme, și să-i elimine.

Cum avea nevoie de oameni, iar rebelii afgani erau cei mai afectați de dispariția armelor, decise să apeleze la ajutorul lor.

Mercenarul opri Nissan-ul la o sută de metri de cartierul general al FNIA și continuă drumul pe jos, cu Tokarev-ul ascuns la subțioară într-un toc Alessi furnizat de Jack Collins. Era ora două după-amiaza. O căldură sufocantă încărcată cu umiditate cotropise întregul oraș și conferea o aparență și mai părăginită casei de la periferie. Zidurile erau crăpate.

Tencuiala de culoare galbenă care căzuse de pe pereți zăcea printre buruienile care invadaseră fâșiile de pământ din curte. Pe stradă, la acea oră, era puțină lume. Câțiva bărbați se adăposteau sub umbra cedrilor înalți de pe marginea străzii plină cu hârtoape. Nici o femeie.

În fața grilajului sediului FNIA, șase tineri se plimbau de colo-colo liniștiți. După pielea lor mai albă decât cea a pakistanezilor, Mercenarul își dădu seama că erau afgani. Umflăturile care anunțau prezența discretă a armelor sub vesta hainei afgane dovedeau faptul că erau mujahedini însărcinați cu paza sediului. Privirile nonșalante, dar în realitate foarte atente cu care-l urmăriră în timp ce se apropia, îi confirmară bănuielile. Nu așteptă să ajungă lângă ei ca să-și anunțe intențiile:

— Am venit să-l văd pe Tawiz Sherzai.

Un mujahedin care nu avea mai mult de douăzeci de ani îi făcu semn să se oprească și să se lase percheziționat.

— Tawiz Sherzai, repetă Mercenarul. Am venit să vorbesc cu el. Am întâlnire cu el.

Mujahedinul se apropie de el, neîncrezător. Nu spuse nimic, ca și cum Forest nu merita un răspuns. Deși îl înțelese, atitudinea celuilalt începea să-l scoată din sărite pe Mercenar. Simțea că-i sare țandăra.

— Ia spune, tinere, mormăi el. Dacă așa îi primești pe prieteni...

În clipa în care rosti fraza, văzu doi mujahedini ieșind din grădină pe o portiță care dădea spre o alee ce înconjura casa. Era clar că FNIA nu lăsase nimic la voia întâmplării. În agitația din Peshawar, unui rebel afgan îi era imposibil să se ascundă. Chiar dacă și-ar fi schimbat lunar sediul, se făceau imediat remarcați de mulțimea de curioși pe care prezența lor o atrăsese în oraș. Nu le rămânea decât să asigure protecția șefilor lor, în loc să încerce să păstreze un secret care nu putea fi păstrat mult timp.

Cei doi mujahedini dădură ocol grilajului şi se apropiară de Mercenar, prin spatele său. Tânărul stătea la câţiva paşi de el, pe trotuarul crăpat. Alţi doi tineri păzeau poarta principală. Ceilalţi trei se plimbau pe stradă, cu un aer detaşat. În caz că o patrulă de poliţie ar fi sosit pe neaşteptate. Forest observă şi faptul că pakistanezii care stătuseră de vorbă sub arbori dispăruseră. „Imposibil!" îşi spuse el. Doar nu va fi obligat să deschidă focul împotriva rebelilor afgani în mijlocul unei străzi din Peshawar!

— Sherzai! exclamă el. Înţelegeţi sau ce naiba? Am venit să vorbesc cu comandantul Sherzai!

Tânărul afgan îl privea, ţinând un ochi închis. Forest cântări ce şanse avea. Şansele erau extrem de puţine împotriva a opt rebeli bine antrenaţi care îl încercuiseră deja.

— Tawiz Sharzai! Îţi spune ceva?

Nici o reacţie. Probabil că pronunţa greşit.

Nici nu se gândea să plece fără să se întâlnească cu şeful afgan. După ce reperă poziţia fiecărui om, Forest se decise să-l atace pe cel care se afla mai aproape de el, şi anume tânărul care-i făcuse semn să se oprească. Dacă se mişca rapid, îl putea apuca de poalele hainei şi să-i lipească de tâmplă Tokarev-ul înainte să aibă timp să-şi scoată arma. Rămânea apoi de văzut care va fi reacţia celorlalţi. Dacă erau rezonabili, îl vor lăsa să intre în sediu însoţit de colegul lor ca ostatic. Dacă nu erau rezonabili, vor fi doi morţi pe trotuar. Frumoasă perspectivă, având în vedere că el urma să fie unul dintre cei doi morţi!

Mercenarul făcu un pas înainte, decis să încerce tot posibilul. Îl văzu pe afgan ducând mâna spre umflătura de sub haină. Tânăr, dar avea reflexele unui profesionist. Americanul se încordă gata să sară şi să-l prindă din zbor, când o voce care venea din grădină îl făcu să întoarcă privirea într-acolo.

*
* *

— Te ştiam mai neîncrezător, Omar, spuse Gulbuddin Babrakzai. De unde ştii că tipul nu a fost trimis de CIA?

Omuleţul cu figură de viezure mergea în sus şi-n jos, nervos şi încruntat.

— *Este* trimis de CIA, rânji pathanul. Ca să-l înlocuiască pe Mac. Ce-ţi trebuie mai mult?

Ofiţerul KHAD se aşeză la masa din marmură stil Napoleon, un obiect de lux de neînchipuit într-o ţară în care nouăzeci şi nouă la sută din populaţie nu aveau nici măcar un scaun în casă.

— Ascultă, Omar, am trimis oameni în recunoaştere. Are cinci gărzi de corp. Casa este o adevărată fortăreaţă.

— Este fortăreaţă încă de pe când trăia nefericitul nostru prieten McLinder, observă Omar Rahmatullah.

Gulbuddin îl privi cu atenţie. Avu impresia că în privirea verde a pathanului vede simbolul dolarului. Ştia că nu putea face nimic ca să-l readucă pe Rahmatullah pe calea prudenţei.

— Şi Roy Deterding? spuse el. Şi cei doi oameni ai mei care au fost ucişi când i-au vizitat bungalovul?

— După cum spune Nike Forest, Deterding era cu adevărat ziarist la *Washington Post* şi ancheta dispariţia armelor furnizate de CIA rebelilor afgani. Un ziarist mai aventurier şi mai plin de sine decât alţii, asta-i tot.

— Ceea ce nu i-a purtat noroc. Şi cel care i-a eliminat pe Aqa Mohammad Sehtu şi Nazar Nasrudin tot ziarist era?

Pathanul se ridică şi se întinse cu insolenţă, ca pentru a-i demonstra lui Gulbuddin diferenţa de înălţime dintre ei.

— Mă întâlnesc cu Forest mâine dimineaţă, spuse el cu autoritate. Se pare că are probe care dovedesc faptul că Deterding era ziarist. Cred că poate explica şi motivul pentru care în bungalovul lui se afla cineva după moartea sa.

— Să sperăm, mormăi Gulbuddin, înmuindu-şi buzele în ceaşca cu ceai negru. Dacă nu, nici nu poate fi vorba să se întâlnească cu Faizl Ghazni.

Rahmatullah izbucni într-un râs asurzitor care îl ţintui pe Gulbuddin pe scaun.

— Aşa, deci, piticule, tu decizi! Forest intenţionează să continue afacerile lui Mac. Pare grăbit, ceea ce mie mi se pare un semn bun. Un american care vrea să facă bani este întotdeauna grăbit. Numai că...

Pathanul tăcu o clipă.

— Numai că, reluă el, vrea să ştie cu cine are de-a face. Este normal. Îşi asumă riscuri mai mari decât noi. Iată de ce, dragă Gulbuddin, te rog să-l informezi pe Faizl Ghazni că doresc să ne întâlnim cu Nike Forest, eu, tu şi cu el.

Pe maxilarul lui Gulbuddin Babrakzai, începu să se zbată un muşchi.

— OK, spuse el în cele din urmă. Nu-mi rămâne decât să-i transmit mesajul, deşi nu sunt atât de încrezător ca tine, Omar. Dacă acest Forest este convingător, cred că putem să acceptăm să ne întâlnim cu el. Dar există o condiţie la care nu vreau să renunţ nici în ruptul capului. Nici vorbă să ne întâlnim în fortăreaţa lui de lângă Peshawar. Oricum, Ghazni n-ar accepta niciodată să se aventureze atât de departe pe teritoriul pakistanez. Întâlnirea va avea loc în ascunzătoarea noastră din Teri Mangal, şi nu altundeva.

— Cum vrei, acceptă Rahmatullah. Dacă Forest este onest, nu are de ce să refuze propunerea noastră.

— Şi bineînţeles că nu voi veni singur cu Faizl Ghazni, precizează omuleţul cu chip de viezure. Voi veni cu suficienţi oameni KHAD care să înconjoare casa.

— Se înţelege de la sine, admise Rahmatullah, pentru care cupiditatea nu presupunea neapărat şi stupiditate.

*
* *

— Fatah! exclamă vocea lui Lal Wardak.

Tânărul afgan se opri pe loc.

O clipă mai târziu, Wardak ajunse la grilajul ruginit şi apoi lângă american, pe trotuar.

— Îmi pare rău, căpitane Forest, spuse el cu un aer care numai părere de rău nu exprima. Oamenii nu-şi fac decât meseria de santinelă, au consemne riguroase şi...

— Logic, îl întrerupse Mercenarul cu umor. Oricum, aţi fi putut să-i avertizaţi în legătură cu sosirea mea.

— De asta am venit, îi explică Wardak. Abia am fost anunţat de Tawiz. Nu a putut să mă anunţe mai devreme. A stat toată dimineaţa pe telefon.

Mujahedinii se regrupaseră pe trotuar, neacordându-le atenţie celor doi, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

Vecinii pakistanezi ieşiseră din nou pe stradă şi începuseră să discute.

Locuitorii din Peshawar erau de-a dreptul uimitori. Încă o dată, Mercenarul admiră capacitatea oamenilor să se adapteze la orice situaţie. Cât despre el, simţi că îl trec apele. Din cauza temperaturii de peste cincizeci de grade la umbră.

— Urmează-mă, spuse Lal Wardak.

Americanul îl urmă în direcţia casei.

*
* *

Erau cel puţin şaizeci de grade în camera de la mezanin care-i servea de birou lui Tawiz Sherzai. Lal Wardak dispăruse, lăsându-l pe Mercenar pe o banchetă din scai. La o masă veche de lemn, un om de treizeci de ani vorbea în urdu la un telefon şi în dari la alt telefon. Tawiz Sherzai, ofiţer al Frontului Naţional Islamic din Afganistan şi responsabil cu

operațiunile militare din provincia Panjshir, precum și cu securitatea și adăpostirea mujahedinilor din FNIA în zona de graniță din nord-vestul Pakistanului. O responsabilitate colosală pentru un om atât de tânăr, dar Mercenarul știa prea bine că Tawiz Sherzai doborâse recordul în ce privea speranța de viață a unui rebel afgan obișnuit.

Părul negru cu reflexe albăstrui se unea cu o barbă enormă, stufoasă, conferindu-i lui Tawiz înfățișarea unui leu blând. Deși stătea pe scaun, era foarte înalt, și pe sub haina afgană se conturau umeri și bicepși puternici, care-i dădeau o înfățișare herculeană. Când lăsă un telefon ca să vorbească la celălalt, îi făcu semn Mercenarului că-i părea rău. Forest îi răspunse dând din cap că-l înțelegea. Dar începu să se întrebe dacă nu se va deshidrata complet în următoarele zece minute.

Obrajii îi deveniseră stacojii și simțea hainele lipindu-i-se pe piele. Sherzai părea să se simtă foarte bine în atmosfera de cuptor. Se întrebă dacă diavolii de afgani nu făceau cumva parte dintr-o rasă extraterestră ca să suporte o asemenea căldură. Fapt care explica și rezistența lor atât de îndelungată în fața armatei sovietice. Un curent de aer care străbătu căldura sufocantă îl făcu să întoarcă privirea spre ușă. Era Lal Wardak care-i aducea o sticlă de Pepsi rece.

Mercenarul, care detesta băutura carbogazoasă cu gust dulceag și fad, acceptă sticla cu privirea recunoscătoare a unui naufragiat în fața unui colac de salvare.

Așteptă până când ieși Lal Wardak, luă o înghițitură, după care plimbă sticla pe față și pe frunte ca să se răcorească.

— Te simți mai bine?

Forest tresări. Nu-l auzise pe Sherzai închizând ambele telefoane. Se opri.

— Îmi pare rău, spuse omul FNIA, trebuie să primim ordine în privința ofensivei comuniștilor. Este infernal.

Americanul încuviință cu un aer înțelegător. Tawiz Sherzai se ridică și se apropie zâmbind, cu mâna întinsă.

Avea probabil doi metri şi zece, părând un halterofil şi, în timp ce mâna îi fu cuprinsă de pumnul imens al afganului, Mercenarul ridică privirea ca să-i răspundă la salut. Era un gest pe care, dată fiind statura sa impozantă, Forest nu-l făcea deseori.

Şeful rebelilor îi întinse un pachet de Pall Mall. Forest refuză. Să fumeze în acest birou i se părea un gest sinucigaş. În timp ce Tawiz Sherzai îşi aprinse ţigara, americanul bău toată sticla. Afganul se aşeză cu familiaritate lângă el, pe bancheta udă de transpiraţie care, în ciuda pantalonilor, i se lipise de fese.

Afganul suflă un rotocol de fum albăstrui în cămăruţa supraîncălzită, apoi îşi drese glasul.

— Sper că nu vor mai interveni neînţelegeri, începu el.

Forest ridică din umeri şi puse sticla goală jos, între picioare.

— Nu ştiam cu cine avem de-a face, continuă Tawiz Sherzai.

Părea că se simte cu adevărat stânjenit. Mercenarul ştia că stânjeneala se datora atât faptului că nu avea obiceiul să-şi ceară iertare, cât şi erorii care îl costase viaţa pe Rahim Khan.

Se aşternu tăcerea pentru o clipă. Tăcere pe care americanul o întrerupse:

— Să revenim la motivul venirii mele aici.

Tawiz dădu din cap, cu o sclipire de interes în adâncul ochilor săi inteligenţi.

— De câţi oameni dispuneţi? întrebă Forest.

Afganul păru stupefiat.

— Pe teren, răspunse el după ce se concentră o clipă, avem probabil zece mii în regiunea Panjshir, douăzeci şi cinci de mii în...

— Nu asta te-am întrebat, îl întrerupse Forest. De câţi oameni dispui aici?

— În Peshawar? Dar...

— La cartierul general, precizează americanul.

— Vreo patruzeci, răspunse Tawiz Sherzai. Uneori sunt chiar cincizeci-şaizeci. Depinde de situaţia de pe teren.

În ciuda căldurii, Mercenarul simţi că păleşte. El, care cu douăzeci de minute mai devreme, intenţionase să intre cu forţa în sediu, nu ştiuse la ce se expunea atacând mica garnizoană.

— Poţi să-mi dai zece oameni?

Sherzai dădu din cap în timp ce fuma.

— Nici o problemă. Despre ce este vorba?

Mercenarul îi explică pe scurt cum voia să se debaraseze de principalii responsabili cu dispariţia armelor.

— Pentru o asemenea acţiune, spuse Sherzai, sunt gata să-ţi pun la dispoziţie douăzeci şi cinci, chiar treizeci de oameni, dacă vrei. Înarmaţi până-n dinţi.

Un zâmbet scoase şi mai mult în evidenţă ridurile de pe faţa americanului.

— Zece sunt de ajuns. Dar vreau să fie specialişti în acţiuni de comando. Şi să ştii că nu sunteţi furaţi doar de intermediari de genul lui Rahmatullah şi de duşmani ca Ghazni, ci şi de oameni care pretind că luptă alături de voi împotriva opresorului sovietic.

— Cine? întrebă ofiţerul FNIA pe un ton agresiv.

— Hezb-i-Islami care cumpără arme furate cu banii daţi de Khomeyni, răspunse Forest. Dar fii atent, domnule Sherzai, fără represalii. Mă voi supăra rău de tot dacă din cauza voastră ratez lovitura. Mă ajutaţi mai întâi să-mi duc la îndeplinire misiunea, şi apoi vă reglaţi conturile cu Hezb-i-Islami.

Îl auzi pe Tawiz Sherzai rostind câteva cuvinte dezarticulate, printre care distinse „nemernici" şi "fanatici nedemni să lupte alături de Rezistenţă", după care ofiţerul FNIA îl asigură:

— Promit. Fii liniştit, căpitane Forest. Dar... Ai dovezi în ce-l priveşte pe Rahmatullah?

O luminiță malițioasă se aprinse în privirea bărbatului cu banta neagră.

— Bineînțeles, răspunse el, mângâindu-și mustața. Guvernul american a plătit pentru ele o sută de arme Oerlikon, câteva tunuri antiaeriene și avioane de vânătoare F-16, dar acum Pakistanul ne este prieten și cooperează cu noi. Ca să spun adevărul, nu mi-a fost greu să-l conving pe Rahmatullah. Este atât de lacom de bani, încât ar accepta orice numai să câștige câteva milioane de dolari. Dar eu și Collins ne-am gândit că ar fi bine ca Divizia Specială să intervină. Pakistanezii vor răspândi anumite informații în stare să-l convingă și pe cel mai neîncrezător agent KHAD.

Privirea afganului se aprinse.

— Pentru că vrei să-i încolțești în același timp pe Ghazni, Babrakzai și Rahmatullah?

— Exact, răspunse Mercenarul.

— În cazul ăsta, poți fi sigur că-ți voi găsi peste o sută de voluntari.

— Zece sunt de-ajuns, repetă Forest. Am deja cinci oameni foarte experimentați. Consider că cincisprezece este numărul ideal ca să acționez cu discreție.

Tawiz Sherzai era atât de încântat de ideea de a-l încolți, în sfârșit, pe Gulbuddin Babrakzai, torționarul, trădătorul, câinele comunist, că era în al nouălea cer.

Mercenarul se întrebă dacă în religia musulmană exista un al nouălea cer.

— Că veni vorba, adăugă el, cum am fost numit executorul testamentar al regretatului Sean McLinder și cum nefericitul ne-a părăsit fără să lase moștenitori, mă gândesc să las FNIA bunurile defunctului. Așa ar fi corect.

Tawiz Sherzai era în extaz. Apoi fața i se întunecă și redeveni omul eficient pe care-l descoperise Forest când intrase pe ușă.

— Nici gând.

— Cum?! exclamă Mercenarul, stupefiat. Dar banii sunt ai voştri! V-au fost furaţi...

— Nici gând să-i acceptăm pentru noi, precizează Tawiz Sherzai. Banii sunt ai tuturor rebelilor afgani. Propun să fie desemnat ca moştenitor Consiliul de coordonare a grupărilor de rezistenţă. Hezb-i-Islami trebuie exclus însă. Pentru cazul în care banii îi vor tenta pe fiii ăştia de căţea să se împace cu celelalte grupări de gherilă...

— Înţeles, promise Mercenarul. Voi da ordine imediat în acest sens.

Peste o jumătate de oră, când părăsi sediul FNIA, Fatah îl salută. Americanul zâmbi.

Pusese totul la punct ca să-i încolţească pe hoţii de arme care provocau asemenea pierderi guvernului american şi gherilei afgane.

*

* *

Forest simţi cum sânii Petrei îi umplură căuşul mâinilor, cu sfârcurile umflate de dorinţă, care se întindeau spre el cerând să fie mângâiate. O rază de lună traversă sera şi inundă cu o lumină albăstruie camera vastă unde stăteau culcaţi pe perne. Forest o privi pe tânără. Trăsăturile ei diafane aveau în lumina albăstruie reflexe de fildeş. O sărută pe gât, mirosind cu nesaţ parfumul fetei.

Afară, oamenii lui Lessing stăteau de pază. Forest acoperise camerele de luat vederi care supravegheau sufrageria. În ciuda întunericului, nu dorea ca privirea Mistreţului sau a lui Zap Domino să le vadă siluetele pe ecran.

O străfulgerare brăzdă cerul, aruncând asupra corpurilor goale umbrele distorsionate ale plantelor lui McLinder. Se auzi zgomot de paşi pe pietriş. Forest ştia că era un om al CIA care-şi făcea rondul, dar totuşi încremeni cu urechile ciulite.

Petra deschise ochii.

— Ce este, Nike? Te simt încordat. Parcă nici n-ai fi aici.

Nu-i răspunse. Gândul la întâlnirea de a doua zi cu Rahmatullah era mai puternic decât voința lui. Trei săptămâni de avansuri discrete făcute traficantului dăduseră, în sfârșit, roade. Rahmatullah nu mai era neîncrezător. Acceptase ca Mercenarul să intre în joc.

— Și eu mă gândesc la asta, spuse Petra ca și cum îi citise gândurile. Dar nu-i un motiv ca să stricăm ultimele clipe pe care le petrecem împreună.

Obținuse azil politic în Republica Federală Germană și pleca a doua zi spre Heidelberg, unde se înscrisese la universitate.

Forest se redresă.

— De unde știi despre asta? întrebă el.

— L-am auzit pe Zap adineaori vorbind cu tipul cu chip de porc. Nu vorbeau cu mine, dar i-am auzit.

— Imbecilii, mormăi bărbatul. Bine că stau tot timpul aici.

Petra își trecu mâna prin părul lui cu un gest matern.

— Liniștește-te, Nike, murmură ea. Ce contează?

Avea dreptate. După un moment în care se concentră intens, alungă tensiunea care-l cuprinsese. Zâmbi în penumbră.

— Nu de porc, Petra, spuse el, punându-i mâna pe șolduri. De mistreț. Ernst are mutră de mistreț.

— Da, da... oh, da..., gânguri Petra.

Dar Mercenarul știa că nu capul lui Ernst era cauza gânguritului fetei. Îl invita, pur și simplu, să-și continue investigația.

Își coborî mâna încet și îi mângâie fesele rotunde. Apoi îi înconjură coapsa, atinse pântecul și căută mica breșă umedă acoperită de păr blond. O masă cu vârful degetelor în timp ce cu cealaltă mână îi mângâia un sfârc.

— Oh! Nike! Nike! şopti Petra, mişcându-se în ritmul mângâierilor lui.

Mercenarul începu să se onduleze cu o încetineală deliberată, smulgându-i tinerei nemţoaice mici suspine de satisfacţie. Îşi coborî capul spre ea şi apucă cu buzele celălalt sân din care se înfruptă. Petra scoase de data asta un lung oftat voluptus.

— Nike..., oh, Nike, e atât de bine... Prea bine...

Vocea fetei era un murmur abia auzit. S-ar fi putut crede că plângea. Forest gâfâia în timp ce se înfrupta pofticios din sfârc. Treptat, ritmul deveni tot mai rapid. Cu mâinile pe şoldurile lui, fata îl trăgea spre pântecul ei în timp ce scotea mici strigăte răguşite.

La lumina unui fulger, îi zări ochii verzi voalaţi de dorinţa fierbinte şi corpul cu rotunjimi încântătoare care păreau de aur. Abandonându-se plăcerii, Petra îşi cambra cu violenţă coapsele în întâmpinarea celor ale Mercenarului. Sub mâna lui, simţea pântecul fierbinte al fetei. Brusc, se întinse ca un arc şi şopti sacadat:

— Nike... Oh, dragostea mea...

Un spasm îi sfâşie pântecul, şalele, urcând până spre ceafă. La capătul puterilor, Forest scoase un mormăit animalic şi jetul de sămânţă izbucni violent. În aceeaşi clipă, picioarele atletice ale Petrei se arcuiră pe perne şi-l ridicară de la pământ. Simţi cum corpul partenerei era parcurs de vibraţii intense, sporindu-i propria plăcere. Petra spuse aproape strigând:

— Nike... Oh, Nike... *Ich liebe dich...*

Apoi se destinse, epuizată, scăldată de sudoare în noaptea fierbinte din Peshawar. Forest aşteptă câteva secunde să-şi recapete suflul, apoi zâmbi contemplând în lumina albăstruie a lunii corpul superb al fetei care-i oferise o ultimă noapte de dragoste în Pakistan.

O altă străfulgerare inundă sera lui McLinder, ca pentru a

puncta culmea plăcerii, apoi picături mari de ploaie se auziră bătând în geamuri.

Forest se desprinse de Petra, se rostogoli lângă ea şi-o sărută pe gât.

— Nike, şopti ea cu o voce nespus de blândă, vei veni să mă vizitezi la Heidelberg?

— Bineînţeles, promise Mercenarul.

Dar ştia foarte bine că nu se vor revedea niciodată. Şi era ferm hotărât să profite din plin de această ultimă noapte pe care o petrecea cu tânăra nemţoaică. Începu din nou să-i mângâie pielea de satin, ceea ce o făcu pe Petra să toarcă asemenea unei pisici.

CAPITOLUL XIII

Echipa lui era formată din Blake, cel tăcut, Morris, specialistul în arme albe, Zap Domino, cu mustața sa stufoasă asemănătoare cu cea a Mercenarului, Ernst, poreclit Mistrețul de Forest, și bineînțeles, prietenul său John Lessing.

Afganii erau în număr de zece, așa cum se înțelesese cu Tawiz Sherzai. În fruntea lor se afla un ofițer al FNIA, care-l înlocuise pe Lal Wardak, un om competent, experimentat în lupta de teren și de toată încrederea. Printre afgani, Forest îl recunoscu pe tânărul Fatah și pe un anume Homayun cu care făcea de gardă în ziua în care americanul se dusese la sediul FNIA. Toți oamenii lui Lal Wardak erau de un calm olimpian. Niște duri, îi catalogă Mercenarul. Și era cel mai în măsură s-o spună. Oamenii veniseră foarte devreme ca să ocupe cele mai bune posturi de observație din jurul ascunzătorii de la Teri Mangal. Călătoria cu Nissan-ul de-a lungul zonei tribale fusese dificilă din cauza drumurilor desfundate și acoperite de un praf alb-cenușiu în care roțile se afundau până la jumătate.

Noaptea se așternuse peste Teri Mangal. O briză caldă încărcată de umiditate năclăia fețele și mâinile oamenilor. Undeva, afară din oraș, câinii vagabonzi se încăieraseră pentru mâncare. Lătrături furioase și urlete lugubre sfâșiau întunericul. Cu ajutorul presiunilor făcute de guvernul american, prietenii prietenilor prietenilor lui Jack Collins degajaseră un perimetru important din jurul casei lui

Rahmatullah. Collins nu era cu ei. Din două motive. Nu trebuia să-şi asume riscul să fie ucis pentru că el urma să rămână la Peshawar. Ca să-l înlocuiască pe McLinder şi să asigure pe viitor aprovizionarea cu arme a războinicilor afgani. În al doilea rând, Collins era mult prea ocupat. De când Washington-ul îi încredinţase noul rol, petrecea zile întregi încercând să reconstituie filiera organizată de McLinder. Trebuia să descopere oamenii de legătură, producătorii, intermediarii, şi apoi să le câştige încrederea. O muncă uriaşă, care necesita cel puţin câteva luni.

Mercenarul scoase din buzunar ochelarii cu infraroşii, fapt care, bineînţeles, îi atrase glumele proaste obişnuite.

— De ce nu-i tai în două, rânji Lessing. Ai avea doi ochelari.

— Gura! mormăi Forest. Uite o maşină.

Sistemul amplificator al luminii îi permise să vadă imaginea verzuie a unei maşini 4x4 pe care o recunoscu imediat ca fiind cea a lui Rahmatullah.

— Primii clienţi. Spune-le tuturor, adăugă Forest. Ceilalţi nu vor întârzia să apară.

— OK, se declară de acord Lessing.

Şi brusc tresări, ca şi cum cineva i-ar fi tras o săgeată în fese.

— John! şopti Mercenarul, îngrijorat. Ai păţit ceva, John?

— Nu, răspunse celălalt american, scărpinându-se energic. Cu nenorocita asta de umiditate, toate tufişurile mişună de purici înfometaţi.

Forest abia se stăpâni să nu râdă.

— Şi iată primul puric care şi-a luat porţia de J&B, comentă el, punându-şi ochelarii.

— Ce risipă, ochelari pentru un chior! şopti Mistreţul, mai spiritual ca niciodată.

La remarca lui Ernst, Lal Wardak scoase un chicot

discret. Ceilalți afgani nu făcură nici un comentariu pentru simplul motiv că nu înțeleseseră nici boabă.

— Tăcere! le porunci Forest. Mai vin și alții.

— Cine anume? întrebă Zap Domino.

— Sunt de dincolo de graniță. Se pare că sunt amicii noștri din KHAD. Toți vin mai devreme, după câte văd.

Câteva secunde mai târziu, se observă clar că erau cei din KHAD. Forest îl recunoscuse pe Faizl Ghazni. Gulbuddin Babrakzai posta oamenii în jurul casei, în colțuri ascunse privirilor, care se vedea că fuseseră alese cu grijă dinainte. Din poziția lor care domina locurile, afganii și americanii înregistrau în minte locurile în care se postaseră oamenii Khemadat-a-Atlaat Dawlati.

— Dumnezeule! nu se putu împiedica Forest să nu șoptească. I-am prins! Gata! I-am prins în capcană!

Lângă el, Lessing jubila, frecându-i în continuare instinctiv acea parte a anatomiei sale care stârnise pofta micilor insecte.

— Cred că te bucuri, spus el abia auzit. Îmi închipui ce plăcere resimți să vezi că planul dă rezultate. Pentru că, trebuie să recunosc, era totuși cusut cu ață albă.

— Da, mormăi Forest care observa în continuare amplasarea oamenilor lui Gulbuddin. Încep să înțeleg ce a simțit Dumnezeu privindu-i pe protagoniștii de la Little Big Horn ocupându-și pozițiile cu puțin înaintea masacrului.

O ciupitură violentă din interiorul coapsei drepte îl readuse brutal cu picioarele pe pământ. Începu să se scarpine furios, înjurând.

— Spre deosebire de tine, Dumnezeu are noroc, îl luă Lessing în zeflemea. Pe El, puricii nu-l deranjează în momente atât de grandioase.

Forest luă din nou ochelarii și așteptă ca agenții KHAD să-și ocupe pozițiile. Apoi se întoarse spre John Lessing și ordonă:

— Trimite-l pe Morris împreună cu afganii. Să elimine cât mai mulți oameni cu arme albe. Mă interesează șefii complotului și, ca să ajung la ei, trebuie să trecem de bariera umană care-i înconjoară.

Ordinele se transmiseră de la om la om, cu voce joasă. Morris împreună cu opt oameni FNIA specializați în atacul cu arme albe coborâră în tăcere spre Teri Mangal și casa lui Rahmatullah. Zece minute mai târziu, Mercenarul văzu brațele înarmate ridicându-se spre cer, semn că inamicul era atacat. De când fuseseră nevoiți să-i înfrunte pe Spetsnaz, mujahedinii afgani se adaptaseră împrejurărilor, specializându-se în intervenții silențioase. Făcuseră mari progrese în privința discreției atacurilor lor. Forest numără. În nici cinci minute, șaisprezece inamici erau deja morți.

Mercenarul își consultă ceasul. Mai erau cincisprezece minute până la ora la care fixase întâlnirea. Urmărea să ajungă cu o întârziere de cinci minute. Cu cât afganii și Morris neutralizau mai mulți agenți KHAD, cu atât scădeau șansele ca afacerea să se termine pentru el sub forma masacrului de la Little Big Horn. Forest plănuia să meargă la întâlnirea cu Omar Rahmatullah, Faizl Ghazni, Gulbuddin Babrakzai și apoi să aștepte asaltul. Trebuia să adoarmă neîncrederea traficanților. Mercenarul știa că, cu cât mai puțină lume era afară atunci când trupele sale vor ataca, cu atât mai puțin risca să-și lase pielea pe câmpul de bătaie. De fapt, nu ținea deloc să aibă aceeași soartă ca generalul Custer.

Pe când se gândea la toate acestea și privea cu ajutorul ochelarilor terenul care se întindea în fața lor, brusc, un zgomot difuz venind dinspre graniță îi atrase atenția. Privi într-acolo. Două vehicule sovietice de teren, pe trei osii, intrau în Pakistan.

— Ce e? șopti Lessing care își scosese ochelarii la rândul său.

Forest privi atent înainte să răspundă:

— Spetsnaz. Vreo treizeci.

Nu era nevoie de alte explicații. Știa că Lessing înțelegea. Era clar ca lumina zilei. Sovieticii își trimiseseră forțele speciale împotriva lui Faizl Ghazni. De când organizase comerțul cu arme cu McLinder, Faizl sfârșise prin a fi reperat. La urma urmei, exista o justiție. Justiție care, pentru moment, nu-i convenea Mercenarului. Spetsnaz veniseră acolo ca să-i elimine pe Ghazni, Babrakzai și pe complicii lor pakistanezi. Dar urmau să dea nas în nas cu afganii aflați în misiune.

Planurile îi erau date peste cap. Forest reflectă câteva clipe.

— Dă-mi un M-79, John, spuse el.

Lessing reacționă prompt. Peste două secunde, Mercenarul ținea în mâini bazooka.

— Ai o portavoce la tine, John? întrebă el.

Lessing încuviință.

— Gata? spuse Forest.

Știa că nu trebuia să fie mai explicit.

— Gata, răspunse Lessing.

— *Go!* strigă Mercenarul, ridicându-se între doi bolovani cu arma pe umăr, ațintită spre primul vehicul sovietic.

— Toată lumea la pământ! urlă John Lessing în portavoce.

Mai întâi în engleză, apoi în pachtu. Fără să fie rasist, avea anumite priorități peste care nu putea trece.

Într-o fracțiune de secundă, toți afganii și oamenii lui Morris se aruncaseră la pământ. Stupefiați, agenții KHAD se ridicară din ascunzătorile lor.

În aceeași clipă, Forest apăsă pe trăgaciul armei. Peste câteva secunde, deflagrația se auzi asurzitoare în vârful promontoriului stâncos. Întunericul fu sfâșiat de un fulger orbitor. Pământul se cutremură. Primul vehicul al Spetsnaz se volatiliză într-o minge gigantică de foc. Bucăți de cadavre săriră în aer în toate părțile și căzură pe pământ; un braț căzu cu un pocnet sinistru pe acoperișul casei lui Rahmatullah.

În ciuda lipsei comunicațiilor radio, Morris și mujahedinii

îşi dăduseră seama de situaţie. Şi se adaptară rapid. Armele lor Kalaşnikov AK-47 scuipară gloanţe aducătoare de moarte spre oamenii postaţi în jurul casei.

În interiorul clădirii, luminile se stinseră. Efectul surpriză fusese ratat. Forest înjură, înţelegând că nu-i mai rămânea decât să-i elimine cât mai rapid şi pe traficanţi, şi pe sovieticii care porniseră la atac.

Viză al doilea vehicul şi trase. Nimeri din prima. Cel de-al doilea jeep explodă într-o spirală de foc aureolat de un fum negru. Dar imediat ce focul se stinse, Mercenarul avu ocazia să observe că sovieticii îşi meritau reputaţia. Toţi oamenii săriseră din maşină înainte de impactul grenadei. Se năpusteau acum spre războinicii din FNIA, strecurându-se prin tufişurile care erau presărate pe câmpul de bătaie. Îi smulse portavocea lui Lessing şi urlă:

— La atac! Tăiaţi-i bucăţi!

Apoi aruncă portavocea spre Lessing şi-i spuse:

— Tradu afganilor şi vino după mine, John!

Începuse să coboare panta, când auzi peste zgomotul împuşcăturilor vocea lui John Lessing bubuind prin portavoce. Ajunse în dreptul lui Ernst şi Zap Domino care trăgeau spre un grup de sovietici încolţiţi în spatele unui arbore şi urlă:

— Urmaţi-mă!

În pragul casei, gărzile de corp pakistaneze ale lui Rahmatullah se lăsaseră pe vine ca să iasă pe cât posibil din raza de acţiune a gloanţelor sovieticilor. Înarmaţi cu AK-47 ca şi agresorii lor, trăgeau în tot ce mişca. Mercenarul ajunse la loc deschis. Aruncă bazooka peste umăr, desfăcu patul rabatabil al Kalaşnikov-ului de comando şi începu să facă slalom printre cadavrele sovieticilor doborâţi de rebelii afgani.

În spate, în stânga, auzi strigătul mujahedinilor:

— *Allah u akbar! Mordabak shuravi!*

La vederea sovieticilor, dăduseră uitării ordinele primite în privinţa tăcerii.

Mercenarul își îndreptase arma spre un pakistanez din ușa casei când zări cu coada ochiului o umbră silențioasă țâșnind spre el. Un sovietic. Apăsă pe trăgaci. Pakistanezul se prăbuși cu un urlet care acoperi pentru câteva clipe trosnetul armelor. În aceeași clipă, Forest se rostogoli la pământ.

Cu pumnalul de luptă în față, sovieticul execută un spectaculos zbor planat pe deasupra corpului adversarului său. Mercenarul apăsă din nou pe trăgaci. De două ori. Un glonț se afundă în figura schimonosită a sovieticului, care se transformă într-o masă însângerată. Cadavrul își continuă totuși zborul și un alt glonț al Mercenarului se înfipse în trecere în pântecul sovieticului.

Forest se repezi spre casă, mitraliind totul înaintea sa. Ultimele gărzi de corp pakistaneze se prăbușiră în praful înroșit de sânge.

La zece metri de ușă, Mercenarul se opri în plin câmp deschis. La stânga, mujahedinii din FNIA se luptau corp la corp cu sovieticii. Dar știa că John Lessing și restul oamenilor alergau în ajutorul lor.

Luă arma M-79 și viză ușa construcției.

Nu mai avea timp de detalii. Trebuia să-i suprime pe toți înainte de sosirea trupelor pakistaneze, care nu vor întârzia să apară alertate de zgomotul luptei.

În clipa în care era pe punctul să arunce grenada, americanul văzu ușa deschizându-se și observă o umbră înaltă în prag.

— *Don't shoot!* strigă Rahmatullah. *I got money. I will...*[1]

Pe figura Mercenarului se contură un zâmbet sălbatic. Cel puțin, pathanul nu voia să moară degeaba. Înțelese ce urmărea. Nu-i dădu ocazia să meargă până la capăt cu propunerea. Deflagrația grenadei acoperi sfârșitul frazei lui Rahmatullah, pulverizâ lampa cu gaz din tavan și incendiul cuprinse întreaga casă.

[1] Nu trage! Am bani. Voi...

Mercenarul trase alte două grenade spre casa în flăcări şi se întoarse pe câmpul de luptă.

Lupta corp la corp luase sfârşit. Prinşi sub focuri încrucişate, ale mujahedinilor din primul val şi ale celor care coborau de pe munte cu John Lessing şi americanii, sovieticii fuseseră decimaţi. Totul se petrecuse repede, prea repede pentru Mercenar.

— Săriţi în automobilele în stare de funcţionare! urlă el.

Casa ardea de parcă fusese construită din paie. Nici unul dintre cei trei traficanţi nu putuse să scape din acest rug.

În timp ce Lal Wardak traducea ordinul pentru afgani, Forest sări în Nissan. Tocmai era pe punctul de a demara când Lessing se năpusti spre el şi sări pe scaunul din dreapta.

— La drum, şofer, spre Peshawar!

Forest demară, rânjind.

— Nici vorbă, amice, am întâlnire în altă parte!

— Cum? şopti Lessing, stupefiat. Nu s-a terminat?

— Eu am terminat, nu şi tu, spuse Forest. Îl vei căuta pe Collins şi-i vei spune să-i alerteze pe prietenii prietenilor prietenilor lui să percheziţioneze domiciliul şi sediile diverselor societăţi ale lui Omar Rahmatullah ucis în această noapte de un comando de sovietici care a violat teritoriul naţional pakistanez. Tipii vor raporta apoi persoanei în drept şi astfel situaţia filierei care furnizează arme mujahedinilor va fi clarificată.

— Şi tu? întrebă Lessing.

— Te las la Peshawar, mă aranjez puţin şi iau primul avion spre Islamabad.

În lumina albăstrie a lunii, Forest îl văzu pe Lessing întorcând capul spre el cu o întrebare mută în priviri.

— Ei da, râse el încetişor. Voi prinde la ţanc cursa spre Republica Federală Germană. Intenţionez să petrec câteva zile de concediu la Heidelberg.

Puteți comanda orice carte apărută la Editura Bogdana sau la alte edituri decupând oricare carte poştală aflată la sfârşitul acestui volum. Taxele poştale sunt gratuite.

Nike Forest, un om pe care viaţa l-a obligat să devină mercenar. Un MERCENAR care s-a legat pe viaţă şi pe moarte cu AVENTURA. Cu toate aventurile din Africa Australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Nike Forest, un aventurier care ştie că într-o zi va avea întâlnire cu MOARTEA!

Filiera Pakistaneză W.72
02 82276 92035 4
Preţ 42.000

MERCENAR MERCENAR

Mercenarul avea o singură şansă să scape cu viaţă. Îşi strecură mâna sub pernă în clipa în care Sehtu se ridica şi se pregătea să se repeadă spre el, ca să-l lovească în carotidă.

-You bloody kafir, scrâşni el arţăgos.

Apoi vocea i se transformă într-un gâlgâit sinistru când se înfipse în cuţitul pe care Forest abia avu timp să-l scoată de sub pernă. Lovitura celuilalt îşi atinse ţinta cu mult mai puţină forţă decât fusese prevăzut. Pe jumătate ameţit, Mercenarul simţi cum afganul se destinse cu un spasm. Instinctiv, aşa cum învăţase cândva în timpul exerciţiilor, apăsă arma în rană. Cu un gest reflex, Aqa Mohammad Sehtu încercă să se agaţe de pat, apoi scoase un horcăit şi se prăbuşi peste Forest, acoperindu-l cu cearceafurile de care se agăţase. În bungalow se răspândi un miros fetid. Venindu-i să vomite, americanul împinse deoparte cadavrul, se ridică şi îşi scutură capul ca să-şi adune gândurile. Apoi recuperă cuţitul lui Deterding din cadavrul lui Sehtu şi îl şterse pe un cearşaf curat.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA
ISBN 973-9127-39-X Lei 42000